

ДЖЕНИФЪР ГРИЙН НОЩТА НА ЛОВЕЦА

Превод от английски: Мария Ракъджиева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Нищо не помръдваше. Бледата зора осветяваше голи дървета, пусти поля и призрочнобяло снежно одеяло. Температурата се колебаеше около нулата, вятърът обаче, бе с двадесет градуса по-студен. Болезнено бе да се движиш. По дяволите, болезнено бе да дишаш! Танър бе убийствено премръзнал и убийствено уморен. И всичко това заради един бухал!

Птицата прелетя ниско още пет метра напред и Танър изруга наум. Бухалът разбираше, че го преследват и нямаше намерение да се остави да го заловят. Дори ранен поддържаше определена дистанция — точно толкова, колкото Танър не успяваше да скъси. Снегоходките му пречеха да се движи бързо. Пречеха му и шестдесетте сантиметра пресен сняг.

Каква нощ! Бе свикнал с изтощението и студа, но не и с удара по гордостта му. Бухалът се бореше съобразително с него от почти четиринадесет часа! И побеждаваше. Дори не можеше да лети — по нараненото му крило имаше замръзнала кръв, ала все още вземаше връх над него. Ако не беше така невероятно красив, мъжът би го пратил по дяволите!

Но птицата беше не само красива. Тя представляваше безценен екземпляр от изчезващия вид. Големият полярен бухал сега бе рядкост, макар че като дете Танър бе виждал доста бухали в тези северни гори на Минесота. Никой от тях обаче не можеше да се сравни с този.

С изключение на няколко светлокафяви петънца, той беше памучно бял. Главата му бе кръгла като тялото. Нямаше шия и наподобяваше снежен човек... Разперени, крилете му обхващаха метър и половина — метър и половина хермелиново бяла царствена мантия от пера, метър и половина красота, сила и гордост.

Бухалът прелетя край последните дървета от гората и се намери в откритото поле. Оставаше без прикритие. Това не го интересуваше. Чакаше човека. Предизвикваше го. Широките му гърди се надигаха и отпускаха от болка, умора и напрежение. Премигваше към мъжа —

бавно, мързеливо и подигравателно, а в златистожълтите очи се четеше ярост и гордост. Не знаеше що е слабост. Имаше намерение да се спаси от човека чрез смърт.

Ако Танър не го заловеше, за да му помогне, птицата щеше да умре.

Той забеляза в далечината оградено пасище и смътните очертания на сгради — две конюшни и стопански постройки, заобикалящи една бяла дървена фермерска къща. Имението се беше сгушило до границата между Минесота и Канада и естествения му край бе реката Рейни на север. Докато преследваше бухала, Танър два пъти пресече замръзналата река. Беше невъзможно да се загуби. Познаваше граничните райони добре, както ударите на сърцето си, и незаконното преминаване не беше проблем. Никой нямаше да разбере, че е бил тук. Сипецият се сняг щеше да заличи следите му бързо, а студената сутрин бе самотна и тъмна. Нямаше причина някой фермер да стане толкова рано.

Танър имаше нужда от тези сгради. Когато размаха съзнателно ръце, бухалът прелетя ниско още няколко метра, приближавайки се до стената на първата конюшня от червени тухли. Засега птицата не се безпокоеше от конюшнията — с последни сили се бе концентрирала върху първостепенния си враг — човека. Всеки миг обаче щеше да усети чуждата „цивилизована“ миризма, щеше да се обърка и да направи грешка.

Мъжът разчиташе на това. По-добре да направи тази грешка по-скоро! Дори през дебелите ръкавици пръстите му изгаряха като в огън от студа. По принцип болката го успокояваше — измръзването започва със загубата на чувствителност, ала болката предупреждаваше, че приближава крайния предел.

Нямаше да може да издържи още дълго. Заплахата от измръзване беше само единият проблем. Дробовете го боляха от дишането на ледения въздух. Зрението му бе замъглено от умора. Краката му бяха вдървени и тромави, дясното му бедро започна да се схваща. Тялото му винаги бе издържало на натоварвания, но сега, когато беше на тридесет и седем години, мускулите не му се подчиняваха, както преди, а метнатата на рамото му пушка тежеше сякаш тон.

Въпреки това, безшумно и безпощадно като хищник, дебнеше и се придвижваше напред. Все по-близо към птицата.

Съзнателно я плашеше с близостта си.

Тя отстъпи назад и сега беше на около пет метра от конюшната. Човката бе достатъчно остра, за да разкъса всяко по-голямо парче месо, което не може да преглътне. Ала Танър не се тревожеше, че може да го клъвне. Бухалите не използват човките си като оръжие. Използват ноктите си и веднъж сграбчили плячката, тя няма никакъв шанс за спасение. Природата бе надарила ноктите им със силата да пронизват и разкъсват, със силата да убиват.

И този бухал вече нямаше търпение да ги използва срещу човека. Танър го знаеше. Съзнаваше, че е твърде съсипан и премръзнал да измине отново всички тези километри, още по-малко — мъкнейки голяма ранена птица. Ако я хванеше, нямаше представа как ще оправи счупеното ѝ крило. Това обаче не го вълнуваше в момента. Хората, свикнали с опасности, рядко губят време да се двоумят. Когато дойдеше моментът, щеше да намери начин да стори необходимото. Винаги се бе справял. Засега беше изцяло съсредоточен върху единствената цел — да улови бухала.

Внезапно откъм конюшната задуха вятър и птицата долови непознатия мирис. Това само засили чувството ѝ за надвиснала опасност. Извърна се към Танър — златистите очи бяха изпълнени с ярост.

— Стой мирно, скъпа. Стой мирно — въпреки че устните му бяха безчувствени от студа, гласът му бе като любовен шепот — нежен, мек, мамещ. Говореше ѝ, приласкаваше я, като в същото време внимателно свали ремъка на пушката от рамото си и я подпря на конюшната. Да бродиш из северните гори без пушка беше лудост, ала сега нямаше нужда от нея, тя само затрудняваше движенията му.

За щастие, миризмата на коне бе объркала птицата и когато мъжът се промъкна по-близо, тя не помръдна. Той се реши на още една крачка.

— Не мърдай само една минутка още, хубавице. Не вярвам да си се изплашила толкова от мен. Просто си наранена, скъпа...

Когато приближи още една крачка, тя разпери криле. Всъщност не се опитваше да лети — знаеше, че не може, но с последни усилия се отбраняваше, показвайки разперените си криле като класически израз на заплаха. Повечето хищници биха се стреснали. Танър виждаше

засъхналата кръв по пречупеното крило и погледът, изпълнен с болка, която ѝ причиняваше действието.

Той ѝ прошепна какво мисли за глупавите, упорити, горделиви същества с мозък колкото грахово зърно. Каза и какво мисли за съмнителния ѝ произход и подозрителния ѝ морал и я наруга на три езика — квебекски френски, испански и английски. И всичко това — с най-примамаващия, най-нежния, най-мекия напев, на който беше способен.

Така и нямаше да постигне абсолютно нищо, ако не беше жената. Всъщност той не я видя. Просто чу скърцането на снега под ботуши. Бледа сянка се придвижваше към него. Отбеляза, че е жена. Това всъщност нямаше значение. Помисли си само, че това е шансът му, и наистина бе така. Бухалът извърна глава към новата непозната миризма, новата заплаха и Танър бързо преодоля последните крачки между тях.

Птицата изпищя от ярост, когато той здраво обгърна крилата ѝ с ръце и я вдигна. Хватката му не можеше да бъде деликатна. Птицата яростно се съпротивляваше. Ноктите ѝ разкъсаха ръкавиците му, появи се кръв, а човката ѝ се целеше право в очите му. Един стоманен нокът задра канадката му.

— Само ми кажи как да ти помогна!

Той по-скоро чу жената, отколкото я видя. По-късно щеше да му дойде на ум колко спокоен и утешителен е гласът ѝ, но не и в момента. Точно сега с адски усилия птицата се опитваше да се освободи.

— Свали си якето! — тонът му бе груб и суров.

— Якето ми?

— Веднага! Свали якето и го хвърли върху бухала! Да покрие главата му! По дяволите, бързо!

За късмет тя го стори моментално. В мига, в който дрехата покри главата му, бухалът се укроти. Но не и лудо биещото сърце на Танър. Настъпилата пълна тишина бе го накара за първи път да погледне към силно треперещата от студ жена.

Беше висока и слаба. Ръцете ѝ бяха кръстосани и обвити около тялото. Розов пуловер с дантелена яка подчертаваше гърдите ѝ и изглеждаше абсолютно неуместен в съчетание с работните джинси и високите ѝ ботуши. Имаше хубави и дълги крака, а ханшът бе тесен. Определи възрастта ѝ на някъде към тридесетте — по кремавобялата ѝ

кожа нямаше бръчки, но не беше и в първа младост. Бе съвсем обикновена.

Дебела тъмноруса плитка се спускаше по гърба ѝ. Прибраната ѝ коса не омекотяваше острите черти на лицето ѝ, носещи като цяло отпечатък на воля и интелект. Но не и на красота. Освен очите. Човек не би могъл лесно да забрави тези златистозелени очи с формата на бадеми.

Погледът ѝ го накара да присвие очи. Тя го наблюдаваше открито, с безкраен интерес. Ала не по начина, по който го гледаха повечето жени. Обзе го странно вълнение.

Висок към един и деветдесет, с разрошена кестенява, тук-там прошарена коса, и телосложение на атлет, той плашеше непознатите, особено жените. Не беше нито чаровен, нито бърбив. Ако влезеше в някой бар, повечето мъже се държах на разстояние от него. Веднъж дори някой бе казал, че има студентите очи на хищник. Явно жената не забелязваше това, взряна в кървавата ивица на бузата му.

— Тече ти кръв.

Боже Господи! Кого го е грижа?

— Налага се да използвам конюшната ти — сопна се той и веднага се отпрати натам.

При други обстоятелства щеше да си припомни добрите маниери и да я помоли за разрешение. Но сега дясното му бедро се схващаше от болка, ръцете му бяха вкочанени, драскотините, причинени от бухала, пареха като огнени езици, и нещо в ниския приятен глас на жената го дразнеше. По дяволите, в този момент всичко го дразнеше! Толкова бе изтощен, че едва гледаше. Грубо извика към нея през рамо:

— Прибирай се вкъщи, преди да измръзнеш!

— Баща ми отглеждаше гълъби. Горе в плевника, до стълбите има стара клетка за гълъби и...

— Ще я намеря — прекъсна я той и тръгна.

— Но ти едва ли ще можеш да се изкачиш до втория етаж със снегоходките. Ако имаш нужда от помощ...

— Ще се оправя.

— Как? — леката насмешка проникна през тракащите ѝ зъби. — Не можеш да развържеш снегоходките, докато държиш птицата, а едва ли ще я пуснеш пак, преди да си я затворил. За Бога!

Преди да успее да я спре, тя се завтече и клекна пред него. Развързането на снегоходките я позабави. Кожените ремъци бяха заскрежени, а премръзналите ѝ пръсти работеха неумело. Танър издържаше на болка и не се отказваше от предизвикателства, ала видът на коленичилата пред него жена го обезсили напълно.

— Ще се справя и сам — каза той раздражено.

— В какво ме убеждаваш? Разбира се, че не можеш едновременно да я държиш и да си събуеш снегоходките. Само не мърдай.

Той изрита лявата снегоходка, когато тя се освободи от ремъците, после и дясната. Жената се изправи, скръсти ръце и пъхна измръзналите си пръсти под мишниците. Погледът ѝ отново обходи лицето му. И Танър отново изпита вълнение. Като за толкова обикновена и практична жена, интересът ѝ беше неприкрито, срамежливо женски. Уязвим. Може би затова не успя да се въздържи да изръмжи:

— Благодаря, но сега си иди в къщата да се стоплиш.

— Доста си нахален за непознат — но послушно се отпрати към къщата. Той точно минаваше през вратата на конюшната, когато я чу да вика: — Между другото, казвам се Чарли Ериксън.

Мозъкът му регистрира името, после го забрави, както и нея самата. Конюшната беше мрачна, изпълнена с отчетливите миризми на коне, кожа и сено. Не се притесни от липсата на светлина, спря, за да привикнат очите му с полумрака.

От вида на дузината заети отделения на конюшната разбра, че тя отглежда породата американски белгийци — някои светлокафяви, други червеникави. Нямаше нужда да поглежда към стената с трофеи, за да разпознае шампионския им сой. Дори тежките шотландски товарни коне нямаха мускулите, мощта и блясъка на първокласните белгийци.

Забеляза, че има три жребеца, че четири от кобилите са бременни и че две от кончетата са на по-малко от година. И най-вече забеляза, че за тях се полагат огромни грижи.

Принадлежностите висяха на спретнати закачалки, не нови, ала удобни. Усещаше миризмата на сладка меласа в храната. Всички отделения за коне бяха големи и просторни, пътеките — безупречно чисти... Ала нямаше време за празно любопитство. Зениците му

привикнаха към оскъдната светлина. Хвърли поглед към склада в далечния ъгъл. Без съмнение, тя държеше там аптечката за първа помощ. Но и това можеше да почака.

Изкачването по стълбите до плевника на втория етаж бе тежка задача — отчасти заради продължаващото схващане на дясното му бедро, но най-вече заради неудобния, покрит с яке, товар. Намери клетката с огромни размери точно където му бе казала. Тя беше просторна — в нея можеше спокойно да влязат двама души и освен пръчките на различни нива, в нея нямаше абсолютно нищо. Нито следа от храна или постелка, ала беше педантично чиста, както всичко останало.

Като прехвърли внимателно птицата и освободи дясната си ръка, Танър дръпна резето на вратичката на клетката, влезе вътре и... реши, че жената има съпруг. Реши, освен това, че съпругът не му харесва. Един мъж не би изпратил рано сутринта жена си в двора да проверява странни шумове — никой мъж, според определението, което Танър влагаше в тази дума, не би го направил.

Докато бухалът беше все още с покрити очи, той го пусна върху една пръчка на височината на гърдите си. Ноктите му веднага се захванаха около пръчката. Не издаде звук.

— Да, още си ми сърдита, нали, скъпа? Не се преструвай, че се дразниш от миризмата на няколко призрачни гълъба. Ако си истински полярен бухал, няма да ти пука особено в чия къща ще нощуваш. По дяволите, нито пък на мен. Ние сме си лика-прилика, скъпа.

За момент се замисли. Не можеше да оправи крилото, докато якето покриваше бухала. Сега птицата бе добра, кротка и неподвижна. За нейно и негово добро му се искаше да остане такава. Започна да повдига якето с една ръка, сантиметър по сантиметър. С другата много внимателно заопипва тялото ѝ за наранявания, които може би не беше видял.

— Нека се разберем, скъпа. Ако бъдеш наистина добра и спокойна, докато оправям крилото ти, веднага щом свърша — обещавам ти, можеш да нападнеш врата ми. Много ще ти допадне, нали, скъпа? И... По дяволите! — когато издърпа якето и го захвърли в далечния ъгъл, той се изсмя. Вече открити, очите на бухала го фиксираха с хищен златист блясък. — Може и да греша, но определено не забелязвам у теб никакви органи за снасяне на яйца. Значи ще ти

казвам Джордж. По дяволите, не е чудно, че ми се обиди... Ако знаех, щяхме да се разправяме като мъж с мъж.

Когато вратата на конюшната се отвори, Танър дочу свистенето на вятъра, но не отмести поглед от бухала. Значение имаха само те двамата — двамата ловци, двамата хищници, двамата самотници.

Още от самото начало Танър се бе привързал към големия полярен бухал, ала той не бързаше да му отвърне със същото. Не тръгна да го атакува, но стойката му беше неподвижна, горда и бдителна. Предупреждението в огнено златистите очи недвусмислено казваше: „Само се приближи още малко, човече. Само посмей...“

Докато излизаше от клетката, Танър нито за миг не отмести очи от птицата.

Конюшната бе поела от животинската топлина, но не беше горещо. Свали ръкавиците и опита да стопли ръце с дъха си. Минаха дълги минути, преди пръстите му да могат да се свиват без болка, преди устните му да престанат да бъдат като две парчета лед, търкащи се помежду си.

— Добре, отивам да намеря вода и нещо за крилото ти. Докато ме няма, опитай се да ме харесаш малко, Джордж. И на двама ни няма да е забавно, ако се наложи да проявя насилие. Защо ли ти говоря, като така или иначе ще направиш всичко, зависещо от теб, за да усложниш нещата — затвори вратичката на клетката и за последен път се вгледа в птицата. После заслиза по стълбите.

Долу, в складчето, светеше. Жената бе там. Опита да си спомни името ѝ. Чарли. Когато се облегна на вратата, видя, че е облечена в стара мъжка шуба. Движеше се бързо и сръчно в малката стаичка с бели рафтове. В момента, когато усети присъствието му, тя започна да говори с дълбокия си копринен алт:

— Донесох термос с кафе. Нямам представа дали пиеш кафе, но предположих, че ще можеш поне да обхванеш чашата и стоплиш ръцете си, а включих и отоплението. Що се отнася до птицата, не зная какво ти е нужно. Видях крилото ѝ. Имам антисептична паста и антибиотик, които използвам за конете, ала не зная дали ще ги използваш за нея. Мога да извикам ветеринаря — Уес Смол има голям стаж и лекува всякакви животинки. Проблемът обаче е, че пътищата са затворени след снеговалежа миналата нощ, а Уес живее много далеч. Ще има да пътува дълго със снегомобила...

Трябваше да направи нещо, за да спре монолога ѝ.

— Това не е тя. Това е Джордж.

Тя повдигна глава от тубичките и шишенцата, сред които ровеше, и устните ѝ се извиха в усмивка.

— Аха! — усмивката някак промени нейното лице, омекоти чертите ѝ и я разхубави. — Не е за чудене защо птицата се държеше толкова лошо.

Щеше да се усмихне на закачката ѝ, ако нежните ѝ очи не го разглеждаха толкова срамежливо. Тя го смущаваше. Не можеше да я разбере. Външно приличаше на единствения тип жени, които се справят в този суров северен край: практични, силни, изпълнени със здрав разум. Загатната свенливост обаче не бе характерна за тях. А порозовяването на бузите не се дължеше на студа. Къде, по дяволите, беше съпругът ѝ?

— Виж — нетърпеливо каза той, — няма нужда от ветеринар, а и не беше необходимо да излизаш и идваш дотук. Върни се на топло. Ще намеря каквото ми е нужно и ще платя за това, което използвам.

— Хм — това изглеждаше изразяваше съгласие, но тя не престана да рови сред кремове, праховете и спрейовете, докато не откри йод. — Искаш ли кафе?

— Не.

— Винаги ли си толкова твърдоглав или само във вторник сутринта?

Той не се съмняваше, че тя само се опитва да се държи дружелюбно. Със спокоен, ала твърд глас той заяви:

— Не се безпокой, няма да ти досаждам. И наистина нямаше нужда да идваш тук.

Тя, изглежда, не го чуваше.

— Какво ще използваш за шина? Предполагам, че ще шинираш крилото. Лекувала съм кучешки лапи и копита на коне, но криле на птици... — поклати глава. — Защо не си налееш кафе и просто не ми кажеш какво ще ти трябва? Аз зная кое къде е, а ти не знаеш. И по-добре да побързаме, защото ти си следващият в списъка на ранените. Ръката ти е загазила. Както и бузата.

— Нищо ми няма — нетърпеливо възрази той.

— Все това повтаряш. Между другото, как ти беше името?

Той надникна да види какво слага тя върху подноса, после се загледа по дървените рафтове.

— Танър. Карсън Танър.

За миг ръцете ѝ застинаха във въздуха, а очите ѝ бързо се стрелнаха към него. Въпреки че веднага се овладя и продължи да рови из лекарствата, той разбра, че името ѝ е познато. Близките къщи не бяха кой знае колко в тази отдалечена местност до границата. Когато имаха рядката възможност да се съберат заедно, съседите развързваха торбата с клюките.

Това, което се разправяше за Танър, едва ли щеше да накара някоя жена да се зарадва, че е с него, дори ако стаята бе претъпкана с хора и до нея стоеше съпругът ѝ. А тази жена бе сама и до нея нямаше никакъв съпруг, мислеше Карсън.

— Съпругът ти има ли някоя носна кърпа, която да използвам? Трябва ми нещо да покрива главата на птицата — нещо леко и не много голямо.

— Нямам нито съпруг, нито носна кърпа, но тук има няколко чисти парчета плат. Ще намеря нещо...

Когато тя се наведе над един метален шкаф, той разбра, че я гледа навъсено. Трябваше да е омъжена! В тази част на страната всички жени на нейна възраст бяха омъжени. И не заради секса, а от практичност. Животът бе тежък и изискваше физически усилия. През зимата снегът можеше да изолира човек със седмици. Танър бе привикнал към самотата, но не разбираше как една жена би избрала този начин на живот. Не и една сравнително млада жена, независимо как изглежда.

Килерчето бе твърде тясно за двама души — без да иска, веднъж Чарли блъсна ръката му, а вторият път докосна леко китката му. И двата допира бяха неволни, но страните ѝ пламнаха.

— Вече имам всичко необходимо. Можеш да се прибереш вкъщи.

— А ако се сетиш за още нещо, когато си горе, при птицата?

— Тогава ще го намеря сам. Бухалът е много нервен, когато съм при него. Ако сме двама, ще стане още по-лошо.

Сякаш не чула, тя щракна с пръсти.

— Нужен ти е фенер. На горния етаж почти няма светлина. А и току-що си спомних къде точно баща ми остави паничките за вода на

гълъбите.

Не можеше да се отърве от нея. Когато се заизкачва отново по стълбите, ръцете му бяха пълни с медикаменти за Джордж. Чарли го последва. Не можеше да принуди жената да напусне собствения си имот, ала му се искаше тя да се махне. Не беше свикнал хората да се отнасят дружелюбно с него, особено жените, и започваше да му дотяга. Не искаше да си го изкарва на нея, но търпението и силите му се изчерпваха.

Тя поне прояви здрав разум и не влезе в клетката, когато той се промъкна вътре и затвори вратата след себе си. После погледът и вниманието му се съсредоточиха единствено върху полярния бухал. Птицата настръхна от миризмата му, кръглите златисти очи се разтвориха, толкова яростни и диви... Толкова безпомощни.

Изражението на Танър се посмекчи и сърцето му се сви, което му се случваше рядко. Господи, Джордж беше красив! Защо винаги най-великолепните, най-неукротимите, най-особените създания на природата се оказваха в списъка на застрашените видове?

— Ще живееш, ясно ли ти е? Няма да те оставя да умреш — като включи фенера и остави медикаментите, продължи да говори бавно и нежно. — Всички смятат орлите, ястребите и соколите за най-големите летящи ловци. Забравяме бухалите, а те са най-добрите. И толкова често ги обвиняват! Ястребите виждат през деня, а бухалите трябва да търсят плячката си през нощта. Орелът се издига до слънцето и забелязва жертвата си от километри височина. Бухалът обаче не може.

Когато Танър покри главата на птицата с лекия парцал, тя трепна, но не помръдна, дори когато разпери раненото ѝ крило. Засъхналата кръв правеше раната да изглежда по-страшна, отколкото беше в действителност. Счупването не беше опасно, само трудно за обработване поради плътността на оперението.

Танър намери болкоуспокояващото средство, което Чарли бе оставила на таблата. Искеше да го използва, но не смееше. Сърцето на бухала и без това биеше ускорено; симптомите за шок ставаха заплашителни. Както често се случваше в живота, добрината трябваше да приеме формата на жестокост. Нямаше как да помогне на птицата, без да ѝ причини болка.

— Бухалът може да лети, може да планира, ала никога не се извисява нависоко, защото не може. Природата го е сътворила по-

различен. Всички птици имат твърди пера на крилете, с изключение на бухалите. Неговите меки пера му дават възможност да се приближи до плячката си безшумно и освен това го правят необикновено красив, но недостатъкът им се проявява в силата. В мекотата няма сила. Бухалът никога не се извисява, никога не може да достигне висините.

Не шинира счупеното, само го намаза с антисептичен крем и здраво бинтова цялото крило в прибрано положение. Под ръцете си усещаше топлината и крехкостта на тялото на птицата. Под перушината то беше невероятно дребно. Можеше да се закълне, че нищо не го бе трогвало. Ала бухалът го трогна. Птицата имаше сърце, изпълнено със смелост, гордост, сила и воля.

С напрегнато лице, като пипаше много внимателно, той започна да увива една плътна марлена превръзка около цялото крило. Превръзката щеше да даде на бухала възможност да кълве нещо. На Джордж нямаше да се понрави бинтът отдолу.

— Той е най-добрият, безстрашен и умен ловец. Трябва да бъде такъв. Ловува в усамотени места, изолирани територии, така че издирва плячка, която никой друг не иска, никой друг не търси. Може да нападне животно, два пъти по-тежко от него, и никога не се двоуми, особено ако е млад и уверен. А когато защитава семейството си, бухалът никога не се предава.

Крилото беше оправено и, докато бухалът все още бе с покривало на главата, Танър трябваше да нагласи и завърже връвта. Задачата не беше трудна, но за три кратки секунди изглеждаше неизпълнима — слепоочията му пулсираха от болка и изтощение.

— Откъде знаеш толкова много за бухалите? — това бяха първите думи, които Чарли изрече от доста време насам, и те му подействаха ободрително. Имаше нужда от подкрепа. Той настръхна и с голямо усилие задържа очите си отворени.

— Като малък си имах питомен бухал. За останалото нямам представа. Просто с годините научих много неща.

— Колко време ще е нужно да оздравее крилото?

Той внимателно завърза връвта за крака на птицата и после за пръчката.

— Месец... Шест седмици... Срокът е относителен, защото е началото на декември. Дори крилото да се излекува, не съм сигурен дали ще е разумно да го пусна на свобода през зимата.

— Все още държа паничката с вода, ако ти потрябва...

— Ще я взема — пое съдинката, ядосан, че я е забравил.

— Добър си с него — промълви тя.

Карсън отхвърли комплиментата.

— Той е дяволски изтощен заради мен, преследвах го из цялата местност — верността на казаното се потвърди, когато Танър махна парчето плат от главата му. Джордж стоеше неподвижен, треперещ, желанието за борба бе изчезнало. Очите му бяха затворени. Мисълта, че все още може да умре, разкъсваше Танър.

— Изтощен е, защото е ранен — поправи го Чарли. — Щеше да умре, ако не можеше да лети и ловува. Ти спаси живота му.

Отмести поглед от нея.

— Не ме изкарвай герой. Може би щеше да се чувства по-добре, ако го бях оставил сам. Счупването не е толкова сериозно, ала някои животни просто не могат да живеят в плен. Губят желание за живот. Плашат се и не се хранят. Доколкото разбирам, причинил съм му повече болка, отколкото съм му помогнал.

— Винаги ли се самообвиняваш, когато вършиш добро дело? Той нямаше никакъв шанс на свобода. Ти му даде възможност да оцелее. Това е повече, отколкото повечето хора биха направили. Стига сме говорили за това. Остави подноса и всичко останало до клетката, ще се погрижа за това по-късно. Явно заспиваш прав. В къщата имам свободна стая. Преди да си отдъхнеш, ще ти направя закуска, а после ще се погрижим за ръката ти. Добре те е издрал. А бузата ти...

— Ще напусна имението ти след петнадесет минути — прекъсна я Танър. — С птицата. Като оставя нещата долу, в килера, ще изпия едно кафе, както ми предложи. Но това ще е всичко.

Този тон би уплашил дори мъже исполини, ала не и нея. Тя просто вирна брадичка, повдигна една светла вежда и го заразглежда, сякаш беше палаво новородено кученце.

— Ти се клатиш на краката си и не можеш да държиш очите си отворени, господин Танър.

— Танър. Не господин Танър.

— И не Карсън?

— Никой не ме нарича Карсън — носеше името на баща си, с когото не желаше да има нищо общо.

— Танър, в такова състояние няма да си тръгнеш, така че престани да се заяждаш и се отпусни — Чарли тръгна към стълбите — ако искаш да прибереш тези неща, твоя воля. В това време ще приготвя бифтек и яйца.

— Няма да остана.

— Нямам намерение да си губя времето в спор с дърво — викна тя през рамо. — Пушката и снегоходките ти се размразяват в кухнята ми.

— Не пипай пушката ми.

— Когато влезеш в къщата, ще видиш едно малко преддверие, където можеш да си измиеш ръцете.

— По дяволите! Няма да остана!

— Ще видим.

Той едва чу последните думи — тя вече излизаше от конюшната. За миг се втренчи в празните стъпала, без да разбира дали му е забавно, или досадно. Когато беше малък, майка му обикновено казваше „ще видим“ по същия начин. „Ще видим“ винаги означаваше „ще стане, както аз искам“.

Подобно на майка му, Чарли гъделичкаше чувството му за хумор, но не за дълго. Тя определено не беше негова майка и той не беше дете, а тридесет и седем годишен мъж с тегло сто килограма и отвратителна репутация. Мъж, на когото хората не се доверяваха, мъж, когото хората избягваха, мъж, от когото непознатите се страхуваха. И с основание.

Бе чувала името му и би трябвало да е предпазлива и да не го кани в кухнята си. Наистина бе смъртно уморен, но и преди му се беше случвало. Най-доброто, което можеше да направи и за двамата, беше да почисти, да вземе бухала и да напусне нейния имот. От дългата си практика знаеше, че може да заличи всяка следа, доказваща, че някога е бил тук. Възнамеряваше да го направи. Петнадесет минути по-късно се принуди да промени решението си.

ВТОРА ГЛАВА

— Къде ми е пушката?

Въпреки че много добре долови гнева в гласа му, Чарли не вдигна поглед от тигана.

— Подпряна е до стола, ей там. Обаче те предупреждавам, че ако влезеш със заснежените обувки, ще я използвам срещу теб.

Отговор от антрето не последва. След известно време се чу тупване на ботуш по линолеума, после още едно. Един ядосан четиригодишен немирник не би предизвикал и половината от този шум. Тя разбърка пържените картофи, посоли ги и бързо скри усмивката си, когато той се изправи на вратата — все още ядосан, разкрачен и с ръце на кръста. Със свирепите си сребристи очи и широки рамене изглеждаше мил колкото разярена мечка гризли.

— Ама и нахалството ти си го бива, мадам.

— Млъкни и сядай — каза весело тя.

Разбираше, че е дошъл за пушката си, а не заради храната — но нещо го накара да ѝ се подчини. Може би уханието на черешовия мармалад и прясно кафе? И като пеперуда към светлината, погледът му бе привлечен от картофите и бифтека на печката. А после и от Чарли. С наведена глава, тя продължаваше да работи усилено с шпатулата.

— Искаш да изстине ли? Защото аз не мога да изям и половината — промълви накрая тя.

— Не исках да ти създавам такива главоболия.

— Защо не помислиш за това, докато си миеш ръцете?

След като се изми и остави пушката и шубата си в антрето, той се върна и седна. Чарли напълни чашата му с кафе и го огледа.

Жена, живееща в суров край, от малка се научава да разбира кога човек е в края на силите си. Изтощението не можеше да извини лошото му държание, но поне го обясняваше. Очите му изглеждаха безжизнени и около тях имаше тъмни кръгове. Ръцете му бяха зачервени от студ, а страните му пламтяха от дългото стоене навън.

В най-лошата си форма обаче той изглеждаше прекрасно. Бархетната му риза и жилетката от еленова кожа подчертаваха силата на гърдите и раменете му. Джинсите очертаваха дълги бедра. Движеше се, сякаш цялото му тяло бе изваяно от мускули, и пристъпваше като дива котка — безшумно, леко и сигурно. Очите му бяха като от патинирано сребро, светли и диви, самотни като северния вятър. Правата му коса бе гъста и леко посребрена. Лицето му бе царствено и излъчваше величие, сила и власт, които подхождат на кралските особи. Само още не се беше усмихвал.

Тя постави чинията пред него.

— Ще си платя за закуската — грубо заяви той.

— Ако имаш намерение да говориш само глупости, по-добре мълчи. Мога да обърна разярен жребец в паническо бягство, ако съм в настроение, а повярвай ми, ти си го търсиш.

Чарли почти получи усмивка. Ала тогава той се наведе и прикова поглед в чинията. Въпреки маниерите на джентълмен, имаше апетита на изгладнял вълк.

— Мислех, че и ти ще хапнеш.

— Вече закусих — тя отиде до мивката и започна да мие тиганите. — Провери ли дали пушката ти е в изправност? Искам да кажа... Не съм я поливала с парфюм или зареждала с бонбони.

Той я наблюдаваше.

— Малко съм чувствителен към пипането на пушката ми.

— Нима? — прибра трохите от плота, после си наля чаша кафе. — Да не би яйцата да не са по вкуса ти?

— Добри са — той се окашля и добави пресипнало: — Не просто добри. Страхотни са. Благодаря ти.

— Лъжеш като циганин. В цялата местност знаят, че яйцата ми стават по-твърди от стара кожа.

Той за малко не се задави.

— Бифтекът е чудесен.

Тя скромно каза: „Зная“, и най-после го накара да се усмихне. Не беше нещо показно, нямаше фанфари, ала извивката на устните отне от твърдостта на чертите му и прибави малко чувство. Чарли седна на стола от другата страна на дългата чамова маса. Хванала чашата си с две ръце, го наблюдаваше как се храни.

Тя живееше край границата, простираща се западно от Интернешънъл Фолс, и знаеше, че Танър е израсъл на двадесет и пет километра от родното ѝ място. Знаеше също, че когато бил малък, баща му загинал, а майка му работела сама в малкото ранчо, и че след като завършил гимназия, Карсън напуснал тези места и постъпил в държавната митническа служба. Госпожа Танър бе починала преди три години от пневмония, докато Танър живеел като в приказка. В митницата останал общо осемнадесет години, издигнал се и междувременно пътувал до места като Сан Франциско, Маями и Ню Йорк.

Чарли знаеше това със сигурност. Зимите бяха еднообразни и дълги, а малкото съседни бяха разпръснати. Дори цвърченето на някоя мишка се превръщаше в храна за приказки. Никога преди не бе срещала Танър. Той просто бе част от кръга на местните клюки.

Мистерията около него започна, когато той се завърна преди година. Някои казваха, че се бил „оттеглил“. На тази възраст това означаваше „уволнен“. Всичко, което всъщност се знаеше, беше, че напуснал митницата бързо и забулен в тайнство. Бе стегнал къщата в стопанство на Танъррови, но не отглеждале никакви животни и култури, освен няколко акра пшеница. Притежаваше хидроплан, ала изглежда не го ползваше за работа. Понякога се присъединяваше към спасителния отряд в резерватите — и „Войяджърс“, и „Баундари Уотърс кану ейриъ“ се намираха малко на изток от Интернешънъл Фолс, — но това беше работа на доброволци, без заплащане. Явно липсата на доходи не го тревожеше. Нито пък се притесняваше от факта, че няма приятели.

А в Северна Минесота беше трудно да не се сприятелиш. Не че Чарли бе предубедена, обаче жителите на Северна Минесота бяха може би най-дружелюбните хора на земята. А също и най-самотните. Трябваше само да поговориш с тях и те ти прощаваха всяка грешка. Танър обаче не си говореше с никого. Не беше дал основание да не го обичат, въпреки че неговото уединение постепенно подхранваше бдителността и безпокойството. Хората просто се страхуваха от него. А той не правеше нищо, за да ги накара да променят мнението им.

Чарли си повтаряше, че би следвало да усеща страх, какъвто не изпитваше. Може да е опасен, може да носи нещастие, казваха всички.

Ала никой не го беше виждал с бухала. Танър се грижеше за птицата с търпението и нежността на баща към новородено.

Освен това страхът рядко оказваше влияние върху реакциите ѝ спрямо мъжете. Добре се справяше с тях досега, като спазваше някои собствени безпогрешни правила. Когато един мъж е гладен, даваш му да яде. Когато е уморен, предлагаш му постеля. А когато стане противен, дръпваш му юздите и любезно го подканяш да се държи прилично.

Засега Танър се държеше добре и беше стигнал до последната хапка препечен хляб и последните картофи. Гладът очевидно бе изострил нервите му. Вече сит, той просто изглеждаше изчерпан и уморен, ала погледите, които продължаваше да ѝ хвърля, бяха внимателни, като на човек, който не престава да пази гърба си. Тази мисъл я забавляваше, защото не бе изнервяла мъж никога досега.

Тя стана и отново напълни чашата му с кафе.

— С какво ще нахраним нашия бухал, Танър?

Чашата застина на половината път към устата му, когато тя изрече „нашия“, ала се насили и отвърна спокойно:

— На свобода той се храни предимно с дребни гризачи — плъхове, мишки. Малки влечуги през лятото. Понякога зайци. Ти сама ли живееш тук? — добави, сякаш това го безпокоеше.

— Родителите ми се оттеглиха в Аризона преди три години. Татко имаше проблеми с дробовете и зимите бяха прекалено трудни и за двамата.

— Ти не се ли съблазни да заминеш с тях?

— Моите белгийски коне обичат студа. Съмнявам се, че би им харесало в топлата Аризона. Родителите ми не се нуждаят от мен, а всичко, на което държа, се намира тук — конете, земята, приятелите. Това е моят дом — млъкна и внезапно добави: — Искам да се грижа за бухала вместо теб.

— Да се грижиш за него?!

— Логично е. Имам капани за мишки из цялата конюшня, така че лесно ще го изхранвам. А и ти сигурно нямаш на разположение кафез, нали? Докато аз имам клетка и той се е настанил в нея. Освен това знам, че къщата ти е на около двадесет и пет километра оттук...

— Това няма нищо общо с бухала.

— Разбира се, че има. Той е ранен. Може би е свикнал на студ, но не ми се вижда разумно да засилиш стреса му, като го мъкнеш със себе си. А аз нямам нищо против да се грижа за него.

— Не — отсече Танър. — Ще ти откъсне главата още щом влезеш в клетката. Той ще е слаб физически само няколко дни. Няма да хареса превръзката и няма да е доволен, че е затворник.

— Справяла съм се с диви животни и преди.

— Ще го взема със себе си.

— Не мислиш логично. Твърде си уморен — меко промълви тя.

Забележката не му хареса. Още по-малко, когато тя стана, затършува в един шкаф и се върна с аптечка за първа помощ.

— Постави ръце на масата! — нареди тя.

В отговор я погледна смразяващо. В очите му нямаше и следа от симпатия. Ала в тях се четеше сила и твърдост, които показваха, че не трябва да го предизвиква.

— За десерт имаш избор между шоколадови сладки и сладки Ореос. Няма да получиш нищо, докато не сложиш ръце на масата — строго заяви Чарли.

Мускули заиграха по бузите му и тя разбра, че едва ли някой е имал смелостта да му заповядва или да го дразни. За нейно учудване Танър въздъхна и дясната му ръка се плъзна върху масата.

— Всички непознати ли сплашваш или само мен? — сухо попита той.

— Всички — извади анкерпласт, марля, памук и мехлем, после пъкна ръката си под неговата и здраво я хвана. — Наистина е доста наранена — дланта му бе топла, загрубяла и твърда. Допирът предизвика у нея страстно желание, което тя потисна. Имаше силно развито романтично въображение, което умееше да крие добре. — Няма да те боли. Но вземи тубичката с антибиотик. Утре отново си сложи и смени превръзката. Одраскванията не трябва да се пренебрегват.

— Благодаря ти, госпожице Заядливке.

Тя се засмя. Пусна ръката му, ала се сети за драскотината на бузата му. Като проследи погледа ѝ, той категорично отказа.

— Трябва ли да спориш за всичко, Танър? Обърни лицето си към мен.

И тъй като той не го стори, тя вдигна брадичката му и се наведе към него. Усети под пръстите си наболата му брада и внимателния му поглед. Почувства искрата на сексуално привличане — нежелано и неуместно. Разбира се, малко въображение и илюзии не пречеха. Но щеше да потъне в земята от срам, ако той отгатнеше чувствата ѝ.

— Ето. Готово — тя се отдръпна бързо. — Не се ужасявай, но ще ти досадя за още нещо. Имаш вид на човек, който не е спал цяло денонощие, че и повече. Докато не разчистят пътищата, не мога да ти предложа превоз до вкъщи, а да тръгнеш пеша в това време, без да си отпочинал, ми се вижда страшно глупаво. Тук има четири спални, в една, от които спя аз. Можеш да си избереш една от трите останали.

— Не, благодаря!

Чарли очакваше отказа и не му обърна внимание. След като прибра лекарствата в аптечката, се зае с чиниите.

— Там откъдето съм, Танър, не натирваме хората навън в студа. Подслонявала съм безпризорни кучета и скитници. Веднъж подслоних една дива котка и заварих цяло котило върху любимото ми кресло. Друг път прибрах лос, който беше ужасно изгладнял и премръзнал...

— Чарли.

— А много отдавна подслоних един мъж на снегомобил — един изключителен егоист, който напълно погрешно разбра минесотските понятия за гостоприемство. Макар че повечето мъже ми хвърлят един поглед и никога не им хрумва подобна мисъл. За съжаление, такъв беше и случаят с него. Ти си нещо друго. Ти си от района, така че няма да изтъкуваш погрешно предложението ми за гостоприемство, защото някъде в дебелията ти глава сигурно има мозък. Заспиваш прав.

— Само ще си изпия кафето.

— Ако разчиташ на кофеина, недей. Моето е без кофеин. А и храната също е вид приспивателно.

— Няма да остана.

— Първата спалня по коридора вляво е свободна. Тръбите в банята вият, когато пуснеш топлата вода. Възглавницата и пухената завивка са долу, а аз ще се погрижа за бухала ти — вдигна чинията и сребърните прибори и отиде до мивката.

— Чарли, не мога да остана.

Думите му прозвучаха като на пиян. Чарли безмълвно продължи да мие тигана. Не вдигна поглед, когато столът му се дръпна назад.

Усещаше как очите му пронизват гърба ѝ. Представи си как иска да се нахвърли върху нея, но той не го направи. Когато накрая се реши на един бърз поглед, го видя да се препъва през всекидневната към коридора.

Усмихна се леко, но не за дълго. В този мъж нямаше нищо смешно — беше толкова изтощен, че не можеше нито да разсъждава, нито да спори. Може би наистина бухалът имаше голямо значение за него. Или винаги бе живял по този начин.

Приключи с чиниите и се облече за навън. Трябваше да почисти конюшните, а и белгийците имаха нужда от грижи.

След половин час вече бе почистила две ясли и конете бяха на източното пасище, освен Блиц. Когато отвори неговата ясла, той я посрещна по нрава си с вдигане на задни копита и цвилене с оголени зъби. Блиц тежеше цели хиляда килограма, потеклото му можеше да съперничи с това на Уелския принц, бе в състояние да обслужи седемдесет и пет кобили за един сезон, без да се преумори, и да пази Господ — беше най-коварният ѝ жребец. Тя почти продаде душата си, само и само да притежава този дявол. Заобича го от пръв поглед. И все така го обичаше.

Плесна го силно по красивата задница и като го пусна на пасището, върна се при пълната с тор ръчна количка и работи още един час с вилата. Горчиво помисли, че животът ѝ не е особено романтичен.

На осемнадесет години вече знаеше какви породи иска да развъжда и нейният баща ѝ подари една кобила. Тя разплоди кобилата, после замени кобилата и нейното конче за първия си жребец с истински качества. Четиринадесет години по-късно Чарли имаше три наградени расови жребци, четири бременни кобили, още една готова за този сезон, както и три кончета и кобилка за продан през пролетта.

Сравнена с другите коневъдни ферми, нейната не беше голяма. Чарли никога не се беше стремил към големи сделки. Просто искаше да бъде на висота и затова се нуждаеше от чужда помощ само по време на размножаването и летния сезон. Винаги бе искала само едно — да върши работата си сама и по свое усмотрение.

Затова и никой не предполагаше, че през свободното си време плете дантели. Или че през зимата отглежда орхидеи в парника си. Или

че чете необуздани еротични романи и обича да усеща до кожата си коприна.

Не се плашеше от тежката работа, не се плашеше от предизвикателствата, самотата и риска. Само от едно нещо се страхуваше, и то беше да не стане за смях заради някой мъж.

Чарли не беше красива — по дяволите, не беше и хубавичка, симпатична или очарователна. Но природата я бе надарила с гордост за десет жени. Нямаше нищо против да стиска с пръсти дървените дръжки на количка, пълна с тор. Ала да мисли постоянно как държи топлата мазолеста ръка на Танър в своята — не. Вероятно не можеше да се отърве от романтичното си въображение и само гордостта ѝ я спираше.

Той не беше за нея.

Танър се събуди внезапно. Кръвта пулсираше в слепоочията му. Посегна несъзнателно за пушката. Вместо нея, ръката му напипа мека пухена завивка и можеше да се закълне, че ухае на рози. В стаята беше тъмно като в рог. Трябваше му една минута да подреди чувствата и мислите си — нямаше опасност, нямаше заплаха, нямаше враг.

Само една жена на име Чарли Ериксън спеше някъде в къщата и в стаята тиктакаше един старомоден будилник със светещи цифри, който показваше десет. Не повярва на часа. Не беше възможно да е спал четиринадесет часа! Никога не бе спал повече от пет часа, и то винаги леко, винаги наполовина буден, в полусъзнание, готов да скочи.

Рязко свали краката си от леглото. Нима Чарли го беше ударила с нещо по главата, за да го приспи?

Чувстваше се мудар и схванат от продължителното спане с дрехи. Преди да стане, разтри напомнящите за себе си мускули на дясното бедро. Преди години един лекар му каза, че нараняването с нож е засегнало някакви нерви.

Стана и тръгна безшумно към вратата. Когато мина през коридора към банята, не чу шум и това бе логично. Хората от фермите си лягаха рано. Надяваше се и тя да спи.

Написка лицето си със студена вода, защото Чарли му беше казала, че при пускането на топлата тръбите шумят. Трябваше да се избърсне, но това можеше да почака. Зъбите обаче, не.

Не намери пастата за зъби, докато не отвори тоалетното шкафче. В него имаше цяла лавица, пълна с кристални шишенца и изящни флакончета парфюми.

Търкайки, пастата с пръст върху зъбите си, не можеше да откъсне очи от тях. Нямаше нищо чудно една жена да обича парфюми, ала това, че ги криеше, го притесни. И продължаваше да го тормози.

Намръщен, се промъкна безшумно през мрачната всекидневна към кухнята. Жената го безпокоеше и точка. Да живее сама на границата с нищото! Да храни скитници! Да разреши на непознат мъж да преспи в къщата ѝ! Та той можеше да се окаже крадец или насилник!

На вратата към задния коридор тя бе забола бележка: „Ганър! Сандвич — в хладилника. Сладки — в шкафа над мивката.“

Все още намръщен, той се пресегна към тройния сандвич и после затърси в шкафа сладките Ореос. Проклетата жена! Сякаш знаеше, че ги обожава!

С две сладки в устата, проследи миризмата на дърва към вратата на мазето. Долу, както и очакваше, откри акуратно подредени на купчина дърва.

Съблече ризата и жилетката си и започна да ги цепа. Отне му повече време, отколкото смяташе. По дяволите, нямаше никакво време, след като бе проспал четиринадесет часа, но не можеше да приема милостиня. Тя го нахрани и му даде подслон. Беше ѝ задължен.

Към полунощ тръгна към конюшнията. Ботушите му скърцаха в прясно навалелия сняг, а вятърът се опитваше да го отнесе. Чу лудия вой на сив вълк, когато отваряше вратата на конюшнията. Вътре светеше.

Едногодишна кобилка подаде глава от яслата си и изпръхтя. Той спря и я погали по носа, ала се стресна от някакви звуци.

Чу ги отново — монотонна, неясна мелодия. Тихо като котка, изкачи първото стъпало към плевника, после още едно — до половината стълбище и главата му се подаде на втория етаж. На светлината на електрически фенер, окачен на кука, съзря своя красив полярен бухал с превързано крило и втренчени златистожълти очи. И Чарли, седнала със скръстени крака на голия дървен под. Тя просто седеше и пееше любовни песни на бухала!

Той се ощипа. Посред нощ и с виещи отвън вълци, тя пееше песни на бухала, който я гледаше тържествено!

— Чарли? Какво правиш тук?

Когато тя обърна глава, Танър си спомни допълнителната причина, поради която бързаше да избяга оттук — не искаше да вижда особения ѝ поглед. Танър знаеше как да се справя с кокетните женски усмивки, с примамките, с езика на тялото. Ала Чарли не флиртуваше. Наметнатата на нея дреха бе едно безформено мъжко яке. Не бе сложила дори грим, който да прикрие острите ѝ черти. Всичко у нея говореше, че е една практична жена със силен характер, жена, доволна от живота си. Нейните нежни зелени очи имаха оттенък на срамежлив копнеж — открито и уязвимо признание, че тя го намира за привлекателен. Подозираше — не, бе твърдо убеден — че не иска той да забележи това. Но го беше забелязал. И нямаше представа какво да прави. Тя нямаше намерение някой да я хване как пее, но не се притесни, а веднага кимна към бухала.

— Беше съвсем разстроен, опитваше се да изкълве превръзката. Трябваше да направя нещо. Би ли повярвал, че той харесва Уитни Хюстън? Ала не е истински влюбен в кънтри музиката.

— Капризен е, така ли? — сухо попита Танър, но като погледна в клетката, очите му се присвиха. — Как е попаднала вътре тази мъртва мишка?

— Проверих капаните. Беше още топла и помислих...

— Не си помислила. Не се предвиждаше да влизаш при него.

— Как иначе да докажа, че мога да се грижа за него? А и той нищо не ми направи. Дори не опита — огледа го критично. — Личи си, че си отпочинал добре, така че нека поговорим сериозно. Разбирам, че си се привързал към бухала, което е лесно разбираемо...

— Моля?

— Приличате си, Танър. Несъмнено разбираш това — когато той се намръщи смутено в отговор, Чарли невъзмутимо продължи: — Няма значение. Въпросът е, че привързан или не, съмнявам се да ти бъде лесно да го отведеш със себе си. Очевидно най-добрата възможност за него е да остане тук. Само ми кажи какво да правя и аз ще го върша. Можеш да го посещаваш, когато пожелаеш. Бухалът е твой. Но с твоята работа...

— Чакай малко — тялото му ужасно се напрегна. Това, което тя току-що каза, беше абсолютно вярно, но тя не би трябвало да го знае. Изкачи останалите стъпала и седна на пода до нея, за да вижда по-ясно лицето ѝ. Гласът му прозвуча дрезгаво: — Ти изглежда си стигнала до много заключения от нищото. Какво ще рече „твоята работа“?

— Само това, което чу.

— Всички знаят, че не работя.

— И аз знам — търпеливо каза Чарли.

— Щом си чула това, чула си и че съм уволнен от митниците след осемнадесет години служба. Никой не уволнява без основателна причина след толкова прослужено време. Някои разправят, че са ме уволнили заради трафик на наркотици, други — заради прекарване на контрабандни стоки.

— Така се говори — съгласи се тя. — Сега за бухала.

— По дяволите бухалът! Щом си чула всичко, проклет да съм, ако разбирам защо ме покани в къщата си! И сега направо ти заявявам, че слуховете са верни.

Тя не му обърна внимание.

— Бях уволнен заради лошо поведение!

— Не смятам така.

Челюстта му се стегна.

— В момента съм безработен.

— Сигурна съм, че не си. А какво работиш, нямам представа. Нито питам, ако забелязваш. Защо не оставим тази тема? Очевидно тя те затруднява. Да се върнем на бухала...

Той също мислеше за бухала. Трябваше да ѝ каже, че когато е заплашен, мъжкият пляска енергично с криле. Класическият израз на заплахата е един вид защита, предупреждение към преследвачи, много по-едри от него.

Когато посегна към Чарли, инстинктът му бе първичен. Тя се стресна, когато ръцете му я обгърнаха, когато вдигна брадичката ѝ и впи устни в нейните. Не искаше да ѝ причини болка. По дяволите, по-скоро би отрязал ръката си, отколкото да причини болка на една жена, но да постресне Чарли бе нещо друго. Явно трябваше хубавичко да я сплаши. Колкото да не подслонява така доверчиво други непознати, да не ги храни охотно с бифтеци, да не вярва в тяхната невинност, сляпо.

Пръстите му се заровиха в нейните коси толкова силно, че ластичето на плитката ѝ се скъса и тя се разпусна. Косата ѝ се разпиля по ръцете му — лека и копринена. Меките кичури се плъзнаха през пръстите му и той усети учестените удари на сърцето си. Тя миришеше на рози, а паническата вцепененост, която очакваше от нейната уста, я нямаше. У проклетата жена нямаше и капка предпазливост! Тя просто го примамваше силно. С готовност. И така... безхитростно.

Чарли изобщо не се напрягаше. Просто остана неподвижна. Със затворени очи, извита шия и устни, отстъпили под неговите. Необяснимо как, яростта му се стопи. От години не се беше сближавал с жена. Нямаше право заради работата и начина си на живот, ала сега самотата му се стори като вълчи вой, като лай на хрътка, като бухане на самотен бухал.

В настъпилата тишина и полумрака погали бузата ѝ с пръст и устните му отново потърсиха нейните, този път нежно. Устата ѝ беше чувствена, подвижна, трептяща. Чарли беше в унес. Усецането на стегнатите мъжки бедра до нейните ѝ стигаше да се разтрепери. Разделяха ги пластове от дрехи. Ала той усещаше лудото биене на сърцето ѝ.

Когато потърси за първи път вкуса на езика ѝ, тя реагира срамежливо, разтревожено... Ръцете ѝ се издигнаха нагоре, но стигнаха само до раменете му и той усети взаимната страст. А нямаше право на нея.

Той се отдръпна рязко, почти грубо. Ръцете на Чарли увиснаха във въздуха, очите ѝ останаха изумени и уязвими. Разбра, че тя изобщо не бе обмислила действията си. По дяволите, нито пък той!

— Имаш ли ум в главата си, Чарли? — прошепна Танър дрезгаво. — Ти си сама тук. Не ме познаваш. Когато някой непознат ти налети така, имаш пълното право да го изгониш!

Тя не отвърна, а и той не ѝ даде възможност. Смутен, скочи на крака, отправи последен поглед към бухала и тръгна към стълбите. Долу стегна връзките на снегоходките си, вдигна пушка на рамо и излезе в нощта. По лицето му се полепи сняг. Черните зловещи облаци отговаряха на настроението му. Вятърът фучеше. Танър не знаеше на кого да се ядосва повече — на нея или на себе си.

Нямаше значение. Никога повече нямаше да се върне тук.

ТРЕТА ГЛАВА

— Изминаха два дни, Джордж. Сигурно си огладнял — от облечената в ръкавица ръка на Чарли висеше полска мишка. — Нали е хубава? Не изглежда ли апетитна? — гласът ѝ се понижи до шепот. — Поне я погледни! Моля те!

Без да премигват, очите на Джордж студено се спряха върху лицето ѝ, сякаш мишката не съществуваше. Накрая Чарли се предаде и обърна глава да остави мишката в чинията на бухала, което бе грешка. Въпреки че главата ѝ се отклони само за миг, това бе достатъчно за бухала да подхвъркне от пръчката и да забие острия си клон в рамото ѝ.

Тя застина на място от болка.

— Вече си го правил и преди, Джордж.

Ако се бе обърнала повече, човката можеше да достигне очите или лицето ѝ! Ако опиташе да се дръпне, наранената птица щеше да загуби равновесие и да падне или да се вкопчи в плитката ѝ. Вчера това бе станало. При сблъсъка Чарли се прости с цяло снопче коса. Как можа да постъпи толкова глупаво и да обърне отново гърба си?

— Имаш сериозен проблем с враждебността си, Джордж. Много сериозен. Никой ли не ти е казал, че губиш всичките си червени точки, като кълвеш ръката, която те храни? Ако не внимаваш, ще трябва да изслушаш още една лекция за добрите маниери.

Джордж не се интересуваше от това. Бе притиснал и изнервил човешкото същество. Любимото му занимание.

От два дни Чарли го ухажваше, говореше му, пееше и се грижеше за него. Не беше кой знае колко време, но тя не забелязваше напредък. Птицата отказваше да се храни и Чарли се тревожеше. Джордж чисто и просто не желаше да живее затворен в клетка. Яростта му бе сляпа — златистите, внушаващи страх очи, бяха пълни с искрена омраза и толкова твърдоглава гордост! Напомняше ѝ за Танър.

Междувременно бухалът се умори от тази игра и измъкна човката си от рамото ѝ. С повече бързина, отколкото грация, Чарли

отскочи и се обърна, чак когато бе на безопасно разстояние от човката. Погледна към полярния бухал. Превръзката нямаше да издържи още дълго. Джордж не бе успял да стигне до бинта, но успешно смъкваше връвта, с която бе завързан за пръчката. Големите му жълти очи бяха загубили блясъка си. Птицата бе загубила и силата си, но дори сега гърдите ѝ бяха предизвикателно накокошинени, главата — гордо изправена и бялата пелерина от пера — великолепна като кралска мантия.

Господи, колко си красив! Също като него — помисли Чарли. Без да гледа, тя посегна към бялото парче плат на таблата с медикаменти на пода. Ако не сменеше превръзката на крилото, бухалът щеше да стигне до бинта. Бе наблюдавала Танър и знаеше какво да направи. С много бавно движение, по-нежно от лек полъх, тя повдигна бялата кърпа, с която имаше намерение да покрие главата му.

За част от секундата той я сграбчи. Това, което ноктите не успяха да разкъсат, човката му направи на парчета. Разлетяха се бели ивици плат. Когато приключи, птицата отново втренчи злобен немигащ поглед в жената.

— Добре, уби още едно парче плат. Поздравявам те — сухо изрече тя, обаче не можеше повече да гледа на това откъм смешната страна. — По дяволите, обичаш да ми причиняваш болка, а знаеш, че не съм ти враг. Защо не ми позволиш да ти помогна?

Долу, от време на време, се чуваше пръхтене. Нейните белгийци искаха да излязат. А и някъде из бюрото ѝ се намираха ужасните данъчни бланки, които бяха пристигнали в края на декември. Нямаше време да стои тук и да спори с един глупав бухал.

Обаче не можеше и да си тръгне. Продължаваше да се взира в птицата и да вижда Танър. През последните два дни това се случваше често. Неканен, образът му се промъкваше в мислите ѝ. Точно като бухала си, той не вярваше в добротата. Беше му предложила само малко човешка топлина, а той се отвърна от нея. В началото целувката му не съдържаше желание — нахвърли се върху нея с явното намерение да я разтърси и изплаши. Успя. Положението доста я смути, но не защото се страхуваше от Танър. Собствената ѝ реакция тогава я бе разтърсила и все още я разтърсваше. Горкият човек! Сигурно това е било последното нещо, което е очаквал от нея — да се увие така

несръчно около него. Можеше да си представи какво си е помислил. Класическата стара мома, живееща сама, страдаща за мъж, и самотна.

Тази картина винаги я караше да се свива. Повечето стереотипи бяха жестоки точно заради частиците истина, които съдържаха. Да, тя бе неомъжена и на тридесет и две години я считаха за заклетата стара мома — поне по тези места. Липсата ѝ на красота бе неоспорима. Имаше дни, когато безумно желаше мъж, и да, беше много самотна.

Все пак не се хвърляше на врата на първия непознат, цъфнал на вратата ѝ. Понасяше самотата, ала не би могла да изтърпи мъжете да ѝ се присмиват. Познатите ѝ я уважаваха за нейната независимост, сила, вещина и издръжливост. И тя имаше нужда от това уважение. Беше го заслужила. Всъщност бе една романтичка, мечтаеща за шейхове, принцове, синя коприна и страст, Боже Господи, само да разберат, и ще я вземат на подбив! До преди два дни винаги бе изключително внимателна с мъжете. Дявол да го вземе, щом можеше да укроти кон, ще може да се справи и с мъж, та бил той и Танър! Бе се владяла до момента, в който ледът в очите му се смени с неудържимо желание. До момента, в който той я прегърна със силните си ръце. Тогава тя усети сляпото самотно докосване на устните му, стремежа, страстта...

С ръце на бедрата, Чарли присви очи към Джордж, който я наблюдаваше с обичайния си войнствен вид.

— Не ти се иска да се мотая около теб, нали? — излезе от клетката и затвори вратата. — Жалко, Джордж. Но ще ти помогна, независимо дали искаш, или не. Можеш да точиш човка цял ден, но довечера ще сменя превръзката. А ти изяж проклетата мишка или ще те застрелям!

Навън вятърът премяташе пелени от сняг по заледената река. Танър стоеше до прозореца и се чувстваше безпричинно нервен. Безпокойството го гризеше от два дни. Проклетата жена! Нямахте да я види вече, ала това решение не успяваше да я пропъди от ума му. Непрекъснато си спомняше такива неща като биенето на пулса на шията ѝ под пръстите му, бързия ѝ отклик. Нейните устни имаха вкус на нещо непознато и тръпнеха под неговите. За целувките тя знаеше толкова, колкото една неопитна девойка, което обаче не ѝ попречи да му завърти главата. Танър никога не губеше самообладание. Значи тя

беше виновна за притеснението му — беше топла, изгаряща от желание и... сладка.

Нямаше да се върне там! Но образът ѝ го преследваше. Какво ли щеше да стане, ако в плевнята с нея беше някой друг мъж? Беше ли самотна? Колко ли мъже знаеха, че живее сама? Сигурно цялата околност.

— Танър, зная, че желанието ми е нескромно, но има ли начин да те откъсна от прозореца и да те накарам да седнеш и да ме изслушаш?

Танър замръзна, после се обърна и строго погледна шефа си.

— Слушах те. Винаги те слушам, Евън.

— Да, когато си в настроение и когато си съгласен с мен. Жалко, че и двете са налице твърде рядко. А в момента изглеждаш ужасно. Ако не те познавах толкова добре, щях да се разтревожа.

— Не си губи времето.

— Няма, но седни, моля те! Изнервяш ме, като стоиш прав.

Танър се усмихна, отблъсна видението на жената с нефритени очи и покорно седна на белия кожен стол срещу бюрото на Евън. Никога не се бе чувствал на място в този кабинет в яке от еленова кожа и джинси. Обзавеждането на стаята бе в бяла кожа, тиково дърво и библиотеки с правни книги. Миришеше на богатство и подхождаше на шефа му.

Както винаги, Евън бе облечен в памучна риза и панталони с ръб. Фигурата му съперничеше с тази на Наполеон, ала имаше зорки като на ястреб очи. От меката бяла коса, флоридския тен и безукорните дрехи лъхаше на пари и добър произход, образование и класа. Никой не би се усъмнил, че е джентълмен, освен Танър, който го познаваше добре.

Уважението между двамата мъже бе огромно, макар че бяха свикнали да спорят. Нито един от тях не искаше да признае, че характеристиките им са еднакви, макар че външно изобщо не си приличаха. Учуден, Танър наблюдаваше как шефът обляга лакти на бюрото и потропва по него с добре поддържаните си нокти.

— Чу ли какво ти казах за трафика на среброто? Много сребро минава незаконно през границата. И така ще бъде, докато не влезе в сила новият закон.

— Чух.

— Тази година реката замръзна рано и увеличи проблемите ни. По нея вече може да се мине и с кола.

— Да.

— Казах ти до каква цена на наркотиците е довело това по улиците на Уинипег. Канадците никак не са очаровани.

— Да.

Умът на Танър блуждаеше. Бързо си помисли, че ако стотици хора можеха да чуят разговора им, нямаше да разберат нищо. Понякога му се искаше и той да не разбира. Искаше му се Евън да не го бе изтеглял от службата му в митниците. Всъщност не можеше да си спомни кога се забърка в тази работа, където нямаше чинове и правила. Лоялността започваше и завършваше в този кабинет. Ако някога изпаднеше в беда, Евън щеше да забрави дори името му. А шансовете да изпадне в беда бяха големи.

Никой честен мъж, живеещ по подобен на Танър начин, не би помолил една жена да сподели живота му.

Напоследък все по-често страдаше от изолацията и самотата. Особено през последните два дни, след като срещна зеленооката Чарли — жена, която не би трябвало да означава нищо за него. По дяволите, беше съвсем обикновена! Защо тогава не можеше да я забрави?

Проклетата да си, Чарли! Колко скитници прибра през последните два дни? Ако беше красавица, нямаше да се тревожа за теб. Красивите жени умеят да се грижат за себе си...

Най-после погледът му се спря върху блестящата чаша пред него.

— Чивъс — сухо изрече Евън. — Няма да ти хареса, но може да ти помогне. Имаш вид, сякаш трябва да се изкатериш по стена. Разбирам, че това не е нещо необичайно за теб, ала понякога трябва да се отпускаш.

— Не съм напрегнат — възрази той, обаче взе чашата с алкохол. Първата глътка изгори гърлото му, после му стана приятно. Нищо не се бе променило, нищо не се беше случило. Жената, която го преследваше в мислите му през последните два дни, не представляваше нищо за него и никога нямаше да представлява. Работата запълваше целия му живот и нищо не можеше да се промени. Това бе следствие на веригите, в които сам се бе оковал.

Евън поднови разговора чак след като изпразниха чашите.

— Вчера изглежда е имало малък инцидент в северния край на „Баундари Уотърс кану ейриъ“.

— Така ли?

— Някакъв частен самолет се появил там, където не трябва. Хората и от двете страни са досадни. Над тази местност е забранено прелитането на каквито и да било летателни апарати. Ти не знаеш нищо за инцидента, нали?

— Нищичко.

Евън го изучаваше с проникателните си очи. Неспособен да стои на едно място, Танър се наведе напред.

— А после една пратка наркотици се появила в Бодет. За Бога, в Бодет! Цяло щастие е, че местните власти са ги открили навреме. Наистина бяха вбесени. Нямахме никакво обяснение за пакета, никакви надписи по него, никаква връзка с нещо или някого.

— Истинска загадка — отбеляза услужливо Танър, ала беше престанал да слуша. Долу, на двеста метра, реката Рейни се бе превърнала в тясна ледена ивица.

Отвъд тази лента, на един хвърлей разстояние, се виждаше Канада. Някои собственици на гранични имоти — като Чарли например, можеха спокойно да си пият сутрин кафето с някой съсед канадец, както и канадците — с някой американец. И защо не? Приятелството по незаградената граница между двете големи нации беше легендарно. Повечето хора го приемаха като даденост.

Евън обаче не го приемаше, нито пък Танър. Двете държави имаха съгласувани закони, съгласувани методи на действие и жители, които се грижеха тези приятелски отношения да се запазят. Това не бе достатъчно и от него се възползваха находчивите престъпници. По границите винаги се събират долнопробни типове. Винаги е било така и винаги ще бъде.

Танър се загледа унесено в засипаната със сняг река. Евън го бе уговорил да се върне у дома миналата година, убеждавайки го, че е заслужил почивка и по-малко напрежение. Все още не си беше починал, а напрежението така и не намаля.

Никой не свързваше границата на Северна Минесота с имиграцията или проблемите с наркотиците. В този северен район населението беше малобройно, пътищата — недостатъчни, а границата

— спокойна. Никой от местните жители не би повярвал, че съществуват проблеми.

Същата тази пустота и изолация, която ограничаваше броя на населението, бе преимущество за онези, които я търсеха. На един човек с пълен багажник кокаин няма да му е приятно да пресече границата да кажем при Детройт и Уиндзър на път за Торонто. По всички главни градски кръстовища имаше представители на властта. Обаче с малко повече бензин и време можеше да прекара през замръзналата Рейни колкото кокаин поиска. Никой нямаше да го види.

— Танър?

Той не извърна поглед от прозореца. Нямаше представа кой му плаща, но не беше Евън. Не знаеше, че неговата заплата идва и от канадски, и от американски източници. Направи много пари от работа, с която никой друг не искаше да се занимава. Той обаче я харесваше. Опасността и предизвикателството на риска винаги го бяха привличали.

Евън отиде до него и запали тънката си кафява пура със златна запалка.

— Мислиш за напускане.

Танър разтърка тила си. Не се учуди, че Евън прочете мислите му. Шефът му можеше да разгадае и тайната на сфинкс. Умение, което дразнеше Танър от години.

— Може би — безизразно каза той. — Минаха много години. Направих каквото можах.

— Съгласен съм — студените сини очи на Евън се спряха на него. — Уморен си да си пазиш гърба. Уморил си се да преследваш хора. Уморил си се да няма с кого да си поприказваш, а и положението се влоши, откакто те прехвърлих тук. Това е твоят дом. Едва ли през последните осемнадесет години ти е минавало през ума колко ти е скъп. Улучих ли?

Танър се вторачи в него.

— Знаеш ли колко е неприятен навикът ти да четеш чужди мисли?

Евън не се засмя.

— Ти мечтаеш за сигурен начин на живот. Мислиш ли, че не разбирам? Но още не си готов да се откажеш от работата си, Танър. Малкото ранчо няма да те задържи — той угаси пурата си в

кристалния пепелник. — Има решение на проблема, но не бих искал да говоря за него сега. Засега се придържай към задълженията си. Ти си най-добрият. Не мога да те заменя и не мога да си позволя да те загубя. Не ме разочаровай.

Танър кисело си помисли, че шефът е майстор в манипулацията. Когато каза „не ме разочаровай“, от Танър се очакваше да подскочи от умиление. И той го правеше. Всеки път. Клетката, в която бе затворен, представляваше съчетание от отговорност, чест, качества и задължения. Все пак си беше клетка.

Образът на полярния бухал премина бързо през съзнанието му. *Джордж, обзалагам се, че си най-мнителното същество. И като мен не харесваш клетките.* Танър щеше да се усмихне, ако бухалът не му беше припомнил за Чарли. Беше му противно, че я остави да се грижи сама за него, но нямаше как да се върне при нея. Трябваше да се справя сама с ноктите на Джордж. Ако отново отидеше там, трябваше да се изправи лице в лице с нея. За него тя бе това, което той не можеше да бъде. Нямаше право да я желае и не би трябвало да изпитва нужда от нея. За нейно добро нямаше да се върне там.

— Хайде, вълн! Всички! Веднага. Скот, Веймъс!

— Недей, Чарли. Току-що влязохме.

— Току-що? Почти девет часа е! Изпихте всичкото кафе! Изядохте целия пай...

— Страхотен пай, Чарли.

— Изпоцапахте със сняг цялата ми кухня, а жените ви вече се чудят къде сте.

— Знаят къде сме — веднага я поправи Ларс.

— Което е половината от картинката — строго каза Чарли. — Жените ви трябва да ми плащат, че ви отглеждам като бебета, дървеняци такива — отиде до радиатора и започна да събира и да им хвърля плетените шапки. — Когато зимните дни са студени за работа, къде отивате? При Чарли. Когато се скарате с жените си, те ви изритват и не можете да си намерите място. И къде отивате? При Чарли.

— Хайде, Чарли. Ти ни обичаш. Признай си — усмивката на Уит приличаше на цепка сред голямата му черна брада.

— Когато не сте тук, ви обичам дори повече. Сега, чии са тези ръкавици?

— Май че този път говори сериозно — провлечено каза Хау на Ларс.

— Виждате ли големия правоъгълник в края на коридора? Нарича се врата. В-р-а-т-а. На нея е прикачена онази малка измишльотина, наречена дръжка. Функциите ѝ са да пуска хората вътре и вън. Вие разбирате само от „вътре“. Просто трябва наистина да се концентрирате силно, за да разберете смисъла на „вън“.

Те знаеха, че не им се сърди истински, така че изхвърлянето неизбежно бе един много бавен процес. Кърт не можеше да намери шапката си, Уит започна да спори за цените на житото с Хау, Ларс обяви, че съпругата му не го храни, което беше невероятно смешно с неговия корем, и че няма да си тръгне без още една курабийка. Чарли грабна якето си, продължавайки да се прави на строгото мамче, защото ѝ беше ясно, че ако не излезе с тях, те ще се туткат и разговарят още два часа.

На двора светлината изглеждаше жълта от фаровете на снегомобилите. Нощта бе кристално ясна.

Два дни вятърът фуча по полетата и трупа преспи в двора. Снегът бе като захарна глазура. Слаба самотна светлина прозираше от горния прозорец на конюшнията. Щом мъжете си отидат, ще може да види Джордж.

С премръзнали пръсти на ръцете и краката тя търпеливо очакваше заминаването на мъжете. Хау най-последно претръсваше своя снегомобил. Чарли тъкмо губеше търпение заради последните закачки на Уит и Кърт, когато чу тропот на копита. И четиримата се извърнаха едновременно с нея.

Черният като нощта жребец се носеше бясно откъм северната част на гората. Проблесна пушка и сърцето на Чарли започна силно да бие — позна Танър. Приличаше на отмъстителен индианец от миналия век.

Когато той стигна до двора, Чарли видя как очите му — тъмни и опасни, се местят от мъж на мъж, преценявайки ги, като умишлено отбягваше погледа ѝ.

Бавно претръсваше седлото и слезе. Докато взимаше юздите в ръка, лицето му за миг остана скрито. Чарли видя

колебанието му. После той се приближи до прикованите на място съседи с вдигната глава и стиснати устни.

— Както никога през живота си, постъпих много глупаво. Отдалече видях група хора и помислих, че те... — движеше устните си с усилие. — Вие явно познавате Чарли.

Никой не помръдна да се ръкува или да го поздрави. Чарли усети, че напрежението се засилва. Единствен Уит проговори:

— Очевидно и ти я познаваш, Карсън Танър, нали? — на кимването на Танър, Уит каза безизразно: — Чарли току-що ни изгони. Часът е доста късен за посещения.

— Да — Танър изглежда вземаше на сериозно тревогата на съседите. Срећна открито очите на Уит. — Всъщност не идвам на гости и не смятам да оставам дълго или да преча на някого. Чарли има нещо мое в плевника си над конюшните.

— Какво искаш да кажеш, че няма да останеш? — внезапно Чарли възвърна гласа си. Тя взе последното стъпало пред портата и бързо се шмугна през групата на съседите си. — Танър, защо закъсня? Или съм се объркала? Мога да се закълна, че се бяхме уговорили за седем.

— Никога не си споменавала, че познаваш Танър, Чарли — гласът на Ларс звучеше тихо.

— Разбира се, че го познавам! Стари приятели сме. Половината хора от местността пият кафе при мен и всеки от вас се е срещал с другите понякога. Ако не — Танър, това е Уит Лингстръм... Кърт...

Провали се, макар небето да й бе свидетел, че опита да измъкне Танър от положението. Представянето беше излишно. Повечето от тях го познаваха, макар и бегло, от едно време, но никой, освен нея не изразяваше желание да разговаря с него. Безстрашно, тя продължи да води лек закачлив разговор за красивата жена на Уит, новото бебе на Кърт, ранчото на Ларс и за това как Танър, като всички тях, притежава присъщата за Минесота вежливост и понякога се отбива да я види как е. Забележката бе ясна. Танър беше приятел.

Сигурна беше, че момчетата са разбрали намека, защото престанаха да се държат като настръхнали котараци. Но никой не помръдна да включи мотора на снегомобила си. През цялото време, докато говореше, тя не можа да хвърли и поглед на Танър, защото беше заета да гледа заплашително съседите си. „Не ме интересува какви

сплетни сте слушали за Танър. Казвам ви, че той е готин и всичко е наред“ — означаваше поведението ѝ.

— Краката ми измръзнаха, а жените ви ще се тревожат, ако не се приберете скоро — извика тя.

— Искаш ли някой да остане при теб? — гласът на Ларс прозвуча тихо, но загрижено в тихата нощ.

— Не, разбира се! — отвърна тя възмутено. Едно беше да нямаш доверие в някого, друго — да го оскърбиш. Никога не беше виждала съседите си да се държат толкова лошо.

Кърт загатна на Танър:

— Ние живеем на няколко километра отук. Най-много на петнадесетина минути от Чарли.

Когато започнаха да палят моторите на снегомобилите, Чарли им беше толкова ядосана, че от устата ѝ излизаха облаци пара. При първото изръмжаване на машините конят на Танър нервно изцвили. Той го погали и му заговори успокояващо, а опушено сивите му очи бяха приковани в нея като лунни лъчи — студени, настойчиви и бездънни.

— Защо го направи?

— Кое? — тя погали коня по муцуната и го спечели само с една мила дума.

— Да ме защитаваш. Те са твои приятели. Очевидно се опитват да те предпазят. Ако ми беше дала време да им обясня за бухала, щяха да бъдат по-спокойни. По дяволите, защо започна с тези глупости от рода на: „Танър, ти закъсна“?

Може би защото бе обречена да стане за смях заради него? Сред тишината, страшния студ и огрения от луната двор, тя чуваше издайническото и безсрамно туптене на сърцето си.

— Радвам се, че дойде, Танър. Бухалът не се храни. Не желае. Страшно се притесних за него. Затова си дошъл, нали? Да видиш Джордж? Дай да отведе коня ти. Отивай в плевника и виж какво може да се направи.

Жребецът не се възпротиви да го водят, но се дръпна пред тъмната врата на конюшната. Чарли опъна юздите, за да стигне ключа на осветлението. Нейните белгийци се събудиха и видяха новодошлия.

— Ще го отведе в крайната ясла. Имаш ли проблеми с подковите му?

— Не — тонът му бе толкова остър, че тя отскочи назад.

На светлина Танър изглеждаше висок като греда на футболна врата и точно толкова неподвижен. Погледът му я обхождаше от разрошената ѝ опашка до почервенелия от студ нос и старото яке на баща ѝ. Беше намръщен. Не леко смръщен, а съвсем начумерен. Изведнъж това ѝ омръзна.

— Стига, Танър! — рече тихо тя. — Не се дръж предизвикателно и престани да се мръщиш. Не си струва да ме правиш на мат и маскара, нито е нужно.

— За какво говориш?

— Говоря за това, че много си те бива да караш хората да се страхуват от теб. Да се смущават. Да се изнервят. Господ ми е свидетел, че накара момчетата да тъпчат на едно място в двора — тя поведе коня към яслата. — Впрочем, видът на тези глупаци бе най-смешното нещо, което бях виждала.

— Смешно? В този край хората се отнасят към мен с недоверие. Не си ли забелязала? Не ти ли е минавало през ум, че може да имат причина?

— От северната гора случайно си видял една жена, заобиколена от група мъже — меко отвърна тя. — Така беше, нали?

— Исках да се уверя, че бухалът не ти създава неприятности. Това е всичко — отвърна пресипнало той.

— Добре. Както и да е, не ти приписвам добро дело. Сигурно ще се изкачиш по гладка стена, ако някой се опита да ти благодари — взе слама да подсуши коня му. — А мисълта, че момчетата искат да ме защитят, е просто смешна. Израсла съм с тези пуяци. Те ме познават добре като петте си пръста. Ако искаш да знаеш, всеки от тях дори ме е виждал *гола*.

Последва застрашителна тишина, предизвикана от думата „гола“. Чарли зърна студения блясък в очите на Танър. Но дори това не успя да спре веселия ѝ смях.

— Хайде, Танър, осъзнай се! Нямах предвид *гола* в онзи смисъл! Просто като деца всички се къпехме в потока голи. Ловяхме риба с Хау и Ларс, учехме в гимназията с Кърт — не искаше да добави, че забравиха за нея на абитуриентския бал. На никой не му дойде на ум да я покани да излезе, както и нито една от съпругите им не се тревожеше за съпруга си, когато прекарва при Чарли дългите зимни

часове. Нямахте опасност! Чарли просто си беше Чарли. Понякога от това я болеше адски силно. И сега я болеше. Точно затова спомена думата „гола“. Гордостта има различни прояви. Една от тях бе да му припомни по явен начин, че животът на жена с нейния външен вид едва ли е много приятен. Искаше ѝ се Танър да разбере, че я привлича. Но да покаже, че се тревожи за него, както жена се тревожи за мъжа си... Това — не! Би изглеждала доста глупаво, ако той разбереше какви чувства я вълнуват.

— Никой не се грижи за мен, Танър, защото аз мога сама да се грижа за себе си — продължи живо тя. — Освен това, време е да разбереш, че не е нужно да изграждаш защитна стена около себе си. Някои жени може и да ти досаждат, ала не съм от тях. Живяла съм сред мъже цял живот и досега не съм била заплаха за нито един — тя погали коня му за последен път. — Знаеш къде са медикаментите. Ще отида в къщата да направя кафе. Ако искаш, ела, ако ли не, твоя воля. Но ако дойдеш вкъщи, остави сръдните си пред вратата.

Излезе, без да му остави време за отговор. Всъщност не очакваше отговор. Той беше дошъл заради бухала, а не заради нея. Ако останеше да пие кафе — добре.

Тя закачи якето си и се засуети в кухнята да свари кафе. Точно в този момент гордостта не изглеждаше чак толкова важна. Танър бе самотен. Болезнено самотен. Едно състояние, което никой не би могъл да разбере по-добре от Чарли.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Виждам как се е грижила за теб, Джордж. Не е за чудене, че си се държал лошо. Прясна постелка всеки ден, първокласен стек от мишка, светлината е оставена да свети заради теб... Можеше да се предположи, че ще те разглези.

Веднага щом смени превръзката на крилото, Танър махна кърпата от главата на бухала и изгаси електрическия фенер на Чарли. На горния етаж на конюшнията веднага стана тъмно като в рог. Танър отиде в ъгъла, приклекна, облегна лакът на коляното си и зачака.

— Чуваш ли я как си говори долу? Жената има проблем. Казвам ти, ако някой крадец влезе в къщата, тя ще му предложи среброто си и ще насочи пушка към полицаите.

Чу ноктите на птицата да се местят по пръчката.

— Знаеш ли кога се добра до мен? — Танър раздражено издърпа ръкавиците си. — Всичките тези приказки как никога не е била заплаха за мъж. Не говореше за физически страх, Джордж, а за секс. Зная, че тя не спомена тази дума, но точно това имаше предвид. Сякаш никога не ѝ е минавало през ум, че един мъж може да я хареса. Сигурно мислиш, че съм разбрал всичко, което тя каза долу.

Джордж измина целия път до чинията си, само за да намери широката каубойска шапка и червената носна кърпа, които покриваха таблата. Танър чу свистенето, когато шапката му полетя към пода. Носната кърпа падна безшумно на коляното му.

— Може и да съм — тихо продължи Танър. — Да го вземат дяволите, та аз не я познавам. Помня какво си помислих, когато я видях, заобиколена от мъже. Че на жените безспорно им липсва инстинкт за самосъхранение, Джордж. Говорим за една жена, която е сърдечна, дръзка и практична — и която допуска всякаква сган в къщата си. Откъде можех да зная, че онези мъже са ѝ приятели?

Чу се шум от разкъсване на мишка и Танър потръпна. Джордж не беше изтънчен при ядене.

— Несъмнено с мен е в безопасност като в църква. Нямам намерение да вмъквам една жена в моя начин на живот и точно поради тази причина тя е в безопасност. Не защото смятам, че е грозна, непривлекателна или други подобни глупости — замълча за момент. — Още си гладен, нали?

Изправи се и включи фенера. Чарли беше поставила капани навсякъде. Сложи нова мишка в чинията, покри я с носната си кърпа и отново загаси светлината. По време на тези действия Джордж гледаше в стената, гордо безразличен, без да си прави труда да премигва. Докато светлината не угасна.

— Причината да отида в кухнята е само една — да пия едно кафе, Джордж. Знаеш, че имотът ѝ е в граничната зона, нали? Съвсем изолиран. Казах ти, че възникна малък проблем с кокаина, който минава нелегално през реката. Тя дори не би чула зад себе си движещи се с пълна скорост снегомобили, а и двамата знаем, че е склонна да приеме вкъщи всеки непознат. Не се съмнявам, че ще се справи с кон или вълк. Проблемът обаче са мъжете. И проклет да съм, ако успея да изхвърля от главата си картината за нейното „къпане голи във водата“ с всички онези...

Той вдигна рязко накълваната шапка, сложи я на главата си и се изправи.

— Ще се върна, Джордж — промълви той. — Но се дръж добре с Чарли! Разбра ли?

Провери как е конят му, угаси светлината в конюшната и тръгна към къщата на Чарли. Почука веднъж на вратата и след като тя не отговори, веднага усети, че изстива, мускулите му се напрягнаха, а пулсът му се ускори. Как да убедиш тактично умна и зряла жена да бъде внимателна с непознатите мъже?

Всъщност това не го засягаше, мястото му не беше тук.

Промени решението си и направи три крачки обратно към конюшната, но точно тогава вратата се отвори.

— Танър? Влизай, да не искаш да замръзнеш?

Усети същото чувство като че пропада с асансьор, както когато го хващаха да прави беля като дете. Не беше в природата му да се самозалъгва. Много добре разбираше, че желанието му да я види няма нищо общо с лекцията по безопасността, която смяташе да ѝ прочете.

— Исках да ти кажа, че бухалът е добре. И се храни. Трябва да си вървя.

— Разбирам. Късно е и е по-студено, отколкото в леден блок. Наистина ли искаш да си тръгнеш, без да се посгрееш малко?

Той влезе, стискайки шапката си, притеснен, че косата му е разрошена, а по лицето му е набола брада. Нервите му бяха опънати и се държеше сковано, защото нещо силно го привличаше. Топлината на къщата и червено-белите карета на кухнята го успокояваха. Когато тя посегна да изчисти невидима пращинка от рамото му, в очите ѝ проблесна решителност.

— Спомняш ли си, помолих те да оставиш навън сърдитото си настроение? — весело каза тя. — Сега, кафе или бренди? Гладен ли си?

— Нито едното, нито другото. Виж, само исках да кажа — спомни си последния път, когато тя го докосна, и разбра, че сега допирът ѝ е съвсем естествен и показва колко разумна и приятна жена е. Но не това прочете в нейните очи и изведнъж забрави какво искаше да каже.

— Да, какво за бухала? — напомни ласкаво тя. — Съблечи се и влизай — и изчезна в кухнята.

Той остави връхната си дреха и ботушите, последва я по чорапи до вратата на кухнята и спря. Когато я посети миналия път, всекидневната беше тъмна. Сега обаче в явно често използваната камина пращеше весел огън. Стените бяха в синьо. Семейни фотографии заемаха половината от полиците за книги. Нищо — от килимите до мебелите, не беше луксозно, но ухаеше на цветя, топло бренди и горящи дърва. Ухание на дом.

Неговата къща все още пазеше всички останали от майка му украшения. И тя приличаше на дом, но не ухаеше така. Откакто се помнеше, Танър нямаше истински дом. Както едно бонбонче би раздразнило диабетик, така и той се чувстваше предизвикан, съблазнен, привлечен от това, което не би трябвало да желае, и което не можеше да притежава.

— Влизай, вдигни си краката на стола, Танър. Изглежда си уморен.

Тя седна на един мек стол. Сви крака под себе си, давайки му да разбере, че не се отнася към него като към специален гост. На носа ѝ

бяха кацнали големи очила, а в скута си държеше странна правоъгълна рамка — приличаше на дървена рамка за картина и от нея висяха една дузина бели копринени макари. Пръстите ѝ летяха, премятайки тези макари, спряха само за миг, за да му посочи дървения поднос върху масата.

— И двете кани са горещи — в едната е кафето, другата е с бренди от рози и невен. Не ме дръж в неизвестност. Как накара нашия сприхав дявол да започне да се храни?

Не можеше да откъсне поглед от пръстите ѝ, които прехвърляха копринените макари.

— Покрих чинията с носна кърпа, което не беше кой знае какво предизвикателство, но свърши работа. Джордж никога не е получавал храната си наготово и предположих, че това го обърква. И загасих светлината. Ти си му оставяла фенера включен, Чарли, което е много мило от твоя страна, обаче бухалите са нощни птици. Те са мършоядни копелета, извинявай за израза, и свързват яденето с мрака — внезапно добави: — Какво каза, че е брендито?

Тя го награди с усмивка.

— От рози и невен. Това е моя слабост. Не пиенето, а правенето му. Хайде, бъди смел, опитай го.

Той си наля и отпи. После отпи още веднъж. Имаше аромата, но не и вкуса на цветя — беше мек, силен и опасен. Почти толкова опасен, колкото и пламъка в камината и уютата на стаята. Остана прав.

— Брендито е хубаво.

— Не се прави на изненадан — сухо вметна тя.

Не бе изненадан. Само беше гладен. Шарейки по стаята, той докосна ресните на един копринен абажур, разгледа семейните снимки, пипна една възглавница с дантелени краища. Неспokoйствието му като че ли не ѝ правеше впечатление. Тя започна да говори за своите белгийци.

— Семейството ти отглеждаше коне, нали, Танър? Струва ми се, че зимата ми харесва повече, защото през лятото тук е лудница. Младите жребчета са част от нея, а сезонът завършва с двадесетина кобили. Плюс Блиц, който ми носи пари. Но той понася кобили само от северен Ню Йорк.

Танър слушаше, ала не думите, а успокояващия тембър на гласа ѝ. С този глас можеше да уговори котка да слезе от дървото, да

пропъди детски кошмари през нощта, да обуздае нечия ярост... Собственото му мълчание започна да го тормози. Не си спомняше кога за последен път бе разговарял с жена. Просто да поговори. Може би вече бе забравил как.

— Може ли да те попитам какво правиш?

— Правя дантела — зелените ѝ очи го погледнаха внимателно.

— Дантела?

— Мога да тренирам и отглеждам коне, Танър, но зимно време правя дантели. Разбира се, ти няма да ме издадеш, можеш да не се съмняваш, че съм достатъчно силна да ти строша кокалите — остави настрана дървената рамка и стана от стола. — Напълни си чашата, за Бога, не очакваш да ти прислужвам, нали? След като явно не можеш да се успокоиш, ще ти доставя удоволствието да ти покажа моите Офри.

Той нямаше представа какво означава Офри, но представата как тя му чупи кокалите го накара да се ухили.

Тя запали една лампа край старинен часовник и после дръпна пердето, което той смяташе, че закрива прозорец, а всъщност прикриваше врата.

Когато пристъпи вътре, зимата се смени с пролет. Малката стая по-скоро беше атриум, отколкото зимна градина, но беше достатъчно голяма. Ароматът и гледката го учудиха. За жена, която поддържа конюшната си безукорно чиста и безцеремонно говори за тарифи на расови коне, тази стая представляваше чисто женска експлозия на вихрушка от цветове. Всичко беше в безпорядък. Навсякъде имаше рози, невен, обички и саксия върху саксия с трептящи цветя със странни форми в яркочервено.

— Орхидеи, Танър. Още една моя слабост, пазена в тайна като дантелите. Не ме питай как се справям с всичко през лятото. Когато започнах, ми беше ясно, че това е умопомрачително хоби. Имам най-вече катлеи, но и някои редки видове, няколко Офри, няколко тригенерии. Няма по-чувствени цветя на земята от орхидеите. Преди петстотин години хората яли грудките им, защото вярвали, че са полов стимулатор, което разбира се е пълна измислица. Както и да е.

Той пиеше от брендите и слушаше като омагьосан, а тя му изнесе цяла лекция за половия живот на своите орхидеи.

— Най-забележителната част на всяка орхидея е устната, наричана в същност лабелум. Тази устна е писта за кацане на

насекомото, понеже орхидеите се нуждаят от опрашители. И точно затова цветето е развило някои изключително чувствени и страстни методи за привличане на своите опрашители.

Чарли бе облечена с жълта блуза и джинси. Най-обикновена жълта блуза, но докато размахваше ръце, остро деколте разкри за миг бледосиня коприна отдолу. Нещо доста необичайно за фермерка — Танър упорито се опитваше да продължава да мисли за нея като за фермерка.

— Тази има устна с формата на ведро. Виждаш ли? Орхидеята привлича насекомото вътре с уханието си и после устната се затваря за около час. По времето, когато пуска насекомото, то е упоено и много щастливо. Както и самата орхидея, защото е опрашена. Не те отегчавам, нали, Танър?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Съвсем сигурен.

— При Офрите има друг вид опрашване, което учените деликатно наричат псевдосъвкупление.

— Разказвай, Чарли.

Тя го стори. Дори когато беше деветгодишен, приятелите му не бяха толкова обстоятелствени. Отново почувства, че се усмихва, но не чак толкова лесно, както преди. По бузите ѝ се бяха спуснали незабелязано кичури коса; отбягваше очите му и той не можеше да не разбере старателно вложения смисъл в думите ѝ. Жената говореше за секса с интереса на ботаник; като жена, която се прозява, след като мъжът е започнал да се задява.

Когато тя най-после угаси осветлението, той затвори вратата към оранжерията и се спря.

— Какво има?

— Нищо. Само не разбирам защо правиш това? Твоето бренди. Твоите дантели. Твоите орхидеи. Нали ти самата каза, че са тайна, тогава защо ми ги показва?

Не му отговори веднага, понеже излезе от стаята. Когато се върна, носеше якето, шала и шапката му и му ги подаде едно по едно.

— Ти пазиш твоите тайни, Танър. Аз пазя моите. Някога може би ще ти е нужно да поговориш с някого. Просто направих първата стъпка, това е. Сега изчезвай. Много е късно.

Тя се разпореждаше като господарка, дори когато той бе обут, и стоеше до задната врата. Играеше добре ролята на майка-сестра-приятел. Играеше я страхотно!

— Значи, ще дойдеш пак, за да видиш как е бухалът. Ако ме няма, влез през задната врата и си налей кафе. Всички знаят, че не заключвам вратата. Сега да се целунем и тръгвай.

Тя леко се надигна и го целуна по бузата — една майчинска целувчица, безстрастна и обикновена, каза си той, още един начин да му покаже коя е тя всъщност. Не беше жена, която изгаря от страст в тъмната конюшня с някакъв непознат, а Чарли. Просто Чарли — жена, на която можеш да разчиташ да ти поднесе вечеря или да те изслуша като добър приятел. А домът ѝ бе място, където винаги ще ти налеят топло кафе или просто можеш да си починеш. Нищо повече.

Когато протегна ръка към нея, не разбираше защо го прави. Може би заради орхидеите или дантелите. Може би бе твърде млада, за да я целува като леля си или може би, защото ѝ се ядоса, че никога не заключва вратата. Помисли, че причината сигурно е в яда му. Само че ядът не въздействаше по този начин. С непозната за него нежност я погали по бузата. Нефритенозелените ѝ очи го гледаха втренчено.

Той се наведе и покри устните ѝ със своите. Последния път, когато я целуна, искаше да я уплаши. Този път постъпи далеч по-нелогично. Плъзна устните по нейните — като коприна върху коприна. Пулсът на врата ѝ заби лудо под неговия палец и Чарли издаде тих стон. Стон на заловено животно.

Езикът му заигра върху нейния, за да вкуси сладостта на забранения плод. Заповяда си да спре — изобщо нямаше право да бъде при нея, а тя нямаше право да отвръща на целувката му... Ала нямаше сили да се откъсне от нея. От топлината ѝ. От готовността ѝ. По дяволите, удари ме, Чарли, безмълвно се молеше той.

Когато устните им се разделиха, тя пое въздух, но не помръдна. Неговите небръснати страни сигурно нараняваха нежната ѝ кожа. Внимателно потърка лице по бузите и брадичката ѝ. Ръцете на Чарли плъзнаха към врата му. Пръстите ѝ бяха студени, устните трепереха, а очите ѝ горяха омайващо. Тя сякаш не осъзнаваше напълно какво върши. Той обаче съзнаваше.

Откога не бе въвличан в копринените мрежи на жена, откога не бе усещал примката на страстта, не бе вдишвал аромата и не бе

докосвал тъканта на женска кожа? Беше спал с пушката си много зимни нощи, хиляди студени нощи, а Чарли... Чарли го изкушаваше.

Когато свърши още една жадна целувка, Танър беше притиснал Чарли между твърдата стена и себе си и за нищо на света нямаше да я пусне. Спусна ръце по гръбнака ѝ и усети памучната ѝ блуза да се плъзга по коприненото бельо. Под материята усети топлината и податливостта на меката ѝ кожа. Искаше му се да я усети гола и знаеше, че и тя копнее за неговите ласки. Толкова силно го желаше, че буйно потръпваше, като трескаво и неумело търсеше устните му. Той промени целувката, като усърдно учеше жената да се целува, защото тя явно не знаеше как. А беше толкова лесно. Толкова хубаво. Танър полудяваше.

Нерешително, срамежливо, сякаш неуверена в неговата реакция или одобрение, Чарли плъзна ръце надолу по гърба към бедрата му. Прииска му се да скъса джинсите си, а желанието го смазваше. Все пак успя да го обуздае.

— Сложи ръцете си отново на раменете ми, скъпа. Веднага.

— Аз...

— Веднага! — той си пое дълбоко въздух. — По дяволите, какво правиш?

В момента тя се усмихваше. Нямаше капка разум. Свирепият му вик би уплашил и мечка гризли, а тя стоеше с полуразкопчана блуза и се усмихваше невинно!

— Не разбираш ли какво предизвикваш у мен? — нахвърли се той върху нея.

— Ти никога не би оставил нещата да стигнат дотам! — шепотът ѝ бе нежен. — Вярвам ти.

— Не вярвай никому. Никому, Чарли, не и в този живот и най-малко на мен — нахлупи шапката си, дишайки тежко и пресипнало, и когато отвори рязко вратата, пантите изстенаха. — Заклучи проклетата врата и я дръж заключена!

— Да, Танър.

— Дръж я заключена винаги, когато си сама в тази къща!

— Добре, Танър.

Той се спусна по стълбите, прескачайки по две стъпала наведнъж. Знаеше добре, че тя няма да го послуша. Студеният въздух го удари в лицето, а брeндитo се преобърна в стомаха му. Или

причината беше в Чарли? Бе толкова раздразнен, че можеше да се сражава с тигър, а мозъкът му бе замъглен и той си каза неуверено, че трябва на всяка цена да изчезва оттук! Сега и завинаги!

Върна се след два дни. После след още два дойде пак. В действителност Чарли не го срещаше, но всеки път се събуждаше към полунощ. С натежала от сън глава, тя ставаше от леглото, слагаше стария си син халат и отиваше боса до прозореца в кухнята, откъдето виждаше слабата светлина на горния етаж на конюшните.

Тази вечер бе неделя. Бяха изминали три дни от последното му посещение. Като пиеше вода в тъмната кухня, Чарли отново прикова поглед към осветения прозорец на конюшните. Босите ѝ крака мръзнаха, а часовникът сочеше 12:07. Нещо не беше наред тази нощ. Чувстваше го.

Няма значение. Не излизай навън, Чарли — нареди си тя.

Разбираше, че Танър нарочно избира тези часове да се грижи за бухала, за да не я вижда. А това, че не го вземаше, ѝ говореше, че е твърде зает и не може да се грижи сам за него. Но дали заради работа, пътуванията или заради несигурния начин на живот? Това всъщност нямаше значение. Той явно държеше на птицата, за да се отклонява с километри от пътя си и да идва посред нощите, като се излага на страшния студ.

Разбираше защо я отбягва. По дяволите, всеки път, когато бяха сами, тя го нападаше като разгонена кобила. Какво ще търси един адски красавец като него от невзрачната стара Чарли? Два пъти го постави в затруднено положение, два пъти преглътна гордостта си.

Не, трябваше да отива при него.

Тя изпи последната глътка вода от чашата. През целия си живот бе предпочитала да яде трева, да боледува от грип или да си счупи крак, вместо да се изложи пред някой мъж. Само веднъж ѝ се беше случвало преди Танър. Надали щеше да забрави тази случка.

Беше през нощта на двадесет и петия ѝ рожден ден. След няколко дайкирита стигна до определени заключения. Първо, с право се гордееше със себе си; второ, има много по-лоши неща от това да

бъдеш сам; трето, свободните мъже наоколо не я поглеждат. Тези три заключения не й причиниха болка, стори го четвъртото. Нямахте нищо против да живее сама, но в никакъв случай не искаше да умре девствена!

Тя откри един непознат. Разбираше, че не постъпва правилно. Знаеше, че него изобщо не го е грижа и разбираше, че единствената мисъл в главата му е да подари едно друсане на непривлекателната стара мома.

Въпросът не бе в това, че получи търсеното, но от този момент тя стана педантично благоразумна. Нито един мъж не бе допускан достатъчно близо, за да нарани отново гордостта ѝ. Лесно взе решението и лесно го изпълняваше. До появата на Танър.

Наля си още една чаша вода, продължавайки да гледа осветения прозорец на конюшната. *Забрави го, Чарли. Няма да отидеш там* — мислеше тя.

Изобщо нямаше да има проблеми, ако просто престанеше да се безпокои за него. По причини, които не можеше да проумее, той си нямаше никого. Онази нощ на двора тя разбра, че той успя да се справи с тревогата на съседите ѝ само с няколко приятелски думи. Не ги уговаряше, не се опита. Един мъж, който скита в полунощ, за да се грижи за някакъв бухал, не е разумен. Не е нормален.

Бе отхвърлил искрено предложената топлина и внимание и въпреки това обикаляше като гладен вълк, а самотата бе изписана на лицето му. Какво правеше с времето си? Ако наистина го бяха изхвърлили от митницата за кражба или контрабанда, нямаше ли сега да е в затвора? Какво толкова страшно беше сторил, че да се отдаде на самотен живот?

Може да е убивал хора, Чарли и ти няма да отидеш там — каза си тя. Но направи обратното.

След като си наметна якето и напъха босите си крака в ботушите, излезе навън. Тръгна към конюшната с мисълта, че е забравила гордостта си. Явно я беше оставила вкъщи. Когато мина през тъмния първи етаж на конюшната, стомахът ѝ се сви от тревога, а сърцето ѝ бясно заби от страх. Или от срам? Въпреки това прелетя покрай своите белгийци, без да ги погали, да им даде морков или пък да им каже ласкава дума. Нещо не беше наред. Цареше пълна тишина. Конят на

Танър го нямаше и ако не бе слабата светлина на втория етаж, би се обзаложила, че горе няма никой.

Заизкачва на пръсти стълбите, което не беше лесно с ботушите, докато стигна до средата. Спря за десетина секунди, преди да се втурне като луда през останалата половина от стълбата.

— Танър, проклятие! Какво си направил?

Той беше там, разбира се. Подпрян на вратата на клетката, с отпусната назад глава и затворени очи. Едното му око бе подуто. Имаше дълбока рана на едната буза и лицето му беше пепелявосиво. Беше в безсъзнание.

ПЕТА ГЛАВА

Танър нямаше намерение да заспива и не разбра кога го е сторил. Умората се бе просмукала в него като отрова. Когато чу глас, помисли, че все още е в гората и някакъв мъж посяга отзад към него. Реагира инстинктивно и посегна към пушката.

Преди да познае Чарли, тя бе успяла да избие пушката от ръцете му и се бе навела над него. Виеше му се свят и не можеше да осъзнае какво се случва наоколо. Успя да забележи само руси коси, износен син халат, яростни зелени очи.

Гласът ѝ не беше нежен. Танър не можеше да ѝ се сопне, а тя го обсипа с толкова въпроси, че той отговаряше напосоки.

— Доста странна ще да е била вратата, на която си налетял, Танър. Нали виждам лицето ти, но какво е станало с бузата ти?

— Нищо.

— Ще видим. Вие ли ти се свят? Гади ли ти се?

— Не.

— И още как! И зная, че са те ударили по главата, защото виждам кръвта. При това ударът е бил достатъчно силен да изпаднеш в безсъзнание.

— Махни се, Чарли.

Имаше моменти, когато не искаше нищо друго, освен да притисне лицето си в женски гърди. Нейните обаче бяха покрити с овехтял халат и яке с вдигнат догоре цип, а пръстите ѝ опипваха главата му.

— Не напипвам цицини, но надали ще можеш да станеш.

Не му се ставаше. Искаше му се да ухапе някого, за предпочитане нея, особено когато направи неуспешен опит да се изправи на крака и усети световъртеж като пиан.

— Добре съм. Откъде разбра, че съм тук? Какво правиш в конюшната толкова късно? — при спускането по стълбите главата му шумеше. Надяваше се това да спре, когато стигнат долния етаж. Стигнаха, но шумът не спря.

— Очевидно е какво правя. Влача един глупак в леглото.

— Няма да вляза в къщата.

Тя вече го бе прихванала с ръка здраво през кръста. Допирът го зашемети. Прегръдката ѝ бе здрава.

— Сега бъди добър!

За момент не отвърна. Усещаше мириса на коне и кожа и разбра къде се намира. Но да фокусира погледа си беше болезнено; болеше го да диша, чувстваше се като че някой го бе прегазил с валяк. Не се ориентираше във времето. Постоянно виждаше насочения към себе си юмрук, черните очи и тишината в мрака на нощта. Още усещаше вкуса на насилието, миризмата от допира с по-низше същество, яростта от цената, която плащаше, за да си върши работата.

— На какво се усмихваш, Танър?

Думите му изскочиха сами.

— На теб, че се опитваш да ме командваш.

Стигнаха до двора, вятърът го удряше и дробовете му всмукваха студа. Чарли избра този идиотски момент да го подразни:

— Щом е в състояние да те накара да се усмихнеш, ще го запомня за в бъдеще. Ще ми разкажеш ли за валяка, с който си се сблъскал?

— Не.

— Не съм изненадана — пусна го, за да изкачи стъпалата пред къщата и да отвори задната врата. — И не се опитвай да спориш с мен за влизането!

Той се сви, за да запази равновесие.

— Може да пия едно кафе — не беше в характера му да признава слабостите си. Рано или късно тялото му щеше да се оправи. Трябваше, ала в момента да извърви разстоянието му се струваше толкова привлекателно, колкото едно състезание по плуване през Тихия океан. Добре, че камионетката му бе паркирана на осемстотин метра по-надолу по пътя.

— Никакво кафе. Ще получиш лед за окото, малко аспирин, някой, който да ти събуе ботушите, и едно легло. Никакво кафе — вятърът бе усукал дългата ѝ коса на копринени въжета. Кожата ѝ беше бледа. Погледът ѝ обхождаше лицето му нежно, а гласът ѝ шептеше: — Откъде ти хрумна, че ти е забранено да изпитваш нужда от някого, Танър?

За него беше непростимо да има нужда от някого. Беше направил избора си отдавна, воден от строгата си съвест. Тя никога не го изоставяше.

През последните десет дни си повтаряше, че се връща тук само заради Джордж. Бухалът бе негов проблем и отговорност. Танър трябваше да направи превръзката му така, че да не успява да я маха, а нещата се затрудняваха от една човка и осем смъртоносно остри нокътя. Ако не идваше, Чарли трябваше да се справи с този проблем.

Не беше в състояние да отиде, където и да било и все пак дойде тук. Искаше тя да го намери. Искаше тя да се грижи за него. Искаше тя да му хвърля онези скрити женски погледи, искаше да ѝ се кара, че не е заключила вратата, да му разкаже всичко за половия живот на своите орхидеи и искаше... Искаше мислите му да се избистрят, но колоните на портала внезапно се замъглиха и раздвоиха Чарли реагира моментално и се пъкна под мишницата му, като го прихвана здраво.

— Това е, Танър. Просто нямаш избор. Ще правиш каквото аз кажа.

Изглежда така и правеше. Погледът му превключваше от цветно на черно-бяло, като телевизионен екран. Или светът се въртеше, или той. Тя не го пусна, докато не стигнаха през дългия коридор до една спалня. Все още по яке, той усети, че е седнал на леглото. Явно бе хванала единия му ботуш и се опитваше да го събуе.

— Хайде, Танър, опри крака си в мен! — ядосваше се тя. — Нямаш работа с розово-бяла кукла Барби, а с мен. Не мога да сваля ботушите без малко помощ. Бутни ни.

Отвърна ѝ, че иска пушката си. Чарли — о, Господи, тя употребяваше доста цветист речник, когато беше ядосана — го обвини, че използва пушката си като дете — любимото си мече. Осведоми го, че ще му каже кога ще му потрябва оръжието, и че във всеки случай няма да е съвсем скоро.

Следващото, което той усети, бе торбичка лед, притисната до окото му. След това започна да съблича якето му. Когато коленичи над него, халатът ѝ се разтвори и това го шокира — отдолу Чарли беше гола-голеничка!

— Допускам, че си имаме работа със силно главоболие. Ще донеса аспириин и вода. За Бога, не мърдай! Не ми се ще, като се върна, да те вдигам от пода.

Донесе аспирина, но не му го даде. Сложи студена кърпа на срязаната му устна и той усети, че се понася нанякъде. Пухената ѝ завивка беше гладка като пързалка. За да не гледа към разтвореното деколте на халата ѝ, остави погледа си да блуждае. Купчинка розова коприна на бюфета и същите гащички върху бледоморавия килим.

— Това не е стаята за гости — едва промълви той.

— Ще млъкнеш ли? Не мога да почистя раната, докато се въртиш.

След като най-накрая почисти раната му и я превърза, той с усилие успя да преглътне аспирина. Тогава тя започна да издърпва джинсите му.

— Мисля, че най-после открих един твой недостатък, Танър. Трябва да си доста суетен, че да носиш толкова тесни джинси. О! Извинявай.

Когато Чарли съблече и ризата му, той реши, че е късметлия, че го остави поне по бельо. Тя набута мъжа под дебелията завивка и загаси лампата. Очевидно бе решила, че му е нужен сън — веднага, без разговори и без спорове.

Докато осъзнаваше всичко това, вече му бе отнета възможността да спори, защото Чарли излезе и затвори вратата след себе си.

Оказа се съвсем сам. Остави торбичката с лед да падне на пода, затвори очи и почувства как първата вълна на изтощението преминава през цялото му тяло.

Сега не беше нужно да се съпротивлява. Помисли си, че потъва сред аромат на рози, а чаршафите бяха толкова нежни, че не подхождаха за мъжка кожа. Дебелията пухена завивка пазеше нейното ухание, нейната топлина... Дали спеше гола в това легло?

И все пак бе толкова далеч от Чарли, сякаш живееше в друга държава. Повечето пъти избягваше жестоките схватки, но невинаги успяваше. Уединеността на работата му бе най-голямото препятствие. Коя жена би споделила такъв живот?

В тези няколко кратки мига, преди сънят да го обори, той пропъди гордостта и съвестта си и се остави да бъде просмукан от желанието и мечти. Мъжът можеше да мечтае за всичко в мрака.

Можеше например да си представи, че Чарли е тук и че е твърде слаб, за да се съпротивлява на нейната невъздържана чувствена атака. Гола като нимфа, тя необуздано се люби с него. Той се опитва да я

укроти, разпилява дългата ѝ коса по гърдите ѝ и ѝ шепне — не кое е правилно и кое не, не какво е разрешено и какво не, а колко красиви гърди има, колко обича дивата ѝ уста и дългите ѝ бедра. Тя сякаш не се интересува от сладките приказки и го поема в себе си. Силно и дълбоко. Обяздва го като необязден жребец, обладава го — вместо да стане обратното — и то с похотливата свобода на лека жена и своенравната невинност на девственица. Той мълви възвишени думи за запазването на нейната добродетел, но какво може да направи? Тя не чува. Господи, желае го. Просто не е на себе си от страст...

Той си помисли, че ако ѝ е останал здрав разум, просто трябва да го застреля с пушката. След което заспа.

Да вкараш Блиц в конския фургон беше като да вкараш мишка в капан. Липсваше му желание. Когато хилядакилограмов кон не желае да направи нещо, той обикновено смята, че не е и нужно.

— Ако те бях взела като конче, щеше да знаеш кой е шефът тук — мърмореше нервираната Чарли. Държейки с една ръка юздите, тя го удари по хълбока. — Хайде, мърдай!

Блиц размаха хубаво подстриганата си опашка, а зад нея Уес Смол се изсмя.

— Донеси котката! — засмя се сбръчканият стар ветеринар.

— Това не е смешно! — ала след още два безуспешни опита, Чарли подаде юздите на Уес и се устреми към яслата на Блиц. В далечния ъгъл една котка се беше свила в сламата и старателно миеше с лапички муцуната си. Чарли грабна котката със замах и миг след това я пусна във фургона, без да обръща внимание на смеха на Уес. Блиц, кротък като агънце, се изкачи във фургона, без да го подканят повече.

— Ще дойде ли и котката? Защото иначе на другия край ще се сблъскам със същия проблем.

— О, ще дойде и при това няма да избяга — сухо каза Чарли. — А Блиц ще кротува. Тези глупаци са неразделни. Имах на ум едно шоу. Нали разбираш, да покажа шампионските ленти, характера, класата, произхода... А Блиц ще пристигне като бебе с любимата си играчка.

Уес се засмя отново, помагайки ѝ да затворят фургона.

— Хайде, Чарли. Не е първият кон, който се привързва към по-дребно същество.

— Зная, но можеше да прояви вкус и да си избере сиамска котка или някоя друга котка от сой. А Скрубс даже не яде мишки! — преди Уес да се качи на камионетката, тя силно го прегърна и му даде още дузина инструкции. — Внимавай с храната му! Ще се схване, ако яде много овес. И става неспокоен, когато види за пръв път тълпата.

— Скъпа, негов ветеринар съм от четири години. Не смяташ ли, че вече го познавам?

— Трябва да вървя — Чарли прекара ръка през косите си. — Ако беше Прансър, щях да съм сигурна, че ще се държи прилично. Но Блиц има труден характер.

Уес изсумтя.

— Май се налага да ти припомня, че съм се справял с коне, когато си била още в пелени.

— Знам, и все пак се чувствам виновна.

— Само защото си свикнала да се справяш с всичко сама. И преди съм ти казвал, че не ме използваш достатъчно — Уес се качи в камионетката. — Както и че имаш нужда от постоянни помощници.

— През пролетта имам постоянни помощници, а и Ларс винаги е готов да поеме за ден-два работата, ако трябва да замина — припомни му тя. — Нямахте да те моля, ако той не беше настинал.

— Настинката на Ларс не ме интересува — вече в колата, Уес закопча предпазния колан и свали стъклото. — Искам да разбереш, че си на ръба между това, с което човек може да се справи, и това, с което не може.

— Остави ме да довърша вместо теб! — промърмори Чарли примирено. — Знам останалото наизуст.

— По-добре някой да се ожени за теб. Щях да го сторя, ако бях четиридесет години по-млад.

Чарли се засмя. Уес замина, преди да му е дала още поне хиляда инструкции. Гледаше след камиончето и фургона, докато напуснаха двора. После видя колко е часът и напредналото време я ужаси. Уес бе пристигнал по средата на сутрешната неприятна работа. Трябваше да погледне бременните кобили и да почисти яслите. Така или иначе, нямаше да се върне в къщата още четири часа.

Свали ръкавиците си. Цялата сутрин хвърчеше от изблици на луда енергия. Дори когато закачи якето си в задния коридор, не беше сигурна дали бързите удари на сърцето ѝ се дължаха на очакване, или

на страх. Дали Танър се е събудил? И какво щеше да прави с него, ако се е събудил?

Той нямаше представа колко пъти през нощта бе влизала в стаята да проверява как е. Спеше дълбоко и спокойно. Чарли помисли, че нараняванията му едва ли са от обичайно сбиване в бара. След като огледа синините му, не можеше да си обясни как се е държал на крака. Освен че Танър, както и неговият бухал, бе толкова твърдоглав, че продължаваше да се държи и тогава, когато всяко друго същество би изпаднало в кома.

Нямаше друг избор, освен да го прибере в къщата си. Гордостта ѝ не се беше изпарила, нито сексуалното напрежение, което я обхвана поради близостта му. Като в стиха за сезоните от Библията обаче, за всичко си имаше време. Миналата нощ нямаше. Миналата нощ тя просто помогна на едно пострадало човешко същество.

Скръсти ръце на гърдите си и забърза към кухнята. Внезапно се стресна. Танър явно беше станал. Би трябвало, защото една тенджерка с ароматно задушено къкреше на печката и не тя го беше приготвила. Вдигна капака и помириса упоена, после се учуди, като видя измитите чинии.

Във всекидневната също я чакаше изненада — камината бе почистена от пепелта и в нея имаше дърва, готови за запалване. В спалнята леглото бе оправено, чаршафите бяха опънати по войнишки. Не бе оправяла легло от години, освен да хвърли отгоре пухената завивка.

Откри Танър — по-скоро се сблъска с него — когато той излизаше от банята с френски ключ в ръка.

— Тръбата на топлата вода няма да шуми повече — каза той.

— Аз... Благодаря ти — взе френския ключ, който той ѝ подаде, и помисли: *Пак се започва*. Само един поглед към него и по цялото ѝ тяло се разляха топли вълни и страшно ѝ се прииска да бъде прелестна малка блондинка. — Ти ли сготви задушеното?

Гласът му бе пресипнал и нисък:

— Да, видях, че си заета навън. Сметнах, че ще имаш нужда от по-сериозен обяд, когато се върнеш.

Тя го огледа.

— Цветът на очите ти е великолепен. Не бих се отказала от блуза с такъв оттенък на пурпурното. Е, останалата част от лицето не е

отекла. И си възвърнал тена си. Жалко, миналата нощ, докато беше мъртвешки сив, можеше да се явиш на конкурс за призраци — видя устните му да се свиват в усмивка и си отдъхна, че не изрази съчувствие към него. Танър щеше да ѝ го хвърли обратно. Той бе облечен с кожените си дрехи, ухаеше на чисто и един кичур влажна коса бе паднал на челото му. Напрягайки всички сили, тя се отдръпна от него. — След като си свършил толкова много неща, заслужаваш обяда. Сигурно си гладен.

— Трябва да тръгвам — веднага отвърна той и сковано продължи: — Дълга ти благодарност, че ме прибра. Май е за втори път. Не исках да ти причинявам неприятности, още по-малко да заема собственото ти легло.

— Неприятности? Всеки, който отстрани воя на тръбата на топлата вода, и направи толкова съблазнително ухаещо задушено, определено е достигнал ранга на рицар на моя дом — помълча за миг, после добави: — Щом не можеш да останеш, явно нямаш възможност. Но храната положително ще стигне за двама.

Докато той се колебаеше, беше сигурна, че няма да остане. Беше насинен, но ходеше изправен и погледът му бе бистър. Може би твърде бистър. Беше концентриран върху лицето ѝ и усилено търсеше нещо. За нейно учудване Танър бавно изрече:

— Ако не ти преча, ще остана за един бърз обяд.

За да не се чувства излишен, тя го накара да сипе кафе и да подреди масата. Той се смути, когато започна да му нарежда какво да прави, но само мързеливец би чакал да му сервират. Очевидно не бе свикнал да стои със скръстени ръце, ала на нея ѝ се наложи да скрие усмивката си, като видя големите му несръчни ръце да прегъват салфетките по същия начин, по който ги бе сгънала първата вечер, когато яде при нея.

— Така добре ли е? — гласът му бе груб като бодлива тел.

— Много добре! — беше очарована, че си е спомнил такава малка подробност, и бе трогната от желанието му да я зарадва.

Тя сложи черпак в задушеното и го донесе на масата.

— Мъжът с мен отвън беше Уес Смол. Пенсиониран ветеринар, не зная дали го познаваш. Както и да е, попитах го за Джордж, докато беше тук.

Той си сипа три пъти, което не я учуди — задушеното бе отлично. Чарли с удоволствие наблюдаваше спокойния Танър. Студените му самотни очи излъчваха топлина. Той изтегна единия си крак. Нужно ѝ беше известно време да схване очевидното: харесваше му да стои тук. С нея. И независимо дали искаше, или не, той се отпускаше.

— Вчера имах малък разговор с нашия бухал за неговите домакински навици. Обясних му, че разбирам неговото желание да отделя храна за тежки времена — всички обичаме да заделяме по нещичко. Но миризмата е непоносима. От всеки две мишки, които му давам, той крие едната за черни дни. Боже мой!

Най-после получи смеха, за който толкова бе копняла. При това не лек смях, а ехтящо гърлено кискане. Аскетичните му черти се смекчиха, когато се засмя, когато забрави да бъде нащрек и под контрол. Един мъж е прекалено сериозен, или защото нравът му е такъв, или защото се налага да бъде такъв. *Мисля, че обичаш да се смееш, Танър, и трябва да го правиш. Смятам, че нищо не пречи — мислеше Чарли.*

Преди буйното ѝ въображение да отиде твърде далеч, тя скочи и започна да се суети за десерта.

— Добре, имаме ябълков пай от вчера. А тук някъде имам овесени сладки, а ето и сладки Ореос — Ореос. Тя погледна назад. — Страшно ги обичаш, нали?

— Страшно?

— Танър, тонът ти е свиреп, но аз два пъти забелязах, че намаляваш запасите ми. Като ги харесваш толкова, трудно е да пазиш в тайна пристрастието си.

— Не съм пристрастен.

— Тогава как наричаш това?

— Отчаян, неконтролируем, ненаситен порок.

Личеше си — като дете той слепи две сладки Ореос и отхапа, докато тя започна да излага съветите на Уес:

— Той каза, че си свършил добра работа с крилото и то ще зарасте нормално при положение, че предпазим превръзката от човката на Джордж. Даде ми по-хубаво лекарство за раната. Освен това го разпитах по въпроса с пленничеството.

— Тоест?

Тя отхапа от една курабийка.

— Безпокоях се дали не го потискаме. Дали няма да престане да ловува, след като е бил хранен от ръка. Дали няма да се привърже прекалено към нас и дали ще оцелее на свобода.

— И какво каза ветеринарят? — Танър тръгна с чиниите към мивката.

— Че няма защо да се тревожа — отвърна кисело Чарли. — Никой никога не е успявал да опитоми полярен бухал. Хората са техни генетични врагове от толкова отдавна, а и инстинктът за ловуване е много силен. Не би трябвало да има проблеми, когато бъде отново на свобода и забравих да ти кажа! Знаеш ли какво разказа Уес за любовните им навици?

Все по-лесно ставаше да предизвиква усмивка върху лицето на Танър.

— Е?

— Той каза, че женската е много срамежлива, така че когато мъжкият идва я ухажва, той ѝ носи подарък. Може да бъде храна, като например мишка. Мъжкият полярен бухал показва на женската подаръка, после го скрива под крилото си. После отново ѝ го показва. После пак го скрива. Така я приучва да му се доверява. Ако иска подаръка, тя трябва да се доближи — очите ѝ блеснаха закачливо. — Трудно е да си представиш, че Джордж е толкова романтичен. Той през цялото време ме гледа свирепо. Господи, голям сръдльо е!

— Не и сред семейството си — тихо каза Танър. — Ще се бие до смърт с всичко и всеки, дръзнал да заплаши женската или малките му. Но не очаквай от него да се доверява на хората. Това може да му струва живота.

— Знаеш доста за тях, нали?

— Не чак толкова много.

Твърде много, помисли си тя. Той разбираше бухала. Чарли предполагаше, че Танър би защищавал своето семейство също толкова яростно... И че сигурно е получил тежък урок за доверието си в хората. Белите нишки в косата му, както и студеният му вид явно не бяха от лек живот. Човек на неговата възраст не побелява от гледане на футболни мачове по телевизията.

— Чарли? — произнесе името ѝ задъхано, сякаш имаше да ѝ каже нещо спешно. Тя се обърна към него — вниманието му беше

привлечено от един буркан на полицата.

— Какво, по дяволите, е това?

— Сладко от розови листчета. Престоява така двадесет и четири часа и после го прецеждам. Казва се сладко от рози.

— Сладко от рози — повтори той и я погледна така, че пулсът ѝ се ускори, а нервите ѝ се изопнаха.

Да, правеше сладко от рози, отглеждаше орхидеи и обичаше да носи копринено бельо. Знаеше за нея повече от всеки друг мъж. Знаеше твърде много. Тя рискуваше и всичко това заради един доскоро непознат мъж с толкова самотни очи, че не можеше да им устои. Но имаше една граница. Ако той си мислеше да я взема на подбив...

— Чакам разпита — тихо каза той.

Тя подсуши последната чиния, докато той стоеше до вратата, по средата между нея и якето си. Предположи, че всеки момент ще побегне.

— Смяташ, че ще ти задавам въпроси за миналата нощ?

— Повечето жени биха го сторили. Май не мога да се сетя за някоя жена, която да отключи вратата си и да ме прибере посред нощ, без да иска определен отговор — кой съм, какво правя, от какво лицето ми е като автомобилна гума и дали си нямам неприятности с полицията. А твоята врата не беше заключена, Чарли.

— Вече ти казах, че няма да бъде — тя сложи останалото задушено в хладилника. — Знаеш ли, ако един мъж живее сам, никой не го е еня. Никой не намира за странно той да избере да живее рисковано и да обича предизвикателствата. А жените, изглежда, трябва да ги привлича спокойният живот. Само че като дете никога не съм искала спокойствие... Искях да бъда питчър в отбора на Минесота Туинс.

— Чарли...

— Искаше да знаеш защо не задавам въпроси. Нека ти обясня. Не съм деликатна, не съм крехка и не се страхувам и никога не съм се страхувала от живота. Може да отглеждам орхидеи, но на деветнадесет години застрелях черна мечка. Обичам опасността, риска, дори ужаса — тя пое въздух. — Уважавам хората, които не ме подценяват само защото съм жена. Имам нужда от това уважение. А аз, от своя страна, уважавам другите хора, които правят това, което желаят, Танър.

Всичко, което искам да зная за теб, си ми го казал по десет различни начина.

Той замълча за дълго и после изчезна от погледа ѝ. Тя го чу в задния коридор да обува ботушите си, да дърпа ципа на якето си. Странно, но тя не помръдна, докато той не се приготви за тръгване. Просто продължаваше да мисли къде бе сгрещила този път. Разкри се. Разказа на Танър това, което не би казала на никой друг.

Когато отново се появи на прага, Танър слагаше тежките си ръкавици и погледът му тъжно се спря на лицето ѝ.

— Питчър на Туинс, а? — полагаше големи усилия да не се засмее. — Що за кариера е това? — той възмутено поклати глава. — Когато аз бях дете, исках да стана десен аутфилдер на Сан Франциско. Това се казва кариера!

Тя избухна в смях, но дяволитите пламъчета в очите ѝ бързо угаснаха. Той престана да се мотае с ръкавиците си и просто стоеше на едно място като хипнотизиран.

— Харесвам смеха ти, Чарли, повече отколкото можеш да си представиш. Може би прекалено много.

— Не разбирам.

— Почти нямам какво да предложа на една жена. И мога да дам твърде малко обещания — после добави тихо: — Моля те да ме изгониш! Заради самата теб. Просто ми кажи да не идвам повече...

— Това, което ще ти кажа, е: успокой се, Танър! Какво ти става? Май си преял със сладки Ореос. Ако искаш, върни се. А ако не искаш, недей. Само не усложнявай нещата.

Изгледа я продължително и си тръгна. От прозореца видя как Танър се отправи към шосето и усети лудите удари на сърцето си. В началото я бе привлякъл точно защото за него се говореше лошо — явно я бе завладял присъщия на всички хора стремеж към всичко забранено и необичайно.

Дали я харесваше? Подобна мисъл бе много привлекателна. Ала той бе само един самотник, който жадуваше за компания. Не бе единственият, който искаше да прекара няколко часа в нейната кухня.

Разбираше също, че той би могъл да нарани сърцето ѝ. Силно и може би непоправимо. Ако му позволише. А щеше ли да му позволи?

Тя решително се отправи към оранжерията си. Занимава се с цветята, докато се умори. Работата бе като противоотрова. Имаше

нужда от нея, защото, изглежда, оглупяла до крайност, Чарли се влюбваше в него.

Не трябваше да го прави! Заповяда си да се погледне в огледалото и след като видя непривлекателното си лице, разбра, че става смешна. Освен това той бе пътувал по света, по места, където тя никога не е била. Изобщо не му подходеше!

Ако толкова настояваш да страдаш, Чарли, страдай по някой друг мъж. Не по него. По който и да е, но не по него... — повтаряше си непрекъснато тя.

ШЕСТА ГЛАВА

Не я докоснал и с пръст, нали? А щом стоеше при нея само по около час и не я докосваше, значи нямаше причина да не я вижда понякога. Освен това имаше нужда някои да я наглежда. Можеше да ѝ помогне за някои неща, а и там беше Джордж.

Странна логика, Танър. Жалко, че не струва пукната пара. Защото, ако ходиш при нея, много добре знаеш, че няма да се въздържиш да стоиш настрана от нея, мислеше той.

— Разбираш ли какво говоря? — попита Евън.

Танър гледаше картата, която шефът му бе разгърнал на полираното бюро. Ала мислите му витаеха другаде. Сега положи усилие да се съсредоточи в работата.

Картата изглеждаше така, сякаш някой безгрижно бе разлял синьо мастило по нея, най-вече защото водата преобладаваше и в американския „Баундари Уотърс кану ейриъ“ — БУКЕ, и в канадския „Куетико пръвиншъл парк“. Танър добре знаеше, че американският БУКЕ има статут на абсолютно девствена местност, а в Куетико също има подобни защитни закони. Евън използваше молив за показалка.

— Знаем, че тези местности се използват като пунктове за срещи. Рейнджъри от двете страни са открили следи от снегомобили. Знаем какво става. Номерът е да го спрем.

— Не преминават ли границата на едно и също място?

— Едно е несъмнено — стараят се да бъдат на километри от осемдесет и трите официални гранични пункта — сухо каза Евън. — Много добре знаят, че не можем да пазим денонощно стотици километри пустош, а ръцете ни са вързани от нашите закони. Независимо дали си от ФБР, дали си канадско ченге, или си самият Господ Бог. Нямах право да използваш мотори. Те се придвижват с транспорт, докато ние ходим пеша — Евън нави картата и я подаде на Танър. — И най-подходящо е да ги заловим тук, в тази местност, защото ще бъдат уязвими. Щом напуснат граничните райони, ги чака организирана помощ и транспортна система. И тогава вече е късно.

— Разбрано — Танър автоматично изстреля няколко въпроса и това накара шефа му да се усмихне.

Беше го спечелил. Независимо дали искаше, или не, Танър усещаше движещата сила на предстоящата опасност, вкуса на предизвикателството, нуждата да се намеси.

Ненадейно започна да го мъчи една мисъл и не го оставяше на мира: *Тя ще ме разбере*. Не че би я помолил, но ако изобщо някоя жена можеше да приеме мъж като него, това бе само Чарли.

— Канадците са малко чувствителни на тази тема — продължаваше да говори Евън. — Предпочитат лошите момчета да са от нашата страна. И изобщо не искат обществен скандал.

— Имаш ли да ми казваш нещо, което още не знам?

— Няма да те подсигурият.

— Това не е ново.

— И двете страни ще те преследват, ако забележат самолета ти.

— Може и да не използвам самолета.

— Ако използваш каквото и да било с мотор...

— Да, знам. Ще наруша закона — отвърна сухо Танър.

Неговият шеф го изучаваше през дима от тънката кафява пура, после с елегантен жест я загаси в кристалния пепелник.

— Тя е точно за тебе.

— Моля?

Шефът му се зае с ръкавелите на ризата си.

— Винаги си имал добра преценка, Танър. Проницателност, интелект, предприемчивост, сръчност. Но ако имаш някакъв кусур, това е до известна степен равнодушното отношение към собствената ти кожа. Тя го е разбрала, макар и да не ти казва. Трябва да бъдеш внимателен. Това е ирония на съдбата, защото много скоро физическата опасност ще бъде последната ти грижа.

— На теб този разговор може и да ти е ясен, Евън, но аз трудно следвам мисълта ти — намръщи се Танър.

— Неотдавна добих впечатление, че искаш да се оттеглиш — припомни му Евън. — Не ти ли е хрумвало, че и аз имам същия проблем? Следващата година ставам на шестдесет и седем и ако главата ти не беше твърда като вкаменена секвоя, щеше да разбереш, че те подготвям за моето място.

Междувременно Танър се настани в най-близкия кожен стол. Масажираше с ръка тила си и изучаваше шефа си.

— Не се прави на изненадан — посъветва го Евън. — Винаги си надушвал опасностите, а талантът ти се пропиляваше. Знаеш отлично проблемите по границата, работил си с всички съответни органи, познаваш международното право не по-лошо от мен. Сегашната ти работа е естествено продължение на предишната. За твоє сведение, и американското, и канадското правителство вече са те одобрили за мой заместник.

— Някой да ме е питал? — поклати глава Танър. — Това трябва да е някаква шега. Аз ти говоря за оттегляне. Вместо това ти ме хвърляш в огъня — за миг в съзнанието му се появи образът на Чарли. Не беше честно да се забърква жена в тази работа, а Евън десетократно усложняваше нещата.

— Смяната едва ли ще стане за ден-два и аз не те моля да вземеш решение веднага — стрелна го с проницателния си поглед Евън. — В края на януари ще има съвещание в къщата до езерото Рейни. Идеална възможност да се срещнеш с най-важните личности и от двете страни.

— По-бавно, ако обичаш — Танър се намръщи. — Ти ми даваш един месец да...

— Да решиш дали искаш да се откажеш окончателно. Ако пък прецениш да навлезеш по-дълбоко в нещата, няма да имаш друга подобна възможност за издигане. Обмисли всичко старателно.

Танър скочи от стола.

— Мога да ти отговоря веднага.

— Няма да приема — гласът на Евън бе замислен, спокоен и тих. — Мислиш си, че искаш да кажеш не, ала аз мисля, че трябва да си луд, за да откажеш. Работата е в кръвта ти, в мозъка ти. И ако тя не го разбере, или ако ти не вярваш, че ще те приеме такъв, какъвто си, значи не е жена за теб.

Танър закопча якето си и посегна към картата.

— За втори път повдигаш въпроса за „нея“. Ако в живота ми има жена, Евън, по-скоро ще горя в ада, отколкото да я замеся в работата си.

— По-скоро ще гориш в ада, ако не го сториш. Здравата те е омотала. Мислиш ме за толкова стар, че да не си спомням как изглежда влюбен мъж? Само гледай да е подходяща за теб. Трябва да ѝ е повече

от ясно кой си и с какво се занимаваш. Освен това трябва да е силна, сигурна, да е до теб, когато сметнеш нещата за толкова сериозни, че да си разчистиш сметките.

— Ти не описваш жена, а светица — подхвърли Танър.

— Хайде, по дяволите! — Евън се развесели. — Ама разбира се! Трябва да бъде светица, за да те обича. Сега, ще бъдеш ли така любезен да се махнеш? Върви да решаващ нашата задача с наркотиците. Като се върнеш, ще си поприказваме.

Четири дни по-късно Танър забодде щеките си в снега и спря да си почине. Следобедното слънце не топлеше, но светеше ярко. Пространството около имота на Чарли приличаше на диамантена покривка. Зад Танър се намираха нейните горски пуцинаци. Той току-що бе преминал със ските край боровете и белите брези с надежда да намери уединение. Беше сгрешил. Гората бе изпъстрена със следи: елен, заек, енот, вълк, лисица. Танър се учуди, че няма задръстване на движението. Всички обичаха да гостуват на Чарли. Той също.

Бе прекарал последните четири дни на лагер във виелиците. Работата не се оказа трудна. Четиримата градски джентълмени не бяха свикнали с дивата природа и снежните бури. Може би бяха тръгнали с грешната представа, че Северна Минесота е лесно място за прехвърляне на наркотици, но Танър учтиво ги насърчи да променят мнението си.

Преди десет години наричаше работата си удоволствие. Сега ценеше предизвикателства с по-голяма стойност. И в добавка към недоволното си настроение се върна към спора с Евън. Шефът искаше Танър да приеме повишението. Спориха за тази длъжност и някак — понеже шефът му беше безпринципен кучи син — завършиха със спор за Чарли. Евън бързо бе разбрал, че единственото, което възпира Танър да приеме поста, е жена.

Танър бе излязъл от тазсутрешната среща ядосан до крайност. И сега, четири часа по-късно, все още беше бесен. Омръзнало му бе да мисли за това, което трябва да прави, и това, което иска да прави. А искаше да я види. Не да разговаря с нея. Не да оправя неща, които не могат да се оправят. Просто, да я види. Вдигна щеките, готов да продължи нататък, и тогава забеляза в далечината едно цветно петно

на белия фон. Петното се превърна в два белгийски коня — червеникави, силни, които бясно галопираха през снега с високо и дръзко вдигнати глави.

Въпреки че бяха на няколкостотин метра от него, те препускаха в негова посока. Слънцето така се отразяваше в снега, че отначало не успя да забележи чудноватата черна измишльотина, която теглеха. „Черната измишльотина“ бе една старовремска шейна, от онези с плазове и плоска седалка с подложка, каквито първите заселници са използвали преди сто години. Жената, която караше шейната, сякаш беше изскочила от същата епоха.

Коленете ѝ бяха завити с одеяло. Страните ѝ бяха розови и не беше гримирана. Танър се запита как е могъл да я сметне за недотам красива. Тя очевидно беше прекрасна. Повече от прекрасна! И луда. Защото бе лудост да излезе на този студ и да подкара шейната Бог знае накъде и защо. Ала той не можеше да не си каже, че това си е Чарли — с дантелите, орхидеите и любовните песни, които пееше на бухала.

Щом го забеляза, тя дръпна рязко юздите.

— Здравей, Танър!

Съвсем типично за нея. Не беше очаквала да го срещне и все пак поздравът ѝ беше естествен като свенливата радост в очите ѝ.

Чарли нямаше време за разсъждения. Когато стигна до него, подвикна:

— Не стой като наказан, Танър. Качвай се! Ще ми трябва помощ!

По дяволите Евън, работата, виелиците, угризенията, мислеше Танър. Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Каква помощ? Как е нашият бухал? Откъде, за Бога, изкопа тази шейна?

— Джордж — твоят Джордж, не ми пробутвай това „нашият“ — е грубиянин и подлец. Започнахме да свикваме един с друг. Само че той още не го е разбрал. А що се отнася до шейната, баща ми я беше прибрал в плевника преди години — тя се премести и му направи място. — Хвърляй ските отзад и се качвай.

— Защо командваш? Да няма пожар? — ала бързо разкопча ските и ги сложи отзад заедно с щеките. — И за какво ти е брадвата?

— За да отсека една елха. Никога ли не поглеждаш календара? До Коледа има една седмица. И аз мога да отсека едно от собствените

си дървета, нали? Ей Богу, правя го всяка година, но отчаяно се нуждая от съвет.

— Отчаяно ли? Защо имам чувството, че пак ще си навлека неприятности? По-добре ми обясни какво искаш, Чарли.

Той седна до нея. Не помнеше кога за последен път бе имал коледна елха. За него животът беше опасност, преследване и самотни бдения в нощта. Обаче не знаеше как да води лекомислени разговори с жени. А Чарли явно бе настроена само за такива. Бе останала без дъх от възбуда. Снежинки бяха полепнали по миглите ѝ, а очите ѝ светеха като нефрити.

— Точно там е проблемът, Танър — мрачно каза тя. — Нужно ми е дърво, високо около два метра и половина. А това, което ще избира, ще се окаже към три и половина. Винаги става така. Те изглеждат толкова красиви и малки в гората, но върхът на всичко е, когато се опитам да ги вкарам в къщата. Поне веднъж ми се иска да отсека някое дърво, по-дребно от Голиат. И ти просто трябва да ми помогнеш със здравия си разум. Не е толкова трудно, нали?

— Трудно ще изберем дърво, ако караш извън гората.

Слънцето обсипа усмивката ѝ с диамантени лъчи.

— Разбира се, но първо имаме нужда от малка разходка.

Тя не искаше малка разходка, искаше да полети. Белгийците бяха в настроение да препускат и плазовете на шейната издаваха леко съскане, движейки се гладко като кънки по огледалната замръзнала повърхност на езеро. Коленете му се допираха в нейните, докато конете изкачваха един хълм. Всичко бе толкова естествено — тишината, снегът и слънцето, искреният ѝ смях, палавите огънчета в очите, когато взе един завой главоломно Танър не живееше така. Не се смееше, не и с този смях, който ехти волно.

Тя дръпна юздите и спря шейната в края на гората, отметна одеялото и бързо скочи в снега.

— Какво направи с гърба ми, Чарли? — засмя се Танър, който бе обзет от неизпитвано досега радостно чувство на пълна освободеност и щастие.

— Поизправихме гръбначния ги стълб. Пързалянето е прекрасно!

— Да.

— Какво мислиш за това дърво? — тя отиде до един бор, после се върна до шейната за брадвата.

— Смятам, че е високо към четири метра и половина.

Тя войнствено носеше брадвата и обикаляше дърветата.

— Но пък е идеално. Клоните му са гъсти и симетрични, а стъблото му е право. Не искам малка елхичка.

— Скъпа, ще трябва да се радваш, ако се смести в плевника.

— Имам много топки, много лампички — продължаваше Чарли, сякаш не чула забележката му. — Не обичам изисканите и спретнати коледни елхи. Обичам да бъдат претрупани, натежали и обсипани с гирлянди. Това няма да стане с малко дръвче.

— Преди половин час се кълнеш, че искаш точно такава.

Тя вдигна рамене.

— Било е преди половин час. Преди да харесам това. Разбрах го в минутата, когато го видях — тя му подаде брадвата. — Отсега усещам уханието на печени кестени. Макар че не обичам печени кестени, винаги съм ги мразела. Какво правиш?

Той беше захвърлил брадвата на земята и се приближаваше към нея. Страните ѝ бяха студени, когато ги докосна. Очите ѝ светеха, когато погледна в тях. Беше навлечена като снежен човек и потрепваше с крака и трепереше, а устните ѝ бяха яркочервени — като черешки върху сняг.

Когато я вдигна и силно притисна устни към нейните, го връхлетя споменът за думите на Евън: *Подходящата жена трябва да има по-силен характерът от твоя.*

Зарови пръсти в копринените ѝ коси. Нямаше жена с по-силен характер от Чарли. Точно това я правеше едновременно и неподходяща, и идеална.

Студените ѝ устни се стоплиха от неговите. Танър се чувстваше много добре, докато не я срещна! Сега бе уязвим и сякаш непрекъснато усещаше болка. И за всичко бяха виновни нейното коледно дърво, орхидеите и тази нелогична и причудлива женственост.

А тя не разбираше какво предлага на един мъж. Той бавно целуна брадичката, после носа ѝ. Вдигна Чарли високо и я притисна силно към себе си, а после отново започна да я целува. Силно. Истински. Накрая буйно.

Когато най-после се откъсна от нея и я погледна, тя нямаше предишния дързък вид. Беше преbledняла и леко трепереше. Изглеждаше уязвима и — нещо съвсем нехарактерно за Чарли — малко изплашена.

Той хвана лицето ѝ и се вгледа в него. Чувстваше се безпомощен от всякога и това не му харесваше.

— Скъпа, желая те. Ти го знаеш — издиша облаче топъл въздух. — Преди да те срещна, никога не съм се борил с волята си. Това по никакъв начин няма да свърши добре за теб. Само трябва да ми кажеш да се махна от живота ти. По-откровен от това не мога да бъда. Ако не го сториш, и двамата ще проиграем шансовете си.

Гледаше го смаяно. Изненадата ѝ го обърка, но не толкова, колкото отговора ѝ:

— Единственото нещо, за което можем да проиграем шансовете си, е отсичането на това дърво, преди да мръкне. Ако не се размърдаме — тя бързо и безгрижно се изплъзна от прегръдката му.

— Чарли...

— Бора! — нареди тя.

Чарли го накара не само да отсече дървото, но и да управлява шейната на връщане, после пък да се погрижи за Джордж, докато тя се занимаваше с конете. Когато Чарли започна да приготвя вечерята, отдавна се бе стъмнило и Танър трябваше да работи на лампа в двора по дървото, което не можеше да влезе в къщата без значително подкастриране.

Щом го внесе вътре, из цялата къща замириса на бор. Тя го нахрани и отново го прати на работа, откривайки, че той като баща ѝ можеше да си мърмори неприлични думи, докато носеше осемте огромни кутии с коледни украшения.

За да се започне украсяването на борчето, беше редно да се запали камината. Освен това би следвало да има подгрято ябълково вино и пуканки за нанизване. Танър не разбираше всичките тези необходими неща. Тя слагаше всичко по дървото — топки, огледалца, панделки и сушени плодове, крехки старинни украшения и купища гирлянди.

Към девет часа в камината пращеше огън. Светлинките трептяха върху разпръснати гирлянди. Ухаеше на рози, лаврови клонки и бор. Чарли бе седнала със скръстени крака на килима. Държеше в ръката си игла, връв и шестдесетсантиметров наниз пуканки, който щеше да бъде много по-дълъг, ако Танър не си крадеше от зрънцата.

Чарли го напои с три чаши греяно вино и постоянно му намираще работа, за да не се замисля дали е трябвало да остане толкова дълго при нея, или не. Едно беше сигурно. Никога не бе виждал такава бъркотия.

— И всичко това само за една-две седмици? Сигурно си луда. Ще трябва да прибереш всичко през първите дни на януари.

— Разбира се, и тогава ще се кълна никога да не прекалявам. Но пак ще направя на следващата Коледа. Танър, ангелчето се е наклонило надясно.

— Току-що го оправих. Ти каза, че е наклонено наляво.

— Беше. Тогава. Все още прилича на подпийнало. Не можеш ли да го закрепим право?

Той го закрепим право. Измърмори нещо за жените, после свали ангелчето и сложи на негово място звезда.

— Добре. Сега какво?

— Сега направи нещо с огъня. Нужно ми е гнездо от въглени, за да изпека кестените.

— Мислех, че не харесваш кестени.

— Не харесвам вкуса, ала обичам уханието им. Няма нищо похубаво от аромата на печени кестени.

— Чарли... — Танър слезе от стълбата до дървото и на път към камината разроши косата ѝ. — Не те разбирам.

Ставаме двама, мислеше тя отчаяно. Ако съществуваше мъж, който да има нужда, от когото и да е, това беше Танър. Ала тя не можеше да повярва, че той желае именно нея. Да, той си открадваше по някоя и друга целувка от нея, но дали го правеше само защото беше самотен и неспокоен? Когато я целуна в гората и ѝ каза, че я желае, в очите му имаше нещо особено. При този спомен започна да я завладява въодушевяващата мисъл, че може би означава нещо за него.

Все пак Чарли не беше наивна. Много добре разбираше какво го е подтикнало да остане за малко повече от обикновеното при нея. Само че в гората тя бе невероятно влюбена в него. Бе забравила на какво

прилича и коя беше. Сега обаче тези неприятни подробности властваха в мислите ѝ. И заради всяка пуканка, която нанизваше, бодеше пръстите си, защото нервността ѝ се засилваше.

Ухание на печени кестени изпълни стаята. Танър ги вадеше с маша от камината и ги слагаше в чиния. Нетърпелив да опита един кестен, той си изгори пръста. Това привлече вниманието ѝ и тя се засмя.

— Много са вкусни — добави той. — Защо не ги харесваш?

— Обичам да ги ям пресни от дървото. Когато се изпекат, стават сладки.

— Точно затова са вкусни — той седна до нея. — Чакам, Чарли — каза той настойчиво.

— За какво? — подскочи тя.

— Не ми казвай, че си свършила с домакинската работа! Изкривени ангелчета, оплетени светлинки, кестени.

— И стига си ял.

Той издърпа наниза пуканки и го отнесе до дървото.

— Нанизът е достатъчно дълъг. Стига толкова работа — с ръце на бедрата, той обходи с поглед стаята. — Трябва само да почистим... Но това може да почака.

— Съгласна съм. Седни да си починеш и да изпиеш още една чаша вино.

— Страхувам се — бавно изрече Танър, — че почивката може също да почака. Ти и аз трябва да разрешим един проблем. Сега. Всъщност незабавно!

СЕДМА ГЛАВА

— Не зная за какво говориш — предпазливо каза Чарли.

— За теб. Ти си проблемът — очите на Танър имаха отблясъка на абанос. — Ела, мила.

Чарли не успя дори да помръдне. С една крачка той стигна до нея, хвана ръцете ѝ и я изправи на крака. Тя инстинктивно се стегна като за защита при нападение, ала ръцете му я обгърнаха.

Притисна я в обятията си. Силно. Нападението си беше нападение, а прегръдката — прегръдка. Това беше една съвсем неочаквана, гореща прегръдка. Да даде израз на обичта си бе едновременно прекрасно и възвишено за Танър.

— Сега по-добре ли си? — промълви той. — През последния час беше доста напрегната. Трябваше ми време да разбера каква е причината, защото никога преди не съм те виждал изнервена. Отпусни се, Чарли — тръгвам си. Защото аз съм твоят проблем, нали? А се стараех да те уплаша от деня, в който те срещнах. Точно, за да не създавам проблеми нито на теб, нито на себе си. Само не трябва да мислиш, че ще ти причиня болка. Никога няма да те накарам да направиш нещо, което не желаяш. Не съм искал да се чувстваш застрашена. Аз...

— За Бога, Танър. Няма ли да млъкнеш и да ме целунеш?

Един дънер избра този момент да се търкулне и запращя в камината — точно навреме, защото в стаята бе станало тихо като в гробница. Ръцете на Танър се отпуснаха.

Видът му предизвика тръпки по гърба ѝ. Гъстата му коса бе разбъркана, чертите на лицето му — напрегнати, а челюстите стиснати с опасна жизнена сила, която бе неразделна част от него. Нещо проблесна в очите му, нещо непроницаемо тъмно, плътно и сребристо, от което неопитна жена би избягала през най-близката врата.

Чарли обаче не избяга. Още след първата целувка преди седмици, тя си го представяше като мъж, който може да бъде опитомен.

Сега, за негово добро, тя стоеше абсолютно неподвижна, дори след като чу предупредителните нотки в гласа му.

— Чарли, внимавай какво предизвикваш. Знам, че не си сигурна...

Сигурна? Погледът ѝ се плъзна по нежните мъжки устни, по унесените очи и огрятата от огъня златиста кожа. Устните на Танър, очите на Танър, кожата на Танър. Когато завърши огледа, тя обхвана лицето му с длани и се повдигна на пръсти.

Никога не бе обичала мъж, както обичаше него. Никога не бе предполагала, че някой ще се нуждае от нея толкова силно, колкото него. Така че тя си каза безцеремонно *по дяволите здравия разум* и го целуна.

Танър можеше да бъде суров, студен и предпазлив. Колкото и да се безпокоеше за неговото опитомяване, тя не очакваше той да капитулира от една целувка. Погледът му изразяваше благоговение, а устните му я докосваха с нежност. Пръстите ѝ се плъзнаха в косата му и тя задълбочи целувката, безсрамно притискайки се по-силно до него.

Сърцето я предупреждаваше, че се е втурнала към опасна бездна. Хвърляше се към един мъж, който явно не желаше продължителна връзка. Не се заблуждаваше за бъдещето и бе сигурна, че и той едва ли се заблуждава. Тя просто беше грозничката и практична Чарли, докато той беше... Танър.

В мислите ѝ различията им бяха непреодолими. Въпреки гордостта и срама, тя го обичаше. В момента не съществуваха нищо друго и чувствата ѝ се бяха устремили към бездната на взаимното им желание. Бързите целувки се удължаваха, сливаха се една с друга.

Ръцете ѝ се плъзнаха надолу по силните му мускули. Ризата му бе размъкната и пръстите ѝ лесно стигнаха до кожата. Дланите ѝ запълзяха по неговата топла плът.

Танър изстена и Чарли направи невероятното откритие, че страстта може да бъде пълна и безразсъдна. Звучите, които издаваше той, ѝ доставяха удоволствие — никога и нищо през живота ѝ не бе имало по-голямо значение. Искаше да го докосва, чува и гледа. Всичко наведнъж. Сега. Една любовна история с Танър ѝ изглеждаше привлекателна — неговата уединеност, тайните му, внушителния външен вид, опасностите, сред които живееше. Той бе дезертър, фалшив рицар, пират — така поне мислеше тя.

Пръстите ѝ напипваха белези от рани по гърдите и ребрата му, докато устните попиваха вкуса на мъж, който явно разбираше от целувки повече от нея. Погледът ѝ срещна неговия. Очите му бяха станали още по-унесени и диви. Искаше я. Желаше я. Адски.

Сигурно беше така. Може би Чарли не знаеше какво да стори и как да му достави удоволствие, ала съзнаваше какво иска. Искаше Танър. Целия. Без неговите задръжки, без предпазливостта, напрежението и всичко друго, което го тормозеше.

Тази страст ѝ даде смелост. Импулсът се подхранваше от неговия бърз отклик на всичко, което правеше тя. Сляпото чувство за нейната собствена женска сила бе нещо ново. Никога не се беше чувствала толкова сигурна и силна... Докато пръстите ѝ не откопчаха копчето на джинсите му.

Танър реагира бурно. Грабна я на ръце и тръгна към спалнята.

— Танър, полудя ли? Мога да ходя! — промълви тя.

— Можеш да правиш много неща, които не съм и помислял — той я целуна по носа. — Поне докато те нося, единият от нас би могъл да прояви здрав разум. Когато една жена бърза, мъжът изпитва непоносима наслада — но, проклета да си, Чарли, аз те смятах за свенлива!

Искаше му се да я подразни, да я разсмее, обаче в момента, когато я постави върху пухената завивка и светна нощната лампа, видя покрусеното ѝ лице.

— Свенлива жена ли искаш? — предпазливо попита тя.

Щеше му се да се удари с нещо по главата. Същата жена, която преди малко подложи тялото му на безмилостно мъчение без никакви задръжки, сега лежеше неподвижно. Изражението на зелените ѝ очи бе нежно, а устните ѝ потрепваха. Потискайки възбудата си, той внимателно приседна до нея.

— Желая те, Чарли. Желая те още от момента, в който те видях.

— Но ти каза...

— Знам какво съм ти казал. Нещо ужасно глупаво, защото съм един изключително глупав мъж — той дишаше тежко, като опитваше да насочи в друга посока горещото си желание.

— Ти не си глупав.

— Не, точно такъв съм — обсипа лицето ѝ с леки и нежни целувки.

Тя започна да се отпуска, докато той не започна да разкопчава копчетата на блузата ѝ и тогава ръцете ѝ се стегнаха като пружини върху китките му.

Той зацелува дланите и пръстите ѝ, докато тя не отпусна хватката си.

Трябваше да прави всичко за нея. Не само тази нощ, но изобщо, за да могат да бъдат заедно. Евън и честта, ангажиментите и нежеланието да въввлече жена в живота си отстъпваше пред простата истина за Танър Чарли означаваше повече от всичко друго на света.

Утре тази жестока, завладяваща, всепоглъщаща истина щеше несъмнено да го плаши. В момента очите на жената под него блестяха от желание. Тя трепереше. Нейният необясним страх го объркваше дори повече, докарваше го до отчаяние. Да, трябваше да се погрижи за нея. Всичко друго можеше да почака.

Когато я повдигна да свали блузата ѝ, устните му докоснаха нейните. Той прекъсна целувката колкото да издърпа нагоре розовата ѝ копринена риза. Тя нервно преглъщаше, а лицето ѝ бе бледо.

— Танър, измина известно време, откакто аз...

— Няма нищо...

— Не че не осъзнавам какво правя. За Бога, аз съм на тридесет и две години... Не мисли, че ми е за пръв път.

— Никога не съм го допускал дори — излъга той.

— Много добре знам, че някои мъже не обичат агресивни жени...

— Скъпа — прекъсна я той, — аз те харесвам и буйна, и срамежлива, харесвам те такава, каквато си — гласът му никога не бе звучал толкова нежно.

Тя имаше прекрасни гърди, гладки, кръгли и съвършени. Дори преди да ги докосне, зърната им бяха втвърдени. Той ги погали с върха на пръстите си, после с длан. Милва връхчетата, докато не можеше повече да се сдържа и плъзна език по едно от тях. После по другото. Тялото на Чарли беше сладко и топло. Той забеляза, че тя става неспокойна и плъзна обувия си в джинси крак между бедрата ѝ. Сърцето ѝ бясно заби. Той целуна бенката между гърдите ѝ.

— Май ти харесва, Чарли — прошепна Танър. — И значи, ти прави удоволствие да се преструваш на свенлива.

— Аз... Да.

— Тогава можем да продължим, любов моя — целуна затворените клепачи и плъзна ръка към ципа на джинсите ѝ. Цялото ѝ тяло се стегна. — Може дори да се престориш, че си малко изплашена или нервна — промълви той спокойно. — Макар че в действителност ще си спокойна, защото ако има нещо, което не искаш да направя, ще спрем. Когато и да се наложи. По всяко време. Чуваш ли ме?

— Не искам... да спираш.

Той внимателно събу нейните джинси и чорапи, после — малкото дантела, която покриваше бедрата ѝ. След това се отдели само за миг, колкото да свлече своите дрехи.

Възхитителната ѝ голота го остави без дъх. Той се плъзна до нея, оставяйки ръцете му да опитат това, което очите му откриваха — дългите бедра, гладките като коприна гърди, тънката талия, русия триъгълник между бедрата. Желанието го разкъсваше, но си наложи да бъде търпелив, за да не я изплаши.

Господи, беше прекрасна! Свежа, мила и мека. Кожата ѝ имаше аромата на рози. Устните ѝ имаха вкуса на всичко, за което бе мечтал.

— Чарли? — малко по малко тя отнемаше въздържаността му. Опитваше се целувките му да бъдат нежни, но когато тя предложи езика си, той почти обезумя от страст. А когато тънките ѝ бели ръце се плъзнаха по раменете му, той окончателно загуби разсъдък. — Мила, трябва бързо да решиш, любов моя, докъде точно смяташ да си играем.

— Аз...

— Всичко е наред. Кълна ти се, всичко е наред. Само ми говори.

Той се опита да престане да я целува, за да ѝ даде възможност, но му беше много трудно. Разбираше, че тя се разкъсва от желание да отвърща на целувките му. Бе сигурен, че допирът с неговото стройно тяло ще я уплаши, ала грешеше. Едва успя да каже:

— Затвори очи, любов моя. Само ми кажи какво искаш... Какво си представяш...

— Танър, един път бях с мъж. Отдавна, много отдавна. Може би онова преживяване не беше от най-приятните...

През ума му премина мисълта, че някъде има някакъв мъж, когото би искал да открие. Трябваша му няколко минути с него. По дяволите, и пет щяха да му стигнат, за да му разбие тъпата физиономия!

Светлината от лампата огряваше лицето на Чарли и изумителните ѝ зелени очи искряха. Дланта му се плъзна надолу към разтапящата се от желание женственост. Чарли издаде глух необуздан звук. Краката ѝ неволно се стегнаха около него — но не със свян, а с готовност до го приемат.

Пръстите му галеха, дразнеха, успокояваха. Тя се опита да му каже нещо с настойчив, неспокоен, пресипнал глас, но той я спря. Вече знаеше какво иска тя. Щеше да ѝ го даде.

За първи път тя откриваше горещото, мощно и сляпо удоволствие от ритъма на ръцете му. Вълните на екстаза я погълнаха като огън, като светкавица, като шепот на любовна песен...

Когато Чарли дойде на себе си, той я успокояваше, милваше косата и страните ѝ, прокарваше палец по долната ѝ устна. Не можеше да откъсне поглед от нея и не можеше да спре да я докосва. Страстта ѝ бе удовлетворена, но не и неговата.

Миглите ѝ запримигваха сънливо, отвориха се и начинът, по който го погледна, накара Танър да се почувства на седмото небе.

— Любима?

Толкова ѝ беше трудно да съгласува движенията на устните си, че успя да произнесе само едно „хм?“

— Престъпно лесно се задоволявате, госпожице Ериксън.

— Сега е твой ред — прошепна тя.

Но той поклати глава.

— Не бях подготвен. Не за теб. Не за такова нещо — погали с палец брадичката ѝ. — Не съм привърженик на руската рулетка, не и когато се излага на риск една жена, мила — уплашен, че е казал твърде много, бързо добави: — И невинаги е задължително и за двамата. Не съм юноша. Ще запазим другите начини на любене за следващата нощ.

Изведнъж очите ѝ се отвориха. Широко-широко. Неговата свенлива дама, неговата необуздана дама — той така и не можеше да разбере каква е Чарли в действителност — внезапно премести тежестта си върху него. Той усети мекия натиск на гърдите ѝ, женствената тежест на бедрата ѝ върху своите. Видя очите ѝ, зелени като смарагди и упорити като гордостта ѝ.

Тя целуна веждите, после носа му.

— Може и да не съм толкова веща като теб в тази област — тя плъзна език в ухото му. — Но през последните два часа научих

достатъчно за въображението, тактичността и вродената потайност на любимия.

— Потайност?

— Аз не съм плаха — ушите му бяха чувствителни, но не и дори наполовина чувствителни като пулсиращата твърдост, притисната към корема ѝ. — Аз също мога да бъда потайна. Всъщност винаги съм имала тайна философия за мъжете. Прикрита и много проста. Когато мъжът е гладен, дай му да яде. Когато е уморен, сложи го да си легне — тя протегна ръка над главата му и изгаси нощната лампа. — А когато се възпламени, трябва да намериш начин да потушиш огъня. Не се колебай да ми даваш съвети, докато го правим.

— Чарли?

— Хм?

— Ти не се нуждаеш от съвет — след секунда повтори: — Чарли?

— Хм?

— Смятам, че определено си се отървала от свенливостта си.

Събуди се сама, мястото до нея в леглото бе празно. Когато извърна глава да погледне часовника до леглото, видя една бележка, подпряна на циферблата. „Спи до обяд, Чарли. Аз ще се погрижа за конете.“

Усмехната, тя махна бележката и откри, че е осем — почти пладне според нейните стандарти. Все пак, за още един миг, се отпусна върху възглавниците и затвори очи. Чувстваше се греховно мързелива. Упадъчно чувствена. Умопомрачително красива и съвсем лекомислена.

За всичко бе виновен Танър. Той беше крадец на тайни. Крадец на задръжки. Страстно възбуждащ мъж, който се смееше в леглото, който ценеше бебетата твърде много, за да рискува, който можеше да бъде безмилостно нежен и проникновено игрив. Любещ. Танър познаваше любенето, докато тя само можеше да си фантазира за него.

Когато с мъка отвори очи и стана от леглото, тя все още се усмихваше. Усмиваше се и по време на бързия душ, усмихваше се и при ровенето из чекмеджетата, докато не откри червен мохерен пуловер, джинси и чорапи. Усмиваше се, докато търсеше четката си за

коса. Внезапно усмивката ѝ изчезна — беше застанала пред огледалото на тоалетната масичка.

Чувстваш се умопомрачително красива, така ли, Чарли? — подигра се отражението ѝ. Бе с безформен червен пуловер и пух от разбъркана руса коса. Нямаше ги скулите на манекен, нито чувствената уста, нито блестящите нефритени очи. Вярно, Чарли имаше равни зъби и чиста кожа, но чертите на лицето ѝ бяха такива, за които старите моми обикновено казваха: „Красотата ти е скрита вътре в теб, мила.“ Или още лошо: „Красотата е в очите на зрящия.“

Като девойка копнееше за красота. Като порасна обаче, тя отхвърляше суетата като губене на време. И все пак сега помисли за великолепия Танър, за неговите сребристосиви очи. Той бе смел, страстен и силен. Беше пътувал по места, където не бе ходила, и никога нямаше да отиде.

Изпита болка.

Той не е за теб, Чарли. Никога не е бил. Миналата нощ той имаше нужда от някого и ти се оказа под ръка. Беше подходяща. Винаги си била подходяща, но да привлечеш един мъж за дълго...

Кога? Кога изобщо беше привличала някой мъж? Още по-малко някой като Танър?

Минута по-късно тя излезе навън в мрачната сива утрин. Слънцето още не бе изгряло. Облаци затулваха небето, а снегът леко се стелеше. Тя забърза през преспите, като че я гонеха кошмари, а може и да беше така. Най-много се страхуваше да не стане смешна.

Сега не можеше да дочака да стигне до конюшната и да го види. Искаше да ѝ се усмихне. Чарли смяташе да бъде весела, сякаш се отказва от миналата нощ като от непредвидена среща. От първия ден, в който Танър започна да я посещава, тя никога не се усъмни, че той има нужда от приятел. Нямаше причина да вярва, че би поискал повече, ако тя не беше започнала...

И така, спри се, Чарли. Престани да размишляваш, вдигни гордо глава и се дръж с него като мъж с мъж.

Когато го откри обаче, възникна малък проблем със сценария. Той не беше долу при конете, а при Джордж. При шума от ботушите ѝ по стълбата Танър обърна глава. Един поглед и идеята ѝ да се държи с него като „мъж с мъж“ се изпари от главата ѝ. Само един поглед и той събуди всичките ѝ женски инстинкти.

— Хей, имаше заповед да спиш — викна той към нея. Тонът му бе топъл и спокоен.

Косата му беше разрошена. Блясъкът на фенера осветяваше издълбаните на челото му линии на тревогата и хлътналите му очи. И затворен тигър не би изглеждал толкова напрегнат. Очите му се спряха на лицето ѝ с търсец, гладен, разкъсващ поглед.

— Спах до осем. Никога не се излеждам — каза безгрижно тя, но не можеше да откъсне поглед от него. Всичко, което можеше да измисли, бе да прати по дяволите миналата нощ, любовта, гордостта. Нещо тормозеше Танър. — Сигурно си станал призори. Видях, че си разтребил всекидневната.

— Искях да се захвана с конете, но не и преди да направя кратко посещение на Джордж.

— Добре се справя, нали? — искаше ѝ се да го попита какво не е наред — бе навит като пружина на бомба с часовников механизъм и изговаряше всяка дума внимателно.

Както трябваше да се досети, забележката за полярния бухал отклони невеселите му мисли в друга посока. И двамата погледнаха към Джордж, който изглежда бе решил, че посетителите са твърде много. Размахвайки нагоре здравето си крило, той запристъпя по пръчката, а ясните му жълти очи ги наблюдаваха. Мекият блясък на белите му пера се бе възвърнал. Беше прекрасен и искаше и те да разберат това. И се тревожеше, когато някой се приближеше — точно като Танър, за миг си помисли Чарли.

— Имах намерение да ти го кажа снощи — забелязах, че ремъчето върху превръзката е ново. Сигурно си го сменила ти, Чарли.

— Този дявол и аз постепенно се сприятеляваме — каза тя. — Опитва се да ме накара да повярвам, че е гаден злобар. А аз се опитвам да го накарам да повярва, че е абсолютен страхливец — тя се усмихна. — Ще си затвори очите, ако му попея, но не съм сигурна дали това е признак на доверие, или отвращение.

Успя да го разсмее.

— Още го глезиш. Виждам, че си му донесла играчка.

— Изкуствената мишка? Това не е играчка, Танър. Дадох му нещо, което да крие, така че да престане да трупа умрели мишки.

— Има ли ефект?

— Не — кисело призна тя. — Но я харесва. Взема я с човка и я хвърля по мен, когато дойда. Тогава я скривам. Стана нещо като игра между нас.

Танър излезе от клетката.

— Никога не бих предположил, че ще се опитоми дотолкова, че да играе.

Тя си помисли, че преди време не очакваше Танър да се опитоми дотолкова, че да се усмихне или засмее, или пък нежно, чувствено и страстно да сваля трупаните с години задръжки на една жена.

— Достатъчно ли си огладнял вече, за да закусиш?

— Ще издържа, докато се оправим с конете.

— Не е нужно да ми помагаш...

— Ако ти помогна, ще свършим работа много по-бързо. Не забравяй, израсъл съм с коне. Мога да се справя и с твоите. А след това... Имаш ли нещо планирано за следобед?

— Фактически не — в действителност имаше да върши десетки неща.

Странно, но не можеше да си спомни нито едно от тях. За малко Танър беше поотпуснат. Но не и сега. Някои хора показваха нервността си, като подръпват ухото си или въртят нещо в ръце. При Танър нервността се проявяваше, като гласът му ставаше дрезгав, а изразът на лицето му — отблъскващ, суров и студено заплашителен.

На нея отчаяно ѝ се искаше да има правото да го стисне в прегръдките си. *Хвърли му се пак на шията, Чарли! Бъди приятел.*

— Е — каза накрая той, — ако нямаш какво друго да вършиш.

Тя все още чакаше, без да разбира защо е затаила дъх.

— Помислих си, че мога да те заведа по-късно следобед да видиш моята къща.

Тя отвърна непринудено и спокойно:

— Разбира се. Чудесно — ала в гърлото ѝ заседна буца. Мълвата говореше, че никой не е посещавал дома му. Не се надяваше някога да получи такава покана. Изобщо не я очакваше.

И съвсем не беше сигурна, че като види къщата му, ще добие някаква представа за тревогата в очите на Танър. Но щеше да опита. И ако се наложи, ще се бори до смърт, ала ще пропъди този поглед от очите му.

— Ще трябва да, вземем моята камионетка — тя подхвърли думите през рамо и се насочи към стълбите. — Ако добре си спомням, ти вчера караше ски. Обзалагам се, че още са отзад в шейната.

ОСМА ГЛАВА

— Майка ти очевидно е харесвала антиките — Чарли го погледна. — И книгите. Трудно мога да повярвам, че ти си събрал всичките тези любовни романи, Танър!

— Даже съм забравил, че още са тук — с голямо усилие на волята той сдържаше гласа си спокоен. — Струва ми се, че изобщо не съм поглеждал към тези рафтове, откакто се върнах в къщата.

— Имаш ли нещо против да ги погледна?

Въпросът беше безобиден само на пръв поглед. Още преди два часа Танър проумя, че Чарли е решила да избие всичките му мисли от главата.

— Да, разбира се.

На път за библиотеката тя се усмихна. Усмивка, която несъмнено можеше да разстрои разсъдъка на всеки мъж, а неговият вече се помрачаваше. Следобедът не протичаше според очакванията на Танър.

Чувстваше се като застанал на пътя на камион, който всеки момент ще го сгази. Решението да я доведе тук не беше лесно. Проблемът не беше в доверието. Ако не можеше да се довери на Чарли, трябваше да се признае за победен. Ала не това бе същността на въпроса. Домът му трябваше да покаже какъв е той и с какво се занимава.

Доведе тук Чарли, за да ѝ даде възможност да реши може ли да го приеме такъв, какъвто е.

Вече бе решил, че тя няма да го приеме, поради което имаше ужасно главоболие и пулсът му биеше лудо от страх. Знаеше, че в случай на крайна необходимост ще намери сили да направи нужното. След изминалата нощ просто трябваше. Тогава Чарли стана част от него — бе истинска, чувствена в страстта си и крайно уязвима.

Уязвима, това бе думата, която продължаваше да го гризе. Той не беше сляп. Чарли го харесваше. Но дали изпитваше любов към него? Не смяташе, че е стигнала дотам. Тя изглежда не страдаше като него от

симптомите на махмурлук — постоянно главоболие и промяна в настроението от страх до луда радост.

Срещата с Чарли бе най-хубавото нещо, което някога му се бе случвало. Не можеше да ѝ причини болка. Преди още емоционалната ѝ връзка с него да се задълбочи, трябваше да ѝ предложи един честен край и му бе хрумнало, че най-лесният начин е да я доведе тук. Макар и да не издаваше професията му, неговият дом определено характеризираше начина му на живот.

Танър очакваше да види изписани на лицето ѝ загриженост и тревога, инстинктивно отдръпване, терзания и предпазливост. Бе си обещал да намери някак сили да я отпрати при първия признак на отрицателна реакция от нейна страна.

Само че проклетата жена не му даваше възможност да постъпи правилно.

Когато пристигнаха, той паркира нейната камионетка до своята. Тя забеляза, че неговият пикап притежава най-модерни комуникационни системи, които надхвърляха границите на едно мъжко увлечение. Но се задоволи да каже само:

— Алергична съм към всякакъв вид електроника.

Тя тръгна към празните конюшни и ги оплака за пропилените възможности. Отрупа го с въпроси за ездитните коне, които е отглеждала майка му, но не попита нищо за оставения до конюшната хидроплан. Всички, разбира се, знаеха, че през лятото Танър разхожда туристи сред природата. Ала сега не беше лято и тя едва ли можеше да не забележи, че самолетът е екипиран със ски вместо с понтони, готов за излитане по разчистената от сняг ивица.

Може би Чарли не разбираше от самолети, така че той я заведе в къщата. Тухлената фермерска къща имаше три спални. В едната спеше той. Втората представляваше кабинет, в който имаше купища книги по международно право, любителска радиостанция, достатъчно мощна за връзка с половината свят, и компютър, на който едва ли се играеха електронни игри. Третата спалня Танър използваше за складиране на цял арсенал от жизнено необходими неща: раници, фенери, въжета, дрехи и разни други принадлежности.

— Ти си ужасно подреден, Танър — задоволи се да отбележи Чарли. — Дори не виждам прах. Сигурно си полудял в безредието на моя дом.

Наистина полудяваше. Не можеше да отговаря както трябва на въпросите ѝ, докато тя не спреше да ги задава. Имаше много неща, които не можеше да ѝ каже, но разпръснатите навсякъде съоръжения не оставяха никакво съмнение, че е свързан с нещо, с което нормалните мъже просто не биха се заели. Ако приемеше предложението на Евън, щеше да стане дори по-лошо. Чарли със сигурност не знаеше това, но той ѝ показа предостатъчно, за да я смути.

Ала жената не само, че не се смути, напротив, забавляваше се чудесно. Откри в кухнята четири пакета сладки Ореос и го подразни, че се запасява като Джордж. По пътя от камионетката до къщата тя някак си успя да го накара да се разприказва за това как баща му ги е напуснал с майка му, когато Танър е бил десетгодишен, за тъгата и яростта на момчето, което се бе превърнало в мъж за една нощ. Танър не беше разказвал никому тази история. Чарли просто го обърка.

Обърка го още повече, когато го заразитва за всяка ваза и буркан, които майка му бе събирала с години. По дяволите, нямаше представа какво представляват половината от тях; просто бе забравил, че са тук. Тя хареса много тъмния оранжев цвят на килима във всекидневната и го нарече „тиквен“. Страшно се запали по високата дъбова библиотека, дивана стил Джени Линд и старинния гардероб, за който каза, че е много ценен.

Той му хвърли разсеян, поглед, спомняйки си, че винаги го е наричал шкаф, а не гардероб, после отново се съсредоточи върху нея.

Нейният яркочервен пуловер бе така издут, че неизбежно привличаше внимание към гърдите. Джинсите ѝ бяха увиснали отзад, отчасти защото бяха много стари, но най-вече защото Чарли имаше тесен ханш. Той харесваше това. И тя не намери време сутринта да сплете косата си. Сега той разбра защо тя толкова често я носеше на плитки. Косата ѝ се спускаше надолу по гърба, лека като полъх, копринена... и непокорна. Спускаше се по лицето ѝ. Чарли грижливо я прибираше зад ушите си, ала само след миг косата ѝ отново се разпускаше.

Искаше да зарови ръце в тази коса, да притисне тялото ѝ към своето, да целуне очите, шията, гърдите ѝ... Но не можеше да го направи, щом държеше Чарли да вземе решението.

Тя рязко вдигна глава от книгите и се засмя.

— Знаеш ли? Майка ти е събирала само романи, в които пише и за коне.

— Така ли? Не се учудвам. Мисля, че ѝ се искаше да започне да се занимава като теб със скъпи породи, но се справяше добре и със своите нечистокръвни ездитни коне. Чарли.

— Сигурно щях да харесам майка ти, Танър — промълви тя.

— А аз съм сигурен, че тя щеше да те хареса — изстена наум. Колко още ще издържи така? Не можеше да се откъсне от представата колко много би харесала майка му Чарли. Искеше да ѝ каже, че майка му бе единствена по рода си — изразяваше се изяцно, бе неотклонна от нещата, които вярваше, че трябва да прави, и безкрайно добра. Винаги го чакаше. Искеше му се да каже на Чарли... Танър се изправи раздразнено. Трябваше да ѝ разкаже всичко, но не сега.

— Чарли!

— Може ли да взема назаем няколко книги? Някои са стари и сега не ги издават. Няма откъде да ги намеря. Разбира се, ако предпочиташ да не...

— Мила, можеш да вземеш всяка книга от рафта. По дяволите, можеш да вземеш библиотеката! И гардероба! И цялата проклета стая. Но не днес!

Чарли вдигна учудено очи и прекоси стаята с тихи стъпки.

— Зная какво ти е. Цял следобед бездействаш и си страшно гладен. Какво ще кажеш за една разходка с кола до Интернешънъл Фолс и една вечеря? Можем да отидем с хубавата ти камионетка, дори можем да отидем на кино.

— На кино?

— Нали знаеш — спокойно каза тя, — киното е място, където плащаш и ти дават едно билетче, после се зареждаш с пуканки и се отпускат в едно кресло.

— Мила, сега не можем да отидем на кино...

Момичето тичаше в черната нощ, избягвайки дърветата и удряйки се в клоните. Врагът ѝ бе невидим, освен блясъка на дългото стоманено острие на ножа му на лунната светлина. Той я достигаше. И двамата дишаха тежко. Момичето спря и вдигна ръка да се защити...

Чарли посегна за още пуканки от плика в скута на Танър. Този филм на ужасите май беше един от най-гадните, които бе гледала. Много кръв и убийства, а и сюжетът бе ужасно тъп. Играта на актрисата не струваше и пукната пара.

Чарли си каза, че нейното собствено изпълнение е къде-къде по-добро. Широките рамене на Танър бяха облежани в креслото до нея, а дългите му крака — мързеливо протегнати на пътеката. Неговата ленива поза не беше случайна. Дължеше се на първокласната вечеря, разходката по алеята и фунийката със сладолед.

Киносалонът бе полупразен, но разпръснатите двойки младежи отпред ахнаха, когато ножът се изви на лунната светлина и се заби в тялото на момичето. Кръв изпълни екрана. Танър се прозя.

Усмивайки се, Чарли посегна за още пуканки и откри, че пликът е празен. Пусна го на пода. Някъде из купа от якета, ръкавици и шалчета имаше носна кърпичка. Пръстите ѝ лепнеха от мазнина и сол.

Разбра, че от много отдавна Танър не бе ходил на кино или на вечеря и не си бе угаждал лекомислено със сладолед във фунийка. Както личеше и от къщата му, явно бяха изминали години, откакто се бе забавлявал. И в момента, в който влязоха в имота му, изглежда очакваше драматични реакции от нейна страна.

Но Чарли никога не си бе падала по драми. Просто умираше да поговори с него, но не и когато той бе на границата да се разкрещи безпричинно. Тя смяташе, че заслужава Оскар за изпълнението си на ролята на укротител на див звяр като него.

Сега обаче много ѝ се искаше да има сили да укроти себе си. Напрегнатото настроение на Танър изглежда бе заразно. Тя не можеше да седи неподвижно и не можеше да се съсредоточи върху филма. Като въздушни течения, тревожните вълнения я повличаха и после неуловимо изчезваха.

Опита да убеди себе си, че най-големият проблем в момента е да намери носната кърпичка за лепкавите си пръсти.

— Какво търсиш, мила? — промърмори Танър. Сърцето ѝ отвърна на това „мила“ с леко трепване. С всички сили Чарли се опитваше да се държи с него като с приятел. И да пази заключени глупавите си романтични представи. Внезапно си помисли, че през остатъка от живота ѝ е писано да свързва думата „мила“ със светлинките на коледната елха, вкуса на ябълковото вино и Танър, с

докосването до голата му кожа и преминаващите през тялото ѝ тръпки на неземно удоволствие.

Това обаче си бяха нейни грижи. Тя прозаично прошепна:

— Търся кърпичка. Сигурна съм, че пяхнах няколко — още едно кървавочервено петно се разля на екрана. Тя се отказа да търси кърпичка и се примири, че трябва да отиде до тоалетната. Пръстите на Танър изведнъж я стиснаха внимателно и здраво за китката.

— Гледай филма.

На екрана се появи чифт зли черни очи. Престъпникът. Лудият. Освободеното зло.

Трябва да бе подскочила половин метър, когато езикът на Танър докосна върха на пръстите ѝ.

— Успокой се, Чарли — прошепна той.

Искаше, имаше намерение да се успокои в момента, в който той пусне китката ѝ. Може би той жадуваше за масло със сол? Бавно, лукаво, той близна един от пръстите ѝ, забави се малко, после облиза следващия. Езикът му бе топъл, влажен и мек.

Когато свърши с пръстите, насочи вниманието си към нейната длан. Езикът му прокарваше кръгове по нея. Правеше го бавно и интимно.

Погледът му не се отклоняваше от екрана. Действаше така, сякаш нямаше нищо общо с възбудата, която предизвикваше у нея. Взе връхчето на палеца ѝ в устата си. Тя усети нежното драскане на зъбите, закачките на езика му. Устните му всмукаха пръста, стиснаха го здраво, после се оттеглиха. И после отново и отново.

Пулсът ѝ се учести, а дробовете ѝ едва поемаха въздух. Изображението на екрана се завъртя и изчезна в мъгла.

— Чарли? — промълви той. — Скъпа, интересен ли ти е филмът?

Устните ѝ се раздвижиха, ала успя да проговори при втория опит:

— Какъв филм?

Той сграбчи якетата и шаловете и почти изнесе Чарли навън от салона за по-малко от минута. В този късен час всичко бе затворено. Тишината бе възхитителна. Снежинките падаха като конфети от катраненочерното небе. Една самотна минаваща кола може би забележа високия тъмен мъж, притиснал дребна блондинка към тухлената стена.

Танър копнееше да открадне една целувка в мрака. Ала не искаше никой да ги види. Впи се в устните на Чарли, хвърли якетата настрана и тялото му се притисна в нейното.

Не я беше докосвал цял ден, нали? Не ѝ ли бе дал достатъчно възможности да избяга от него? Ако тя изобщо искаше да го направи. Защото му предложи утеха, здрав разум и добро настроение. Бе прекрасна укротителка на лъвовете. Справяше се с него по-добре, отколкото той сам със себе си, което определено го дразнеше.

Всъщност вече не се дразнеше и нямаше нужда от утеха. Експерт по оцеляването, Танър знаеше точно какво му е нужно — усещането ръцете ѝ да обгръщат врата му, движението на нейните топли меки устни под неговите, страстта, искряща в очите ѝ, желанието да бъде с него.

Вдигна глава точно навреме, видя треперещите ѝ устни и рязко си пое въздух. Облече ѝ якето, вдигна яката и започна да го закопчава. Чарли стоеше вцепенена и не можеше да помръдне.

— Отиваме си у дома, любима.

— Да.

— В твоята къща. Защото имаш коне, за които трябва да се погрижиш сутринта.

— Да.

— Доста е далече. Имаме предостатъчно време да си поговорим.

— Да.

— Ако не престанеш да ме гледаш така, изобщо няма да говорим. Дори няма да стигнем до камиона — мъмренето нямаше голям ефект. Тя просто стоеше като замаяна, прекрасна и тръпнеща от желание. Той я притисна здраво към себе си и я повлече към паркинга.

— Тия дни — сухо каза той — трябва да реша дали си опасна за душевното ми спокойствие, или ти си моето душевно спокойствие, Чарли.

Чарли сякаш не го чуваше. Щом я качи на студената седалка в камиона, тя се сви, умираща от студ, докато той не запали мотора. Нервите ѝ бяха разстроени, сърцето ѝ прескачаше. Мъжете непрекъснато целуват жени. Вероятно Танър е целувал стотици. Но бе абсолютно сигурна, че нито една от тях не се бе разтрепервала като нея след една-единствена целувка. Явно реакцията ѝ бе неподходяща. Просто трябваше да се вземе в ръце.

— Трябва да спра за малко в аптеката. Искаш ли нещо, мила?

— Не.

Чарли знаеше много добре какво да прави с разстроения, напрегнат, объркан Танър — да го обича по своя особен начин. И страшно копнееше да бъде обичана по неговия особен начин. Все пак имаше здрав разум. Беше практична и оправна — във всичко и с всекиго, освен с Танър.

Той не проговори, докато не премина през Трета улица и не излязоха от града. Дотогава отоплението бе започнало да изпуска топъл въздух и тя опита да потисне обърканите си чувства.

— Искам да знаеш за моята работа. Необходимо е да знаеш — тихо започна той.

— Слушам те — отвърна тя и цялата се превърна в слух.

Погледът му пробяга по лицето ѝ.

— Този следобед не ти се слушаше.

— Този следобед ти не искаше да говориш с някого — каза спокойно тя. — Ти просто търсеше някого, с когото да се заяждаш.

Отговорът му дойде веднага:

— Никога не бих се заял с теб.

— Глупости. Искаше ти се да се заяждаш за всичко. Нямам нищо против, ако това ти помага, но когато се наежиш, Танър, обикновено не говориш за значими неща.

Светлините на града бяха изчезнали и пред тях бе само черната лента на пътя. От двете му страни се издигаха планини, покрити с облян от лунната светлина сняг.

— Това, което е от значение — рече накрая той, — предполагам, си го разбрала. Имам работа, но не такава, каквато повечето жени биха харесали или с която биха се примирили. И с право.

— Ти просто ми изясняваш причината, поради която не си се оженил — гласът ѝ бе тих и внимателен.

— Не. Това е причината, поради която не мога да го направя.

Тя облегна глава назад и затвори очи.

— Танър, не мога да те разбера. За Бога, обясни ми какво искаш да кажеш с прости думи.

Никога досега не ѝ бе споменавал нещо определено за работата си. Разбираше, че работата му в Отдела за борба с контрабандата постепенно е прераснала в държавна служба от съвсем друго естество.

— Няма да разбереш това, което искам да ти кажа, ако не съзнаваш, че всички държави имат система от закони и наредби, свързани с граничния контрол. В нашия конкретен случай става дума за поне шест различни служби, които участват в граничния контрол — полицията, митниците, ФБР, ЦРУ, службата за охрана на природата, щатските власти... Дори горската служба на САЩ има пълномощия по тези северни граници. Канадците имат подобна схема. Макар че всички имат една и съща цел — обществения ред, законите неизбежно създават затруднения и добрите намерения се провалят, когато са замесени толкова много хора. Губи се време. Проиграва се възможността да се действа бързо. Понякога не може да се изчаква толкова служби да постигнат съгласие за провеждане на една акция. Понякога шансът да се предотврати международен инцидент не може да чака картбланш от някоя комисия. И Канада, и Щатите разбират това. И отдавна са решили, че се нуждаят от някой, който да действа като връзка, един специален пълномощник. Следиш ли мисълта ми?

— Да — в действителност слушаше това, което той не й казваше.

Танър й описваше начин на живот, в който нямаше на кого да разчита, освен на себе си. Не говореше нито за смелост, нито за вяръност, съвест или задължения, ала Чарли отдавна бе проумяла, че те са неразделна част от него. Сега вече разбираше унесения му поглед на самотник.

— Когато ме изпратиха тук, у дома, помислих, че по-добре не би могло и да бъде. Познавах местността. Уморил се бях да скитам и смятах, че тук ще е по-леко. Помислих, че ще имам време да възстановя ранчото на майка, да пусна корени — той се замисли. — Изминаха две години, откакто бях на тридесет и пет и смятах, че съм направил каквото съм могъл, дал съм дължимото. Отдавна имах намерение да се откажа.

— И промени решението си? — предположи Чарли.

Наблюдаваше го как потупва джоба на ризата си като човек, който е бил пушач. Това бе единственият признак на нервност, който показва.

— Премислял съм го стотици пъти. И винаги стигам до едно и също заключение — правя това, в което вярвам, боря се за един по-добър свят. И не зная как да обърна гръб на работата си.

Тогава защо изобщо опитваш да се откажеш? — тихо попита тя.

Той ѝ хвърли нетърпелив поглед.

— Моята работа включва рискове, Чарли.

— Това ми е повече от ясно.

— Така че като съм сам, не е проблем. Но е непроситимо да замесвам някой друг. Там, откъдето съм, мъжът не подлага никого, освен себе си на рисковете на професията, която си е избрал.

Трябваше да го остави да говори, защото той очевидно имаше нужда от това, но същевременно трябваше да му каже и някои неща.

— Надявам се, че това не е поза, с която се гордееш, Танър.

Очите му само за секунда се отклониха от пътя, а тъмният му поглед изразяваше учудване.

— Никой не е сам на Земята и ти си достатъчно умен да разбереш, че всеки, който се опита да бъде отшелник, е или шут, или високомерен самодоволен пуяк. Решил си да не споделяш опасностите с друго човешко същество, така ли? Но ти не си Господ, момченце. Хората могат сами да решават дали да поемат, или да не поемат пътя на опасностите.

— Чарли, аз... — той замълча. Гласът му смени резкия си тон със закачлив. — Не казваш това, което очаквах.

— Какво си очаквал?

— Всичко друго, но и лекция за „високомерното самодоволство“. Докато той още размишляваше, тя изигра последния си коз.

— Избрал си труден път. Може да не е лесно, но не забравяй, че много хора никога, ама никога не намират онова нещо, което придава смисъл на живота им. Всъщност ти наистина ли мислиш, че не те разбирам?

— Да разбираш и да живееш в непрестанна опасност са две различни неща. Не е толкова просто.

— Най-значимите неща винаги са прости — поправи го тя. — Като например въздухът, водата, храната, домът и необходимостта... Необходимостта да изпълниш живота си с дейност, която ще ти донесе удовлетворение. Необходимостта да споделиш с някого този живот... И да откриеш смисъла му...

Танър мълчеше, насочил изцяло вниманието си към пътя, и тя видя, че напрегнатите черти на лицето му омекват, а напрежението изчезва. По едно време той понечи да каже нещо, но сякаш не посмя. Чарли разкайно повтори наум всичко, което му беше наговорила.

След около час камионът влезе в нейния двор и фаровете осветиха конюшните и малката ливада до нея.

Преди Танър да изключи мотора, Чарли вече натискаше дръжката на вратата от своята страна. След като слезе, несъзнателно я затръшна.

— Да не си ядосана? — попита той през бучащия нощен вятър. В тона му пролича неувереност и учудване.

— Разбира се, че не. На какво, по дяволите, да се ядосвам?

— Винаги съм предполагал, че моята работа ще те разтревожи.

— Не ме тревожи. И защо, ако смея да попитам, трябва да се тревожа?

— Защото повечето жени биха се разтревожили.

Тя разпери ръце.

— Аз не съм като повечето жени, Танър.

— Знам това, скъпа, повярвай ми — погледът му я прониза. — Да не си разстроена от нещо, което съм казал?

— Не.

— От нещо, което съм направил?

— Не. Няма ли да млъкнеш? Нищо ми няма!

Имаше ѝ обаче, и когато тръгна към задната врата, като че бесни дяволи я гонеха по петите. Всичко, което каза на Танър в камиона, сега се стоварваше върху нея.

Тя не съжаляваше, че му викна. Той сам бе прекъснал всички лични приятелства поради напълно погрешни представи за живота. Бе твърдоглав и някой трябваше да му викне. Подходящата жена нямаше да се изплаши от работата му. Подходящата жена има достатъчно акъл и добро сърце, за да не застава между мъжа и неговите задължения.

Само че изведнъж Чарли осъзна как трябва да е прозвучала тази лекция от нейните уста. Самонадеяно. Смуцаващо преждевременно. Още по-лошо — о, Господи, дори по-лошо — като намек, че тъкмо тя е „подходящата жена“ за него.

Тя натисна дръжката на вратата, бързо запали осветлението в коридора и се завъртя на токове. Танър се издигаше застрашително точно зад нея като висока мечешка сянка. Вятърът бе разрошил тъмната му коса, а светлината се отразяваше в металния блясък на очите му.

— Влизам — предупреди той. — Поне докато не разбере какво те разстрои.

— Не съм разстроена, не и от теб! И никога не съм казвала, че не може да влизаш.

— Видът ти ме кара да мисля, че ти се искаше да треснеш вратата под носа ми — устата му се изкриви в саркастична усмивка. — Все още ти се иска.

— За каква ме вземаш? За двегодишно дете? Никога през живота си не съм тряскала вратата под носа на когото и да било — въпреки това препречваше пътя му, страхувайки се да го пусне вътре. Ако го стореше, това щеше да доведе до последствия, които не беше сигурна, че ще е в състояние да понесе.

— Ще ми кажеш ли какво не е наред? — гласът му звучеше нежно, но погледът му бе твърд.

— Всичко е наред. Наистина — бързо си пое дъх и изстреля: — Можеш да влезеш и си добре дошъл, докато си тук по собствено желание. Ала нямам нужда от ничии услуги, разбра ли?

— Услуги? Какви, за Бога, ги плещиш?

Сега той беше ядосаният. Бе достатъчно вбесен, за да влезе вътре — без значение дали тя иска, или не. И за разлика от нея, съвсем съзнателно тресна вратата зад гърба си.

Събуването на ботушите бе идеално извинение за нея да наведе глава. Не искаше да види лицето ѝ в този момент.

— Не зная как да го кажа, Танър. Но ако си прекарал времето си с мен само от учтивост, изчезвай отгук колкото е възможно по-бързо. Знам, че още от самото начало ти натрапих компанията си, но това беше, защото смятах, че имаш нужда от приятел. Както и аз. Искам да разбереш, че не съм се натрапвала... като жена. И никога не съм искала да останеш с такова впечатление. Ти не трябва...

— Аз не трябва да те целувам, да те докосвам или да се любя с теб. Това ли се опитваш да кажеш? — той изхлузи ботушите и захвърли якето. Наистина беше бесен. Нямаше представа какво накара Чарли да каже всички тези глупости и не искаше да разбере. Искеше да я раздруса. Силно. — И ако още веднъж чуя да се подценяваш така, ще го направя!

— Какво ще направиш? — объркана и уплашена от гнева му, тя вдигна поглед към него. — Чакай малко...

— Да не си посмяла да гледаш уплашено. Много добре знаеш, че по-скоро ще си отсека едната ръка, отколкото да позволя да падне и косъм от главата ти!

Може и да го знаеше, но пулсът ѝ се ускори панически, когато той я сграбчи.

Хвана лицето ѝ здраво и я целуна. Това бе дива, безскрупулна целувка. Чарли не можеше да диша. Не можеше да мисли. Ловките му пръсти вече дърпаха червения ѝ мохерен пуловер.

— Мислиш, че не трябва да правя така? Ще го направя обаче. Трябва да го направя!

Когато съблече пуловера през главата ѝ, кожата ѝ настръхна. Устните му вече бяха отново върху нейните. Миг по-късно сутиенът се въргальаше захвърлен на пода.

Започна страстно да целува шията ѝ. Една едра длан обхвана голите ѝ гърди.

— Ако не ми помогнеш по-бързо с дрехите, Чарли, само ти ще бъдеш гола.

— Ти си луд! Ние сме в коридора!

— Не ме е грижа къде сме — зъбите му нежно ухапах шията ѝ. — Ето какво става, когато сме заедно. Побърквам се от страст. После ти се побъркваш. И накрая небето се взривява от взаимното ни желание да се любим.

Издърпа Чарли до средата на тъмната всекидневна. За миг той свлече дрехите си.

— Ако мислиш, че ще те съблазнявам, Чарли, грешиш. Ще стане точно обратното. Ти ще вземеш това, което искаш, и тогава ще разбереш, че не ти правя никаква услуга. Ако употребиш тази глупава дума пред мен още веднъж, заклевам се, че...

Така и не довърши хокането. Бе твърде зает да целува врата ѝ, а тя изпита опияняващото чувство, че пропада в някаква бездна. Той ѝ грабна на ръце и я положи върху килима. Устните му се заловиха с гърдите ѝ. Той раздрази с език зърната им, докато те се превърнаха в твърди връхчета, пулсиращи от болезнено желание.

— Докосни ме, мила! Докосвай ме, както искам да бъда докосван, както жадувам да бъда докосван. Ти знаеш как.

— Нямам представа как — прошепна тя.

— Не, имаш. Накарай ме да те искам. Никой на земята не може да го направи по-добре от теб. Хайде, любов моя. Покажи ми!

Сякаш я бяха помолили да дразни лъв или да ухажва заспала мечка. Само че Танър вече не можеше да бъде укротен, нито да бъде контролиран. Още щом дланите ѝ се плъзнаха по врата му, той изстена от удоволствие.

Изведнъж лицето му се надвеси над нейното. Шепотът му я галеше като кадифе.

— Има време да си играеш на светска дама, мила. Но не сега. Искам краката ти обвити около мен. Искам да потъна в теб. Желанието ми е като треска, но ти можеш да го засилиш...

Тя покри устата му със своята. Спря неговите закачки и започна своите. Всичко, което ѝ каза, беше порочно. През целия си живот бе копняла да бъде порочна поне веднъж. Възхитително порочна.

Пулсът ѝ запрескача, цялата изтръпна от възбуда. Започна да целува кръста, корема, пъпа, бедрата му. Може би това бяха първите ѝ опити, както и тестове на неговите задръжки, желания и отклици.

Само усещането на гладката му кожа ѝ действаше като наркотик. Всяка ласка пораждаше желание да му дарява още. Вкусът и допирът му, стегнатите мускули на неговото тяло и топлината на бедрата му, обвиващи се около нея — тя желаше всичко това.

Чарли бе толкова сладка! Страстта го разкъсваше. Наблюдавайки как в нея се съживява жената, осъзнаваше, че тъкмо тя му е липсвала през всички изминали години на самота.

Той я примами върху себе си и плъзна ръце по бедрата ѝ. Нейната женственост го обви и телата им се заизвиваха по килима в любовен танц.

Чарли беше стегната и гореща. Поемаше го целия в себе си, после се отдръпваше; обвиваше го като топла ръкавица, след това го оставяше... Докато накрая и двамата се понесоха във висините на екстаза.

Когато Танър отвори очи, видя необичайната ѝ усмивка. Това беше усмивка на истинска жена, познала удоволствието с любимия мъж. По дяволите сексът! Чарли бе преодоляла себе си и собствените си задръжки и срамежливост!

— Предложи ми да поема нещата в свои ръце — промълви тя. — И мисля, че се справих. Всъщност разбрах, че мога направо да те

подлудя — тя млъкна за миг. — Ако нямаш нищо против, Танър, ще се опитам да го направя отново...

Той не можеше да диша, а още по-малко — да мисли.

— Обичам те. Как, по дяволите, ще имам нещо против? Бъди толкова дива, колкото ти се прииска.

И Чарли го направи.

А късно през нощта, Танър я събуди просто за да я целуне. Обсипа я с целувки. Тя несъмнено не разбираше какво му дава.

Той обаче разбираше. Ако притежаваше Чарли, щеше да притежава всичко.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На бледата утринна светлина Танър я наблюдаваше, докато спи. Косата ѝ се бе оплела около шията. Миглите ѝ потрепваха — тя сънуваше. Когато се размърда до него, притискайки се по-близо, движението оголи част от рамото ѝ. Той се наведе и положи устните си върху топлата от съня кожа и после, понеже не можеше да се спре, собственически вдигна един кичур коса от врата ѝ и положи устни и върху него. Тя ухаеше на сън. Събуди се като капризно коте, протегна се и се сви, лениво премигвайки със зелените си очи.

— Колко е часът? — промърмори Чарли.

— Мина времето, когато трябваше да си тръгна. А твоето — да отидеш при конете.

Възбуждащо и бавно продължи да целува ухото ѝ. Отдръпна се назад, за да може да вижда лицето ѝ. Нито една жена през целия му живот не го беше гледала така, сякаш е Бог. Само тя.

Когато забеляза тъжните бръчки по челото му, сънливата ѝ усмивка изчезна. Пръстите ѝ се показаха изпод завивката, за да ги погали.

— Защо изведнъж стана толкова сериозен?

— Имаш проблем, мила.

— Знам. Не е за чудене, че не можа да заспиш. Отдавна ли си в такова състояние?

— Не това е проблемът — той награди загрижеността ѝ с целувка. — Говоря ти за сериозен проблем — топлина обля страните ѝ, когато дланта му погали бедрото ѝ. — Предупредих те за работата си, Чарли. Май не си разбрала добре предупреждението.

— Така ли?

Той отмести кичурите от челото и целуна слепоочието ѝ.

— Много хора са ме обвинявали, че съм безчувствен и студен. От деня, в който те срещнах, се опитвах да те предупредя за това. Ти не искаше и да чуеш.

— Може би хората не те познават добре.

— Може би те просто не са като теб. Може би ти, Чарли, си жената, която мислех, че никога няма да намеря — тя бе напрегната. Усещаше уязвимостта ѝ, което не бе очаквал от нея. Не и след миналата нощ.

— Ти нямаш предвид това.

— Обичам те — прошепна той. — Не само те обичам, но и имам нужда от теб. Ти ми върна нещо забравено. Може би смелостта. Може би вярата в себе си. Не ме е грижа какво — целуна нежно слепоочието ѝ. — Това, което знам обаче, е, че няма да те пусна да си отидеш. И ако си съгласна бързо да прескочим сгодяването и да ти сложа завинаги смарагдов пръстен на лявата ръка...

— Говориш като луд.

— Предпочиташ диамант?

— Танър! Не споря за пръстените. И ако не спреш, ще ти сложа усмирителна риза.

Тя направи опит да се отдръпне и седне. Той предотврати това, като я затисна с крак. Когато взе брадичката ѝ между дланите си, тя вече не можеше да отмести очи от лицето му.

Нещо не беше наред. Той погледна в очите ѝ и пак не разбра какво точно. Винаги бе смятал работата си за основната пречка за сближаването му с другите хора. Миналата нощ Чарли разби това негово убеждение. Тя му се отдаде с цялото си желание и страст, което така възхитително го изтощи. Чарли бе негова. Знаеше това. Смяташе, че и тя го разбира. И нищо на света не можеше да отнеме единствения лъч светлина в живота му. Ала зелените ѝ очи бяха изпълнени с решителност. Изразът им го объркваше.

— Не съм доволен от това, което мога да ти предложа — тихо каза той. — Имам земя, Чарли, и пари. Ако решиш, можеш да увеличиш броя на белгийците колкото ти се иска. Но не съм в състояние да ти предложа тази сигурност, която повечето жени ценят. Все пак има някои неща, които мога да променя.

— Остави това — тонът ѝ бе рязък.

Той я стисна по-силно в прегръдките си.

— Ти ме обичаш, Чарли. Не се опитвай да го отричаш.

— Остави това — повтори тя.

— Ще се ожения за теб.

— Не, няма. Остави ме да стана, Танър.

Той я пусна, когато разбра, че в очите ѝ има истински страх. Това го учуди. Тя скочи от леглото и се пресегна за халата си. Дневната светлина озари само за миг голите ѝ гърди и корема, после халатът ги скри.

— Не трябва да променяш каквото и да било в живота или работата си.

Тя прикри голотата си, сякаш мислеше, че по такъв начин скрива уязвимостта си. Коленичи в края на леглото и го погледна.

— Чуй ме добре — меко каза тя. — Срецнал си някого, когато си бил самотен и уморен от скитане, Танър. Срецнал си някого, на когото можеш да вярваш. Поне се надявам, че ми вярваш. Мога да докажа верността си още сега, мили, като ти обещавам да бъда най-добрият приятел, който някога си имал. Но никога не мога да стана твоя жена.

Искаше да я прекъсне, ала го възпираше нейната очевидна борба с гордостта ѝ. Независимо дали го съзнаваше, в очите ѝ имаше влага и страните ѝ бяха бледи. А гласът ѝ бе ясен и лек като бриз.

— Бъдещата ти жена, Танър, ще бъде висока, красива и самоуверена. Сигурно ще знае френски и испански като теб. Ще е обиколила света като теб. Когато вървиш по улицата, хората ще казват: „Вижте, страхотна двойка са!“ А ако тръгнеш по улицата с мен, хората ще мълвят: „Сигурно не е бил на себе си...“ Не! Не ме гледай така, защото още не съм свършила!

Той продължаваше да мълчи с голямо усилие. Усещаше ударите на сърцето си и кълбото от изпълващи го чувства.

— Ако мислиш, че не преценявам каква съм, грешиш — продължи тя ядосано. — Адски се гордея с това, което имам, и което съм постигнала. Но това не ни прави по-подходящи един за друг, Танър — направи опит да се усмихне. — Винаги съм мразила приказката за Пепеляшка, защото винаги съм си представяла, че накрая тя ще се разведе.

— Спри, Чарли!

— Не. Аз съм си аз, Танър. Имаш нужда да разчиташ на някого? Отговорът е да! Винаги! Но се заклевам, че ако отново заговориш за сватба, ще те помоля да си отидеш — тихо изречението ултиматум прозвуча като гръм.

Със закъснение Танър разбра, че е чувал нещо подобно и преди. И че всъщност не го бе разбрал, защото беше погълнат от своята

работа и страха си да не забърква Чарли в нея.

Тя криеше орхидеите си, криеше парфюма си и бе страшно изненадана, когато ѝ каза, че я желае. Той предположи, че това се дължи на неопитността ѝ с мъжете. Не бе наивна; чисто и просто съвсем не разбираше каква изключителна жена е всъщност. Смяташе себе си за посредствена — не само външно, но и като характер.

Очите му се плъзнаха по лицето ѝ, обрамчено от разрошените ѝ копринени коси, тъжната уста, дългите мигли и широкото чело. Припомни си, че я смяташе за грозничка, когато се срещнаха за първи път, но това беше сякаш преди сто години. Чарли бе най-съблазнителната жена, която познаваше. Сексапилна, упорита, непредсказуема, дръзка, възбуждаща и влудяващо красива. *Но ти няма да ми повярваш, ако ти го кажа, нали, любов моя?* — помисли той.

— Танър, искам да съм сигурна, че си ме разбрал.

Той светкавично се премести до нея и хвана ръцете ѝ.

— Ако не искаш да говорим за сватба, Чарли, няма.

Тя се преметна с лекота върху пухената завивка и смачканите чаршафи. Той я последва със същата лекота.

Очите ѝ гледаха уплашено, но той долови в тях блясъка на силно чувство. Устните ѝ оформиха възражение, но Танър долови забързания пулс на шията ѝ.

— Ти ми каза пределно ясно за какво не искаш да говорим. Така че нека се концентрираме върху това, което искаш. Ти можеш да правиш всичко, което пожелаеш, любов моя. Всичко!

Не можеше да си позволи да я загуби. Не сега. Нито когато и да е. Тя ще промени решението си, реши той. Ще я научи да харесва себе си, ще я накара да се чувства силна и красива, каквато всъщност беше.

Решаването на проблеми бе естествено предизвикателство за Танър — източник на енергията му. Тази сутрин всичко изглеждаше преодолимо, защото бе абсолютно немислимо да загуби любимата си.

Перчейки се и позирайки, бухалът разпери криле в момента, в който Чарли влезе в клетката.

— Престани да се перчиш, Джордж. Не съм в настроение.

Той размаха криле, за да привлече вниманието ѝ. Когато тя остави закуската в чинията му, забрави да я покрие. Той изпъчи гърди

и я погледна така, сякаш питаше какво е уплашило човека тази сутрин. Но тя само се усмихна неопределено.

— Луд си за свободата, нали? Знаеш, че вече си по-добре и че сме почти края на януари. Но както ти обясних и вчера, Джордж, все още е сезонът на бурите. Ще трябва да почакаш още няколко седмици — Чарли доля вода в паничката му. Бухалът прехвъркна от своята пръчка към отворената врата на клетката. Въжетото, което бе вързано за крака му, ограничи движението и му попречи да избяга. — Танър го няма. Сигурно сте се нагледали един на друг снощи, докато беше тук, нали?

Гласът ѝ секна, а погледът ѝ се насочи през телената клетка към сенчестия отворен плевник. Тя бе при Джордж, когато Танър бе пристигнал снощи, и бе страшно уморена, след като бе работила цял ден. Но на него му бе влязла в главата лудата идея да танцуват. В тъмното. На музиката на „Синия Дунав“, която звучеше само в съзнанието им...

Джордж хвана играчката мишка, разтърси я силно и я хвърли по нея, което върна Чарли към действителността.

— Ти не видя орхидеите, които ми донесе той за Коледа, Джордж, това беше отчайващо разточителство. Казах ти какво мислят родителите ми за него и знаеш какъв беше, когато се простудих. В къщата има достатъчно шоколад да съсипе хубавия цвят на лицето на всяка жена. Май забравих да ти кажа за гащичките от черна дантела. Нито една дама в света не би ги обула. По дяволите, какво да правя с него?

Джордж заподскача по пръчката, докато не стигна почти до нея. После се наду, сякаш да ѝ припомни колко е величествен и прекрасен.

Танър не можеше истински да я обича! Профилът му бе като на антична гръцка скулптура, а нейният — сякаш грубо издялан от пън от неумелата ръка на някой селянин занаятчия. Настина, чувствата им приличаха на прахан и кибритена клечка, но първоначалната сила на страстта щеше да изчезне с времето. От един месец Чарли все си повтаряше, че ще стане точно така. Непрекъснато си напомняше, че някой ден Танър ще прозре и ще види грозотата ѝ. И тогава ще бъде доволна, че не е оглупяла, че не е повярвала, че не се е поддала на илюзията за неговата любов.

Беше на тридесет и две години. Знаеше точно какво представлява. Притежаваше дарба да отглежда расови коне. Имаше воля и решителност. Беше умерено сръчна, безспорно умна и с посилен характер от повечето жени. Ала не бе привлекателна. Като дете нейните родители ѝ втъпяваха, че чарът, маниерите и външният вид нямат значение. Тогава наистина нямаха. Ала когато стана на шестнадесет години, осъзна, че не притежава нищо, с което да очарова за дълго един мъж. Особено мъж като Танър.

Когато беше с него, той я омайваше до безразсъдство и тя вярваше във всички прекрасни, ужасни или налудничави неща.

Чувстваше се коренно различна — желана, красива и невероятно обичана.

— Но има огромна разлика между това, което искам да бъда и това, което съм, Джордж. Имам тридесет и две годишен жизнен опит. Не разбирам как мога да направя щастлив Танър. Е, скоро всичко ще се промени. Винаги съм желала този мъж да бъде свободен. А сега, да го вземат дяволите, изглежда аз съм тази, която го задържа!

Тя застина, чувайки долу шум от кола. Сърцето ѝ затуптя бързо, после натеза. Не можеше да е Танър. Беше ѝ казал, че няколко дни ще бъде зает.

Когато затвори вратата на клетката и се насочи към стълбите, лицето ѝ беше преbledняло. Толкова искаше, а същевременно и не искаше да го види! Трябваше най-сетне да вземе правилно решение и да бъде откровена със себе си. Ала го обичаше повече от живота си.

Навън небето бе покрито с буреносни облаци и духаше силен вятър. Едва ли ранната утрин бе подходяща за непредвиден посетител, а през вратата разпозна фаровете на мерцедес.

Господинът, който влезе колебливо в конюшната, бе облечен в безупречно вълнено палто и също толкова съвършен костюм, а обувките му бяха излъскани до блясък. Когато той оправи с ръка разрешената си бяла коса, тя зърна солидния златен часовник. Устните ѝ се изкривиха в учудена усмивка и Чарли тръгна към него.

— Явно сте се заблудили — каза тя съчувствено.

— Всъщност не. Ако сте госпожица Ериксън.

— Аз съм. Но ме наричайте Чарли.

Когато ѝ подаде ръка, тя бързо издърпа ръкавиците си. Ръкостискането му беше твърдо и прямо и привлече вниманието ѝ.

Беше дребен мъж, не по-висок от нея, и все пак в него имаше нещо властно, а светлите му наблюдателни очи я преценяваха старателно. Веждите ѝ въпросително се надигнаха.

— Какво мога да направя за вас, господин...?

— Евън Уайт, наричайте ме Евън. Чух за белгийците ви и се надявах, че няма да имате нищо против да намина и да ви задам един-два въпроса.

— Разбира се.

Имаше много фермери, които се занимаваха с отглеждане на коне. Но дори и най-богатите знаеха, че в конюшния не се ходи с лъснати обувки, а времето бе твърде неподходящо просто за „наминаване“. Без значение кого се опитваше да заблуди, мъжът бе една непредвидена и приятна почивка. Всичко, което можеше да отвлече мислите ѝ от Танър, бе добре дошло.

Чарли веднага забеляза, че и ръцете, и страните на непознатия са поизмръзнали.

— Нямам представа какво ви интересува, но тук е доста студено. Може да отидем в къщата...

— Моля ви, не се безпокойте. Не искам да ви преча. Ако не ви затруднявам, ще се повъртя наоколо няколко минути. Така ще мога да ви задам въпросите, без да прекъсвате работата си.

— Няма да ви оставя на студа — твърдо заяви тя, но той не помръдна.

В края на краищата стана така, както искаше той — следваше я, докато тя влизаше и излизаше от яслите, слагайки храна на конете.

— Какво точно ви интересува? Искате да купите коне или да ги отглеждате?

— И двете.

И таз добра, помисли си кисело тя. Той се прилепи до стената, когато двегодишните коне минаха покрай него на път за източното пасище. Едновременно с това, пазейки го от едно едногодишно конче, което се опитваше да докосне ухото му, тя го осведоми за родовите линии, цените, продажбите и разходите за ветеринар.

Той кимаше от време на време, но когато дойде неговият ред да задава въпроси, разбра, че той нищо не разбира от коне. Ама абсолютно нищо! Първо попита защо храни конете със смески с меласа и какво е устройството на хранилките. После — защо конете се

толкова едри и на колко години започва да ги тренира. А когато тишината стана непоносима, запита откровено:

— Имат ли подкови?

— Моля?!

Той се окашля.

— Конете от тази порода трябва ли да имат подкови?

И тогава тя свали чесалото и четката и настоятелно го поведе към складчето. Носът му бе почервенял като копче и Чарли не виждаше смисъл да го измъчва повече.

Подаде му единствения стол и майчински сложи ръцете му около една чаша с кафе. Тя седна върху бюрото.

— Пострейте се — спокойно каза тя, — а после може би ще ми кажете защо всъщност сте дошли.

Чашата бе на половината път към устата му.

— Обясних ви защо.

Чарли се засмя.

— Вие обичате конете колкото аз тарантулите, господин Уайт. На кафе сте добре дошъл, но си губите времето, ако си мислите, че ще отговарям на каквито и да било въпроси за Танър.

Той дори не мигна, изобщо не изрази учудване, обаче очите им се срещнаха над ръба на чашата, докато той отпиваше първата глътка кафе. Предположението ѝ улучи целта. Лека суха усмивка заигра на устните му.

— Преди да дойда тук, Чарли, прочетох цяла книга за белгийската порода.

— Напразно — съчувствено му каза тя.

— Ти няма откъде да знаеш, че съм тук заради Танър.

— Разбира се, че не — съгласи се тя, — но не сте и търговец на фураж. Не сте застрахователен агент, не раздавате рекламни брошури и не продавате нищо. Това са обичайните посетители през зимата. По вида на колата ви прецених, че може да сте адвокат, само дето не можах да си представя каква работа ще има един адвокат с мен, така че възможностите намаляваха.

Тя си наля чаша кафе. Въпреки че действията ѝ бяха плавни и ловки, отчаяно се нуждаеше от доза кофеин. Мислеше трескаво. Довери се на инстинктивната си преценка — Евън не беше враг и бе добър човек. Може и да се преструваше, че се интересува от коне, но

светлите му сини очи бяха честни и с идването си бе рискувал да му измръзнат пръстите на краката. Бе преодолял и явния си страх от конете. Все пак не знаеше какво го свързва с Танър, какво би искал той от нея да направи или каже пред този човек. Обаче от начина, по който я наблюдаваше, нещо просветна в съзнанието ѝ.

— Поправете ме, ако греша — промърмори тя, — обаче вярвам, че Танър ще ви застреля, ако разбере, че сте тук.

В очите му просветна уважение.

— Напомни ми никога да не играя на покер с теб, Чарли.

Тя поклати глава.

— Ако наистина искахте да ме заблудите, сигурно щяхте да успеете. Но дори не се опитахте да го направите добре, господин Уайт, което ме навежда на мисълта, че сте искали да ви разкрива. Истина ли е?

— Точно така — съгласи се той.

— Което е много интересно, но аз още не разбирам. Кой сте вие и защо сте тук?

Внезапно той се промени. Пак беше същият дребен мъж, седеше на стола с прибрани ръце и все така я преценяваше. Ала погледът му придоби твърдост и в гласа му прозвучаха стоманени нотки:

— Що се отнася до мен, от няколко години Танър ми докладва, което ще рече, че съм му нещо като шеф. Отношенията ни обаче никога не са били от типа началник — подчинен. По скоро си разменяхме информация, а аз имах правото на окончателно решение.

Глътка кафе изпари гърлото ѝ. Стори ѝ се кисело. Знаеше достатъчно за работата на Танър, за да проумее, че господинът има сериозна причина да говори с нея.

— Това отговаря на въпроса кой сте... Но не обяснява защо сте тук.

— Искан да те видя.

— Това се подразбира. Вие сте тук. Въпросът е защо?

— За да разбере дали ще харесам жената, която е завъртяла главата на Танър. Да разбере дали тя е жената, която ще застане до него, ако той има неприятности. Да разбере дали тя, в края на краищата, ще му помогне, или ще му причини болка.

— Аз — някаква буца заседна в гърлото ѝ. — Господин Уайт, не мога да си представя откъде сте добили впечатление... Май има

недоразумение...

— Няма никакво недоразумение. И престани най-после да ме наричаш „господин Уайт“! Това ме кара да се чувствам старомоден, а както Танър непрекъснато ми напомня, аз съм си достатъчно старомоден — без да откъсва очи от лицето ѝ, той разкопча палтото си, защото печката бързо бе стоплила малкото помещение.

— Можеш да си отдъхнеш, млада госпожице. Не ми беше нужно много време, за да разбере, че при подходящи обстоятелства и среда ти би надминала и дукеса. Всъщност Танър едва ли щеше да се окаже в подобно състояние заради друга жена. И съм дошъл да разговаряме точно за това. За състоянието на нашия общ приятел.

Чарли настръхна и се надигна. В очите ѝ се появи тревога.

— Да не е в опасност? Да не е ранен? Кълна се, че ако му има нещо, а ти губиш време...

— Той наистина е наранен и е в опасност. А ти седни, ако обичаш! Господи, вие сте си лика-прилика! — Евън поклати глава, но устните му не се усмихваха. Тихо и бавно, той продължи: — Умът му е зает с едно-единствено нещо, и то точно в момента, когато ми е нужен в най-добра форма. Отслабнал е. Загубил е вярата в себе си. Едно време му се карах, че е твърдоглав, груб и надменен. Не беше много отдавна. Ти можеш да извисиш или да пречупиш духа на този човек, Чарли, и бих желал, по дяволите, да направиш своя избор!

Беше зашеметена, като че някой ѝ бе ударил шамар. И не толкова от това, че повярва на Евън, а защото никога не бе мислила, че може да причини болка на Танър.

— Зная, че е поотслабнал, но всичко останало... Евън, нямам такова влияние над Танър! Никога не съм имала. Сигурно не разбираш...

— Той те обича и страда така, сякаш нещо го разкъсва с нокти — изрече любезно Евън.

— Не е вярно!

Студеният му глас я прекъсна:

— Тогава нека ти обясня по друг начин. Ако наистина го обичаш, разбираш, че му е нужен някой истински силен човек, който да застане до него. Истински издръжлив, за да се справя с него. И то истинска жена, за да бъде с него в решителните моменти. Решителният момент е

следващата неделя, Чарли, и аз те моля да направиш избора си. Или бъди с него, или му кажи да си върви.

Тя бе покрусена до сълзи. Евън бе нагъл, жесток и се лъжеше. Думите „истинска жена“ я жегнаха. Силна болка стегна сърцето ѝ, въпреки че това нямаше нищо общо с този неприятен дребен мъж и нищо общо с любовта ѝ към Танър. Тя започна грубо:

— Ако само за минута си представя, че се нуждае от някого...

— Не от някого. От теб. Както казах, следващата неделя. Ще бъдеш ли до него?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вече имаше десетина паркирани коли, когато Танър пристигна и, мръщейки се, изключи двигателя. Часът бе само един и половина. А неделното заседание беше насрочено за два и половина и Танър очакваше да е първият пристигнал. Определено не искаше да е последен.

Когато слезе от камиона, студеният вятър задърпа палтото му. Погледът му се плъзна по високата и елегантна каменно стъклена сграда пред него. Там го чакаха изпитания.

Евън твърдеше, че прехвърлянето на новия пост ще стане плавно и спокойно в рамките на една година, но и двамата знаеха, че няма да е така. Танър щеше или да затъне, или изплува този следобед. Сред дузината мъже в къщата имаше най-различни хора — от съдия във Върховния съд и местен прокурор до член на правителствения кабинет. Обсъжданията щяха да се въртят около политиката, наркотиците, частния бизнес, местните интереси и бъркотията в законите, отнасящи се към граничния контрол. Общата цел бе спокойствието по границата — цел, за чието постигане Танър се занимаваше цял живот. Тези всевластни няколко души бяха тук не за да видят Танър, а за да го изпитат.

Знаеше какво се очаква от него, щом влезе вътре, както и какъв тип ръководител трябваше да бъде. Може и да имаше осемнадесетгодишен опит и успехи в работата си, ала все пак му предстоеше да направи огромна крачка напред. Той си каза, че това е главната причина за загубата на самоувереността му.

Само Чарли се нуждаеше от него. А изглежда я бе разочаровал. Отвъд времето, отвъд разума, отвъд честта и ценностите на цивилизацията, тя му принадлежеше. Знаеше го с абсолютна сигурност. Искаше да я защитава. Да я закриля. Да я обича.

Неговият полярен бухал ухажваше любимата си, като ѝ даваше нещо, което тя иска, в опит да я примами да се доближи, докато дойдат любовта и доверието. Някои жени искаха сигурност. Танър си бе

въобразил, че Чарли има нужда от бельо, шоколадови бонбони и орхидеи. Бе помислил, че тя иска да изкара наяве тази толкова деликатна, толкова романтична страна от характера си. Бе сметнал, че тя иска да повярва в собствената си женственост, привлекателност и вътрешна красота. И в крайна сметка бе решил, че ако просто я обича с всички сили, ще може да ѝ помогне.

Танър мислено се разтърси. *Тръгнал си по тази трънлива пътека и няма връщане назад. Къде отиде смелостта ти, Танър? Къде остана кредитото ти: Прави това, което един мъж трябва да направи?*

Изправи рамене и изкачи стъпалата към двойната врата с дърворезба. Стисна решително устни и се насили да мисли за предстоящата среща. Дюзината мъже вътре щяха да изстискат от него, при това с пълно основание, всичките му познания.

Още не беше натиснал дръжката на вратата, когато Евън отвори. Възбуден, той въведе Танър, мърморейки:

— Тук... Ситуацията... стана малко деликатна.

— Смятам, че цялата ни дейност е такава — сухо каза Танър. Той автоматично се успокои от неприкритата и несвойствена за Евън нервност. Влезе в облицованото с американски орех фоайе и свали връхната си дреха. Евън чакаше навъсен.

— Пристигнаха ли всички?

— Да.

— Защо толкова рано?

— Защото има малка промяна в плановете. Почакай малко. Не влизай засега. Когато влезеш, трябва да си в подходящото настроение.

— Евън, никога през живота си не съм бил подходящо настроен — промърмори Танър, опитвайки се да проумее причината за необичайната нервност на шефа си.

Евън се занимаваше с маншетите си. Стоеше пред вратата, блокирайки я с тялото си. Изучавайки Танър внимателно, както учител оценява ученика си. Нямахше нищо необичайно, освен дето Евън не го гледаше в очите. Танър се опита да се пошегува:

— Както виждаш, със сив костюм като на banker съм и се заклевам, че си сресах косата и си измих зъбите. Извинявай, Евън, но не успях да направя повече от това за себе си.

Не спечели усмивка, само едно неопределено:

— Изглеждаш добре.

Последва тишина. Зорките очи на Евън срещнаха тези на Танър. Танър никога не бе предполагал, че шефът му може да изглежда толкова нещастен.

— Би трябвало изнервеният да съм аз, а не ти — не успя да се сдържи и се усмихна. — Ако се страхуваш, че няма да се справя...

— Ти винаги се справяш, Танър. Само...

— Да не би да си забравил да ми изясниш нещо? — предположи Танър.

От облицования с орех коридор можеше да се чуе разговорът в кабинета — смесица от изяждащия срички канадски акцент и ясният провлечен говор на американците. Благодарение на уроците на Евън, Танър бе подготвен да свърже имената с лицата на присъстващите — ако шефът му се отместеше встрани и му дадеше тази възможност. В момента той пишеше нещо.

— Не е точно за групата, обаче има и нещо друго, което трябва да ти кажа. Проблемът е, Танър, че се страхувам да не се ядосаш, а сега не е моментът да проявиш темперамента си...

— Ако продължаваш да бръщолеваш глупости, ще те ритна по глезена! — предупреди го Танър, но погледът му се плъзна зад рамото на Евън.

В къщата не живееше никой. Тя се използваше само за срещи. Независимо от елегантната фасада, Танър бе склонен да очаква, че вътре има малко мебели и липсват всякакви удобства. Обаче точно зад Евън се виждаше масивна сребърна ваза, пълна с рози. Погледът му се върна към Евън, който изведнъж започна да шикалкави:

— Не, тук обикновено няма рози. Сядаме зад заседателната маса и включваме кафеарката — по лицето му премина странно изражение. — Тя има други идеи. Доколкото знам, ще прави събиране. Местните явно дойдоха неспокойни, ала сега са нахранени, напоени и очаровани за по-малко от час. Не казвам, че идеята беше лоша, но тя има навика да поема командването, нали?

— Тя?!

— Тя махна заседателната маса, пепелника ми и цяла сутрин размества мебели. Танър, аз съм мъж на шестдесет и седем години. Не умея да подреждам рози. Знам, че още не си определил датата, но когато го сториш, аз ще присъствам на сватбата. Тя вече ме покани. Жалко, че баща ѝ ще я води до олтара. Иначе щях да го сторя аз.

Танър бе престанал да слуша. Не особено внимателно отстрани Евън от пътя си и влезе в една голяма стая. В огромната каменна камина гореше огън, а върху полицата над нея имаше още рози. Около камината бяха наредени в полукръг големи удобни столове. Кръглата маса в средата бе отрупана с храна, сирена, малки сандвичи, плодове, сосове и сладки Ореос.

С периферното си зрение мерна и някаква необичайна фигура в червено, но тъкмо тогава няколко мъже станаха и се отправиха към него. Няколко минути той се ръкува с тях. Както го бе предупредил Евън, военните представители от Канада имаха едва доловим мек говор, върховният съдия гледаше внимателно като Марк Твен на стари години, а мъжът от квебекските служби на сигурност се справяше полесно на френски. Танър почти бе забравил всичко това...

Поздравите им бяха сърдечни. Разговаряха като равни. Само преди минута Танър се чувстваше съвсем неподходящ, извън своя кръг, смяташе се недостоен за това уважение. Разбираше, че още не е спечелил, но щеше да опита. А когато ръкостисканията свършиха, фигурата, облечена в червено, тръгна с омагьосваща увереност.

Жената бе с вдигнати коси. Почти. Надолу по тила и около ушите ѝ се спускаха кичурчета. Тъмночервената вълнена рокля бе със строги дълги ръкави и скромна висока яка, и очертаваше гърдите и бедрата ѝ. Бе леко гримирана, носът — напудрен, а устните ярко начервени, и когато тя игриво и дръзко го прегърна през кръста, Танър усети ефирно и омайващо ухание на... опасност.

Тънката ръка около кръста му леко трепереше. Иначе, жената бе олицетворение на гордост и самоувереност.

— Компанията на вашата годеница ни беше много приятна и дори съжаляваме, че се появихте малко по-рано, господин Танър.

— Разбирам — несъзнателно стисна рамото ѝ.

— Отнех ви достатъчно време — любезно каза Чарли. — Зная, че ви предстои един дълъг следобед, господа, така че бих искала да изразя удоволствието си от нашето запознанство. А сега ви оставям — тя се ръкува с всички.

Танър бе готов да удуши съдията заради начина, по който я погледна. После тя плавно се отправи към вратата.

— Върни се, Чарли — той изрече думите като вълка от приказката за Червената шапчица.

Разговорите вече се бяха възобновили, ала от прага гласът ѝ прозвуча ясно и тържествено, извисявайки се над останалите.

— Ще те чакам у дома.

Танър просъска на стоящия до нея Евън:

— Ще те убия, че я въвлече в тези неща! — след това се обърна към останалите и с лекотата и увереността на специалист откри съвещанието.

Когато вкара камиона в нейния двор, беше два часа през нощта. Мислеше, че ще е изтощен от умора, но не беше. Бе успял! Сега Евън излизаше в пенсия, а Танър трябваше да поеме отговорната му и нелека работа. Всъщност дължеше поста си на Чарли. Дължеше ѝ и споделената си обич, и омайното щастие...

Бе оставила лампата в двора да свети. От небето се сипеше сняг. Танър остави обувките си в задния коридор, сакото — на стола в кухнята, а вратовръзката му се просна на един фотьойл във всекидневна.

Когато стигна до вратата на спалнята ѝ, пръстите му разкопчаваха копчетата на ризата. Светеше само нощната лампа. Той очакваше Чарли да е заспала и наистина главата, подаваща се изпод пухената завивка, бе неподвижна. Неестествено неподвижна.

— Годенице! Чарли! — свали ризата си и я захвърли на пода.

— Аз! Само се опитай да избягаш от брака с мен и ще ти счупя врата!

Господи, той едва успя да сдържи смеха си. Насочи се към нея с ръка на колана.

— Някой в тази стая се опитва да бъде прекалено сигурен в себе си. Знаеш ли какво направих с Евън?

— Моля те, не ми разказвай. Не понасям кървави истории.

Той рязко изтегли колана си.

— Коя, по дяволите, мислиш, че си ти, моме? Пардон, годенице! — вече беше съвсем гол и, засенчил нощната лампа, представляваше величествен силует на силен, див и силно възбуден мъж.

— Аз съм жената — обяви тя, — която те обича. И която има намерение да живее с теб през следващите сто години. Плюс

любовницата, която е намислила да те изтощи в леглото. Сега, имаш ли намерение да лягаш или трябва да те атакувам?

— Вдигна кръвното на всички онези мъже — изръмжа той.

— За това несъмнено бе виновна грандиозната ми красота — тя нетърпеливо потупа празното място до себе си.

— Знам. Но не знаех, че и ти го знаеш — плъзна се в леглото и отметна всички чаршафи и завивки, които му пречеха да се притисне до нея. Устните им се сляха, гърдите ѝ усетиха тежестта на неговите, а краката и ръцете им се сплетоха.

— Танър? — прошепна тя. — Не съм убедена, че...

— Имаме цял живот да работим върху твоята увереност, Чарли — целуна слепоочието ѝ, ухото, после врата. — Я си спомни смелостта, която прояви днес! Гордея се с теб!

— Това не беше смелост. Просто имах желание да съм до теб — дланите ѝ се спуснаха към бедрата му. — Защото се страхувам, че те обичам безразсъдно. Предупреждавам те, че ще оглупея напълно от любов към теб.

— Господи, надявам се да е така! — прошепна Танър. — Защото същата мисъл се върти и в моята глава — наведе се и целуна влажните ѝ ресници.

Ръцете ѝ се стегнаха около него в здрава прегръдка. Той прошепна нещо дяволито, тихо и нежно, после устните им се срещнаха отново и тогава Чарли взе положението в свои ръце.

Преди време Танър си беше представял как се люби необуздано с гола нимфа. Как тя го поема в себе си и го обладава като неоседлан жребец, как го желае толкова силно, че нищо да не може да я спре. Сега мечтата му се сбъдваше.

Чарли го любеше толкова красиво и съвършено!

Часове по-късно, той промълви:

— Повтори ми го отново, Чарли.

— Обичам те.

— Не това, скъпа. Каж ми другото.

Тя въздъхна добродушно и сънливо.

— Аз съм невероятно красива. Най-красивата.

Слънцето огряваше топящия се сняг. Вятърът рошеше косата на Чарли, която стоеше с ръце на кръста.

— Хайде, Танър — подкани го тя.

— Махни плата от очите му.

Тя се пресегна и повдигна бялото парче плат от главата на Джордж. Бухалът премигна силно на ярката слънчева светлина, но не помръдна от ръката на Танър.

— Хей! — подвикна Чарли на бухала. — Ето ти свободата! Нали искаше точно това?

Джордж премигна.

— Мислиш ли, че достатъчно укрепнал, а, Танър?

— Май просто си го разглезила. И той не е единственият — в очите му искреше любов.

Той бавно залюля ръката си назад и после нагоре. Бухалът разпери криле и литна като хермелиново бяло великолепие. Танър праметна ръка през раменете на жена си, а с другата заслони очите си, за да се предпази от слънчевите лъчи. Джордж кръжеше ниско, размахът на крилата му бе величествен.

— Самоуверен, храбър и красив! — прошепна Чарли с възторг.

Такъв бе и мъжът до нея. Мъжът, когото обичаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.